Chiril Tricolici

UN DOLAR, DOI DOLARI GĂURIȚI

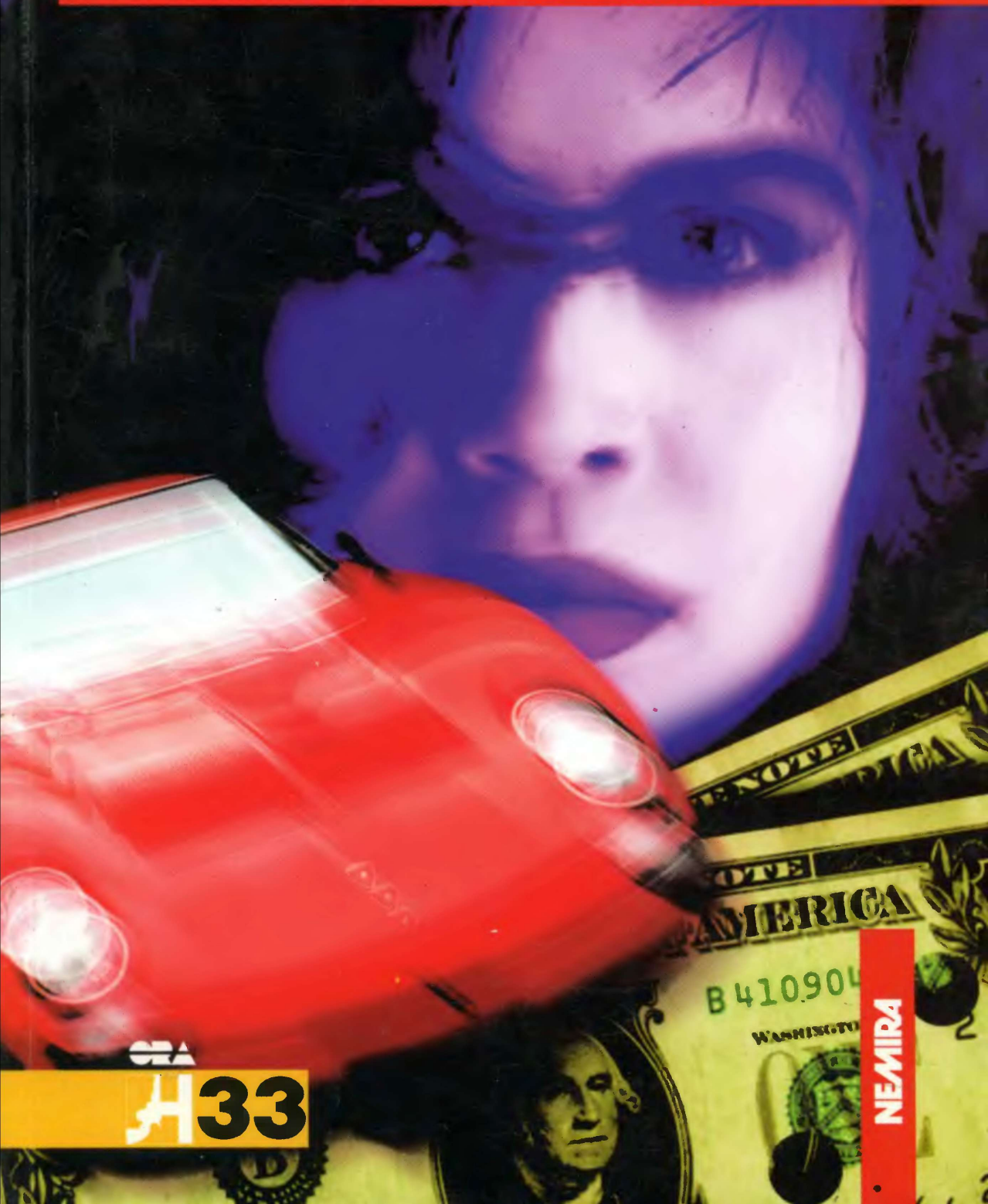

NEMIRA

H33

De acelaşi autor,
la Editura Nemira a apărut

ROLLS-ROYCE
(nr. 31, 2000)

De acelaşi autor,
la Editura Nemira vor apărea:

VALETUL DE TREFLĂ

UN CARTUŞ LA BUTONIERĂ

Chiril Tricolici

UN DOLAR, DOI DOLARI GĂURIȚI

Coperta colecţiei: RĂZVAN LUSCOV

CHIRIL TRICOLICI
UN DOLAR, DOI DOLARI GĂURIŢI

© Editura Nemira, 2000

Comercializarea în afara graniţelor ţării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co. str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, Bucureşti
Telefax: 314.21.22; 314.21.26
Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti

e-mail: editura@nemira.ro
www.nemira.ro

ISBN 973-569-427-1

DE LA O CONTRAVENȚIE LA LEGEA CIRCULAȚIEI

Primisem de câteva zile o carte poștală foarte drăguț tipărită, prin care eram invitat – câtă amabilitate! – să mă prezint „inmediat" la Inspectoratul de Miliție al Municipiului București, etajul cinci, camera șase sute trei, cu certificatul de înmatriculare și carnetul de conducere auto. Și cum în dimineața aceea eram foarte bine dispus, atât de bine dispus de parcă m-ar fi decorat cu vreun ordin, m-am hotărât să dau curs preaamabilei invitații acolo unde niciodată nu te cheamă să te felicite sau să te laude. Eu, cel puțin, n-am auzit.

Cu aceste gânduri și cu altele asemănătoare, o dată intrat în vasta și ospitaliera clădire a Miliției de pe Calea Victoriei, în loc să apăs în lift pe butonul ce indica etajul cinci, l-am preferat pe cel din dreptul cifrei trei.

Aici lucra și mai lucrează încă un coleg de școală și amic, cu care întrețineam bune relații. Sporadice, din păcate.

Erau de vină cel puțin trei situații.

În primul rând, constanța relațiilor noastre era grevată de lipsa acută de timp a prietenului meu. Colonel, ocupă o funcție importantă (zvonul care circulă: cu cât salariul e mai mare, cu atât ai mai puțin timp să-l cheltui, fiind în acest caz confirmat) și, de cele mai multe ori, când îi telefonam, la celălalt capăt al firului răsuna aproape invariabil: „Nu te supăra, sună-mă mai târziu, colega, am o discuție".

E greu de precizat ce semnifica această sintagmă, pentru că mereu avea câte o discuție. Eu însă îl pisam cu telefonul (până s-a întâmplat „în al doilea rând"), colonelul fiind un adevărat sac fără fund cu tot felul de întâmplări adunate în cei peste douăzeci de ani de miliție.

Așa se face că la întâlnirile noastre participa, nu o dată, și un alt coleg de școală, cunoscut actor bucureștean. Atât de cunoscut, încât Jean Marais ținuse cu orice preț să se imortalizeze cu el într-un film, drept care și eu și colonelul primiserăm – cu dedicație – câte o fotografie făcută la Buftea în timpul filmărilor, fotografie păstrată și azi cu sfințenie sub sticla bărulețului meu (există o asociație), numai că din ea a dispărut, după o vizită feminină, decupat cu lama, actorul francez.

În al doilea rând, amicul meu, colonelul Alexandru Banu, este un mare amator de pescuit. Și aceasta nu numai pentru a-și crea relații cu cei ce susțin că, după o săptămână de muncă intensă, o duminică la pescuit este cât se poate de reconfortantă – te gândești la peștele care, uite acum, acum o să muște momeala și atât. Pasiunii acesteia și, în egală măsură, faptului că sunt un fericit posesor de autoturism le-am datorat invitația, lansată într-o sâmbătă, de a merge a doua zi la o baltă dintre acelea cu foarte mult pește și pescari mai puțini.

Am acceptat cu nedisimulată bucurie invitația.

Contramandând programul pe care mi-l aranjasem pentru duminica aceea, m-am culcat mai devreme, la două noaptea am fost în picioare și, la cinci dimineața, după treizeci și ceva de kilometri presărați cu hârtoape, eram pe marginea bălții. Dar cu toată sticla de coniac pe care o luasem pentru a întreține verva colonelului și spumozitatea povestirilor sale, acesta n-a scos până seara o vorbă măcar. Să nu sperie peștii.

Au urmat din nou cei treizeci și ceva de kilometri plini cu hârtoape și, în timp ce mașina trosnea din toate

încheieturile, colonelul reconstituia cu minuție cum scosese el fiecare crap în parte și ce a gândit, și ce a simțit pentru fiecare din ei, iar ei – crapii –, ieșind din găleata ce se răsturnase la o hurducătură a mașinii, îmi căptușeau, zbătându-se la gropi, portbagajul cu solzi.

Nu e greu de imaginat deci ce i-am răspuns colonelului când mi-a oferit jumătate din prețioasa captură. Eram ca o pompă cu verde de Paris.

Amintirea acestei zile, amintire foarte consistentă, mai ales că a trebuit să schimb cele două amortizoare din față, a stăruit multă vreme, cam tot atât cât a stăruit și mirosul din interiorul mașinii. Spălasem portbagajul cu „Alba", ținusem noaptea mașina cu ușile deschise în garaj, vărsasem în ea o sticlă de „Krasnaia Moskva", cumpărată special în acest scop, dar mirosul de pește tot nu dispăruse complet.

Nu prea fericit pentru mine s-a soldat și încercarea – aceasta ar fi „în al treilea rând" – de a câștiga simpatia soției colonelului, ratând, nu din vina mea, singura posibilitate care mi se oferise.

Era tot într-o duminică dimineața, colonelul fusese trimis să cumpere pâine, dar, distrat cum e câteodată, a intrat într-un cafée-bar, în care știa că nu-i exclus să mă găsească duminica. Am fost bucuros să-l invit la măsuța pe care o ocupam, peste câteva minute a sosit un prieten, am făcut prezentările și, din vorbă în vorbă, fiecare dintre noi ținând să-și onoreze rândul, ne-am trezit că trecuse de două.

Magazinele unde se putea cumpăra pâine se închiseseră de mult; am intrat, continuând conversația, într-un restaurant și aici, cumpărând o franzelă precum cele de ghips din vitrine, colonelul ne-a invitat acasă la el.

Contribuise la aceasta și grija de reproșurile soției care îl aștepta să vină cu pâinea. Dar calculul colonelului s-a dovedit până la urmă totalmente greșit.

Este adevărat, văzându-ne atât de zâmbitori, doamna Banu ne-a primit ca o adevărată lady, iar când a auzit că

prietenul meu este și pictor, ea în orele libere fiind o talentată peisagistă, toate bunătățile au început să se reverse pe masă. A apărut și vinul cel mult lăudat.

Aici a fost greșeala mea: am uitat să previn gazda că pictorul, după ce bea de șaisprezece ori la rând dintr-un pahar, îl sparge. La mine acasă nu s-a întâmplat niciodată – am grijă să nu păstrez pentru musafiri atâta băutură – dar la alte adrese s-a întâmplat și nu o singură dată. Cum reușește să memoreze numărul paharelor băute, nu pot să-mi dau seama – ce să mai vorbim, creierul nostru a rămas pentru știință încă o mare enigmă!

Fapt este că, în timp ce ne sorbeam cafelele, în vizită a sosit și o verișoară de-a soției colonelului, o doctoriță foarte drăguță, și noi am rămas – eu din considerente strategice, pictorul din cele privind-o pe doctoriță – să jucăm tabinet sau șaizeci și șase, atmosfera fiind cât se poate de idilică. Și, deodată, pictorul s-a ridicat cu paharul în mână, pe jos era un splendid covor persan, câțiva pași și paharul a zburat pe fereastră, în stradă.

Stupoarea a fost generală.

„Sandule, ce-i asta?“ a reușit, în cele din urmă, doamna Banu să spună.

„Asta înseamnă, i-a explicat stăpânindu-se colonelul, că în cazul în care paharul a lovit pe cineva, eu o să spun că de aici, din casa colonelului de miliție Banu, a fost aruncat!“

„Eu nu înțeleg, i s-a adresat ea în șoaptă, tu nu poți să-ți faci prieteni ca toți oamenii?! Actorul ăla... acum ai venit cu ăștia!...“ Adică noi.

Dar toate acestea s-au întâmplat atunci, iar acum coboram din lift la etajul trei, preocupat de mobilul preaamabilei invitații care, în nici un caz, nu-mi prevestea o bucurie. În micul antreu ce ducea la biroul colonelului, un milițian mă luă în primire și, cunoscându-mă, mă conduse înăuntru.

Colonelul se afla la biroul său, cu tot felul de telefoane în stânga, care-i dădeau, trebuie să recunosc, un aer foarte capabil.

– Nu știu ce vor ăștia de la Circulație cu mine, am intrat eu direct în subiect, fără ipocrizii de genul „Ce mai faci?", „Mi-a fost dor de tine", „De o mie de ani nu te-am văzut" și așa mai departe.

– Urci două etaje, colega, și afli ce vor! Ce-i așa o problemă?!

– O amendă, probabil, recompense n-am auzit încă să se împartă la voi!

– Vezi, colega, nu ești bine informat. Șoferii din rândul „ajutoarelor voluntare" ale organelor de circulație, dacă depun o activitate deosebită, primesc recompense cu premii, colega!

– Bine, bine... Dă-le un telefon și întreabă-i de ce m-au chemat.

– Adică să intervin!? Eu intervin, colega, dar să știi că te costă! Mergem diseară undeva și dai două sute, ușor! în loc de o sută sus, arătă el cu degetul spre tavan.

– La cârciumă nu-mi pare rău...

– Nu, du-te și plătește-ți amenda, iar diseară dau eu. E ca și cum m-ar ruga ei pentru cineva care... n-a furat-furat, a luat. Hai, colega... Treci apoi pe la mine să bem o cafea.

Dreptate avea, știam, și neavând încotro, am urcat două etaje. Locotenentul la care m-am prezentat mi-a luat invitația, a căutat, după numărul înscris pe ea, ceva, într-un dosar și, scoțând de acolo o hârtie, mi-a comunicat cu o voce ca o răzătoare de morcovi:

– În ziua de 20 februarie, circulând cu autoturismul 1-B-2022 pe Calea Victoriei, dinspre Athénée Palace, n-ați semnalat schimbarea direcției de mers.

– Nu-i adevărat! am protestat.

– Nu este mașina dumneavoastră?

– Ba da, dar din 18 decembrie, când a căzut prima zăpadă, și până în 4 aprilie, mașina mea n-a ieșit din garaj!

– Îmi pare rău, aici scrie clar: „1-B-2022“. Contravenția ne-a fost semnalată de unul din ajutoarele noastre voluntare.

– O fi greșit numărul... Sau e vreo glumă a unui prieten... Cu toate că n-am nici un prieten care să fie cu Circulația în atât de bune relații!...

– Vă rog să plătiți o amendă de cincizeci de lei, a rămas el indiferent ca ziua de ieri la ironia mea.

– V-am spus doar că mașina n-a părăsit garajul până la 4 aprilie!

– Puteți să ne probați acest lucru?

– Nu, n-am cum.

– Cu martori, să zicem.

– Cine ar putea să depună o asemenea mărturie?! N-am ajuns încă atât de mare încât să am portar la garaj!...

– Tovarășe, mai așteaptă și alții! Dacă nu plătiți amenda pe loc, o să fiu nevoit să vă întocmesc un proces-verbal și veți plăti două sute cincizeci!

A fost argumentul care m-a convins imediat că, într-adevăr, eu săvârșisem în ziua respectivă contravenția imputată. Am vrut să spun ceva de care să-mi pară rău mai târziu, dar n-am găsit nimic la îndemână și atunci am pus din fondul meu de rezervă o bancnotă de o sută pe masă. Nu știu de ce, dar am avut impresia că bancnota îmi râde în nas – avusese o altă destinație. A fost doar o impresie probabil.

Când m-am întors în biroul colonelului, acesta nu mai era singur. Un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani, cu o înfățișare plăcută, explica ceva cu aprindere. Intrarea mea l-a deranjat evident, când colonelul a făcut prezentările, căpitanul Pascu mi-a zâmbit așa cum zâmbesc americanii în fața aparatului de fotografiat, pronunțând în engleză cuvântul „brânză“.

– Îmi permiteți să plec? se adresă acesta nerăbdător colonelului.

– Nu, stai puțin. Ascultă, colega, se întoarse colonelul spre mine, n-ai vrea să participi la o anchetă pe care o va conduce tovarășul căpitan? Este vorba de o sinucidere, dar... și colonelul făcu un gest în sensul că la mijloc e ceva duios. Ei, ce zici? Mă băteai la cap că vrei să scrii ceva în acest gen...

Predasem nu de mult editurii o carte... Ar fi o idee!...

– O.K.! am acceptat eu propunerea colonelului.

„VREȚI SĂ VĂ SPUN CE CONȚIN BUZUNARELE DUMNEAVOASTRĂ?“

Mă și vedeam străbătând străzile Capitalei în urlete de sirenă, milițienii de circulație grăbindu-se să ne dea „liber“, iar eu – stând în față, lângă șofer, cu un aer important și enigmatic.

Da' de unde! Am coborât pe jos scările, pentru că ne „furase“ cineva liftul și, parcurgând tăcuți curtea, am ieșit în stradă unde, chiar lângă poartă, era cât pe-aci să ne calce o mașină, ca pe niște banali pietoni.

– Poate scot mașina mea din garaj? i-am propus eu la un moment dat căpitanului.

– Nu-i nevoie, mi-a răspuns el cu indiferență. E destul de aproape... Și apoi, afară e și foarte plăcut.

Într-adevăr, după o iarnă ca o nevastă reumatică, veniseră zile de adevărată primăvară, numai că starea mea psihologică reclama dinamism și nu plimbare la aer curat.

După un timp, am rupt din nou tăcerea. Nu știu de ce, dar aveam aceeași senzație pe care o încerc când mă aflu cu o necunoscută în lift.

– Dacă tot nu dispare cadavrul, ce-ar fi să bem o cafea? Și-am arătat spre cafée-barul pe lângă care treceam.

– N-am nimic împotrivă, a acceptat el fără entuziasm, adăugând: Și așa trebuie să fim acolo abia peste o jumătate de oră.

Evident, nu-l încânta deloc faptul că-i căzusem pe cap.

În local era lume puțină, ne-am așezat la o măsuță și, în timp ce-i comandam chelnerului două cafele scurte, m-am pomenit întrebat:

– Sunteți ulceros?

– Nu, am negat eu.

– Atunci, dă-ne și două coniacuri mici! a completat căpitanul comanda. Apoi, întorcându-se spre mine, zâmbi cuprins de o bruscă veselie: Vra să zică o să devin, într-un fel, erou de roman... Nu-i rău. Să încep atunci prin a vă furniza câteva date: Tata a fost cazangiu... Am cunoscut pe cineva care scrisese în dreptul ocupației tatălui său „de meserie trăgător". „Ce-i aia trăgător?" a fost el rugat să explice, cu ocazia unei noi promovări. Bun de gură, taică-su fusese „șlepăr" pe Lipscani. Trăgea clienții de pe stradă în prăvălia fratelui său. „Trăgător"... Cum era și normal, am îmbrățișat meseria tatălui meu, însă, la douăzeci de ani, la propunerea organizației U.T.C., am intrat să lucrez la Interne. Mi-am completat studiile, urmând liceul la fără frecvență, apoi facultatea de Științe juridice... Nu beau, nu fumez, nu-mi plac femeile, ador copiii, am trei și îl aștept cu nerăbdare pe al patrulea, în timpul liber joc șah la clubul ministerului, înainte de a mă culca conspectez bibliografia pentru seminarul următor la marxism...

Când am ieșit în stradă, un vânzător ambulant îmi oferi o „ocazie".

– Vedeți, mi se adresă căpitanul, cam ăștia sunt clienții noștri. E adevărat, era cât pe-aci să anchetez furtul unor lingouri de aur dintr-un vagon poștal, dar trenul a avut o întârziere de o oră, iar camionul cu care trebuia să sosească bandiții în gara Ciulnița, fiind reparat de I.R.A.-2, s-a defectat pe drum.

Nu știu de ce, dar am avut impresia că o să devenim prieteni, eu și căpitanul Pascu.

Un troleibuz ne-a lăsat în Piața Romană, de aici, în câteva minute, am ajuns în fața unui bloc cu patru etaje, al

cărui lift era, după toate aparențele, de multă vreme defect. La etajul doi, pe ușa masivă de nuc a apartamentului din stânga, se găsea încrustat, pe o tăbliță nichelată, numele de Anca Petroveanu și căpitanul a sunat. Ne-a deschis un locotenent-major de miliție.

– Suntem aproape gata, tovarășe căpitan, a raportat el. Vreți s-o aducem pe vecină? Cea care...

– Nu, lasă. Stăm mai târziu de vorbă cu ea. Și m-a prezentat celor doi ofițeri de miliție. Doi, pentru că în cealaltă cameră mai era unul. Își scotea tocmai un halat atât de pătat cu diverse substanțe și, probabil, de atâtea ori spălat, încât nici cel mai mare specialist din lume nu i-ar fi putut determina culoarea inițială.

Ne găseam într-un apartament format din două camere destul de spațioase, despărțite, ca la garsonierele duble, printr-un glasvand larg deschis și, ceea ce izbea în primul rând, era numărul mare de tablouri de o certă valoare; felul cum erau așezate pe pereți demonstra nu numai știința folosirii luminii ce venea de la cele două ferestre, dar și un rafinat gust artistic.

– Dumneata vezi ce-i aici!? am exclamat eu, adresându-mă căpitanului. Pallady, Luchian, Andreescu, Petrașcu...

– Văd, și drept vă spun, rar mi-a fost dat să privesc un interior mai odihnitor ca acesta!

Într-adevăr, totul era într-o armonie perfectă. Și mobila de autentic stil „Empire", lucrată probabil la Viena, și statuetele, și vasele, și carpetele, nimic în plus, nimic distonant, totul în cea mai desăvârșită ordine, ca și cum ar fi fost o casă memorială și doar locul pentru dormit – pentru că era de fapt un loc – din ultima cameră, două saltele mari suprapuse, acoperite cu un persan, contrasta. Aici fusese găsită moartă Anca Petroveanu.

Vizavi se afla un splendid secretaire. Neputând rezista tentației, am tras de cheie. Interiorul fusese transformat într-un bar, erau în el băuturi și țigări, totul însă fusese

pensulat cu un praf alb ce relevase o sumedenie de impresiuni digitale.

– Ați descoperit ceva deosebit? m-am adresat eu ofițerului de miliție, care se dezbrăca de halat atunci când am intrat noi aici.

– Deosebit, nu. Dar felul cum au rămas impresiunile de la mâna dreaptă a victimei pe un pahar găsit lângă pat mi-a dat de gândit.

– Adică? am vrut eu să știu mai precis.

– Adică, atunci când o mână apucă un pahar, efortul acesteia este distribuit într-un anumit fel. Mă refer la apăsarea falangelor... Or impresiunile relevate de noi indică o așezare oarecum curioasă a mâinii, o distribuire cam neobișnuită a acelui efort.

– Să vedem ce o să spună și autopsia... se adresă locotenentul-major căpitanului. Mâine aveți raportul medicului legist.

Căpitanul Pascu și-a scos haina, a așezat-o pe spătarul unui fotoliu și, trăgând aer în piept, de parcă ar fi adunat puteri, spuse rar, ca pentru sine:

– Ei, acum pot să intru în rol. Adăugă după o clipă de gândire: Nu știu de ce, dar atmosfera acestui apartament nu-mi vorbește deloc despre o sinucidere. Ba chiar respinge ipoteza unei sinucideri. Atmosfera aceasta însă n-ai cum s-o coși la dosar!... Să începem sistematic.

– N-o chemați pe vecina victimei? l-am întrerupt.

– Nu. Nu sunt încă pregătit să stau de vorbă cu ea. Încerc să aflu singur câte ceva. Imposibil să nu găsesc aici puncte de sprijin pentru discuția ce va urma. Puncte concrete. Am nevoie întâi de o oarecare, să-i zicem, bază obiectivă. Și de-abia după aceea...

– De ce m-ați întrebat dacă sunt ulceros?

– Și sunteți.

– Da, sunt, am recunoscut. Cum ați dedus?

– Vreți să vă spun ce conțin buzunarele dumneavoastră?

Am râs neîncrezător.

– Pe două sticle de vin! propuse căpitanul, adăugând: Una n-o să ne ajungă.

– O.K.! am acceptat.

– Să începem cu buzunarele pantalonilor. În cel din stânga aveți cheile de la casă și garaj, într-un portchei din piele, iar în cel din dreapta – cheile mașinii prinse de un breloc, treizeci și opt de lei – o bancnotă de douăzeci și cinci, două de cinci și una de trei lei, și o cutie de chibrituri, cu câteva bețe în ea. Actele mașinii sunt în buzunarul de la spate, iar în cel mic pentru ceas – o brichetă cu gaze defectă pe care intenționați s-o dați azi-dimineață la reparat. La haină, în buzunarul din stânga – o pereche de ciorapi, în dreapta – batista și o cutie nouă de chibrituri. În buzunarul de la piept – un pix „Parker" cu mina „king size" și, bineînțeles, portofelul. Să ne oprim puțin la acesta. Are cusătura desfăcută acolo unde se îndoaie. Într-o despărțitură – nota de plată a abonamentului telefonic, în alta – cărți de vizită, apoi buletinul de identitate, o legitimație, o agendă telefonică, iar în despărțitura cu capac, patru sau cinci bancnote a câte o sută de lei. În sfârșit, în buzunarul pentru batistă – o periuță albă de dinți, cu păr negru de mistreț...

– Ați câștigat!

În timp ce vorbea, încercasem să-mi dau seama cum aflase toate acestea, dar căpitanul trecuse atât de repede în revistă conținutul buzunarelor mele și cu atâta precizie și siguranță, încât nu avusesem timp decât pentru a verifica exactitatea spuselor sale.

– Și acum, pentru că tot mi-ați numărat banii, am continuat, și ați văzut că am cu ce să plătesc cele două sticle de vin, mai pun ceva lângă ele, ca să-mi spuneți cum ați reușit să aflați toate acestea.

– Secret profesional! râse el.

Privindu-l, am avut impresia că mușcase cu poftă dintr-un măr ionatan. Acum știam de ce îmi fusese simpatic de

cum îl văzusem în cabinetul colonelului Banu – râdea, arătând două șiruri de dinți, ca într-o reclamă străină de asigurare pe viață.

– Nu-i, bineînțeles, nici o scamatorie la mijloc, spuse el serios. Cheile de la casă le-am simțit cu ocazia aglomerației din troleibuz, iar cele de la mașină le-am auzit zăngănind în celălalt buzunar. Banii nu sună așa și, după cum am văzut, ați dat tot mărunțișul picolului, care nici pe acesta nu-l merita; diviziunea cea mai mică pe care ați primit-o de la chelner, ca rest, era o bancnotă de trei lei. Și, pentru că am ajuns la bani, când ați plătit cafelele, ați scos portofelul și, deschizând despărțitura cu capac, v-ați adus aminte că aveți bani schimbați în buzunarul pantalonilor. Într-adevăr, aveați două bancnote de douăzeci și cinci și una de cinci. Cafelele au costat, cu bacșiș cu tot, doisprezece lei. Ați cumpărat un pachet mic de „Snagov" și ați primit, în loc de rest la 5 lei, o cutie de chibrituri. Ați acceptat-o, pentru că în cea pe care o aveați mai erau doar câteva bețe.

– De brichetă cum ați aflat?

– Simplu. Când ați vrut să vă aprindeți țigara, ați dus mâna la buzunarul pentru ceas, o secundă gândul v-a zburat în altă parte și apoi ați scos din buzunar cutia cu chibrituri.

– Bine, dar de ce cu gaze? Și de ce defectă?

– Dacă era una obișnuită, cumpărați în loc de chibrituri o fiolă cu benzină. Apoi, judecând după felul cum vă îmbrăcați, după obiectele pe care le aveți asupra dumneavoastră – ceas, cureaua lui, pixul Parker – pe acesta l-am observat când erați cu haina desfăcută – am dedus că bricheta trebuie să fie din acelea cu gaze, bănuiesc „Ronson".

– Exact!

– Iar defectă, pentru că, de obicei, ele la noi se defectează destul de ușor. Sunt construite pentru butan, iar noi le umplem cu aragaz și duzele se înfundă.

– Și conținutul portofelului?

– Când l-ați deschis, am observat marginea notei de plată a abonamentului telefonic. Și tot astfel buletinul de identitate, agenda telefonică. Iar după bombajul despărțiturii cu capac, de unde ați vrut să scoateți bani, am dedus că sunt cam patru-cinci bancnote de câte o sută. Acolo se țin de obicei sutele și nu încap decât împăturite.

– Actele mașinii cum de-ați știut unde sunt?

– Din cele câteva cuvinte pe care le-ați schimbat cu tovarășul colonel Banu, am aflat că ați fost la Circulație, unde ați plătit o amendă, iar la ei toți sunt invitați cu carnetul de conducere și certificatul de înmatriculare a mașinii. În portofel am văzut că nu le aveați. De altfel, permisul de circulație nici nu încape acolo. Nu știu de ce l-or fi făcut de dimensiuni atât de incomode!... Deci, trebuie să-l aveți în unul din buzunare. De obicei în cel din spate, la pantaloni. Și dumneavoastră, când m-ați întrebat dacă n-ar trebui să scoateți mașina din garaj, ați dus mâna la buzunarul din spate, ca pentru a vă încredința că nu le-ați uitat cumva la ofițerul care v-a încasat amenda.

– Acum, periuța de dinți, pentru că ați bătut cu ea toate recordurile!

– Periuța de dinți a constituit într-adevăr o problemă. Ați avut-o întâi în buzunarul din dreapta al hainei și, simțind-o în troleibuz, m-am întrebat ce poate fi obiectul acela ca un creion. Pixul l-am văzut în buzunarul de la piept. Un stilou nu putea fi... Și tocmai pentru că vă era incomod s-o purtați acolo, ați scos-o pe drum și ați pus-o în buzunarul pentru batistă, iar batista și cutia cea nouă de chibrituri le-ați mutat în locul ei. A fost exact momentul când am observat că hârtia de ambalaj poartă marca magazinului „Adam". Am și văzut raionul cu articole de parfumerie, și cum am căutat și eu o periuță străină – din ale noastre îți rămâne tot părul printre dinți – am bănuit că ați cumpărat una din acelea „Carpyr", care au sosit acum câteva zile.

Am vrut să-mi aprind o țigară.

– Pachetul l-ați lăsat pe măsuța de colo, arătă căpitanul. Tocmai pentru că în buzunare nu mai aveați loc și nu vă place să umblați cu ele umflate.

– Trebuie să recunosc, ați câștigat într-o notă de perfectă sportivitate cele două sticle de vin!

– Și ceva lângă ele...

– O.K.! am exclamat.

– Îmi exersez spiritul de observație, nimic altceva. Fără el, în meseria noastră, nu faci doi bani. Și pentru că veni vorba, să vedem ce facem aici. Eu, dacă nu mă înșel, pentru asta sunt plătit!...

Să începem cu începutul. Ultima oară, Anca Petroveanu a fost văzută duminică după-amiază, în jurul orei nouăsprezece. A sunat la ușa apartamentului vecin, i-a deschis chiar doamna Pleșa și, cum declară aceasta, Anca Petroveanu a întrebat-o ce se întâmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, pentru că de câteva zile nu l-a mai văzut. Doamna Pleșa i-a răspuns că acesta continua să vină, dar la ore mai târzii și, la propunerea ei, Anca Petroveanu i-a adus șase borcane goale de iaurt și banii respectivi. Dacă după aceea Anca Petroveanu a plecat în oraș sau a rămas acasă, nu mai știe precis. Dar, după cum i s-a părut ei, pe la ora douăzeci și treizeci de minute, a auzit mașina Ancăi Petroveanu oprindu-se în fața blocului.

A doua zi, deoarece vecina ei nu se prezentase să-și ridice borcanele de iaurt, spre seară, a sunat la ușă. Anca Petroveanu nu i-a răspuns. Mirosul de gaz începuse să se simtă pe holul scării, însă doamna Pleșa și-a zis că el vine din stradă.

Abia în dimineața următoare, domnul Pleșa, care-i medic navetist la Buzău, și-a dat seama că mirosul de gaz metan, acum foarte puternic, răzbate din apartamentul Ancăi Petroveanu. Și, într-adevăr, Anca Petroveanu a fost găsită fără viață, acolo, pe divanul acela, arătă căpitanul spre ultima cameră. Alături de ea era o sticluță goală de

„Nozinan" – un somnifer franțuzesc –, un pahar cu urme de apă și toate robinetele aragazului de la bucătărie deschise la maximum.

– S-ar putea deci presupune că Anca a luat o doză puternică din somniferul acela și, când a văzut că acesta începe să-și facă efectul, a deschis robinetele aragazului.

– Să zicem... Dar atunci sticluța cu „Nozinan" și paharul de apă s-ar fi găsit în altă parte! În bucătărie, de pildă. De obicei, sinucigașii își elaborează cât se poate de minuțios planul. Sunt însă cazuri, mai ales dacă hotărârea este luată în urma unui șoc foarte puternic, când se procedează într-o ordine cu totul inversă față de cea logică.

– În primul rând, cred că ar trebui să aflăm...

– Dumneavoastră vorbiți la plural? m-a întrerupt căpitanul. Și a exclamat: Mare cretin!

În timp ce încercam să mă conving că nu mie îmi fusese adresat cuvântul acesta drăguț, căpitanul se îndreptă în grabă spre telefon, formă un număr și îl ceru pe locotenentul-major Paraschiv.

– Mașina ați cercetat-o? întrebă căpitanul.

Răspunsul fu negativ și el ceru locotenentului-major Paraschiv să facă imediat cale întoarsă.

– Și mie mi-a scăpat din vedere, adăugă căpitanul. Probabil e jos, un moment...

Așezând receptorul alături, luă poșeta victimei, scoase din ea certificatul de înmatriculare a mașinii și, cu el în mână, ieși pe balconul ce răspundea în stradă. Curios, ca toți automobiliștii, l-am urmat, să văd ce mașină avea Anca Petroveanu. Era un Fiat-850, de culoare albă.

După ce căpitanul încheie convorbirea cu locotenentul-major Paraschiv, intrigat, l-am întrebat prin ce asociație de idei i-a venit mașina în minte.

Râse.

– Când am pus sub semnul întrebării pluralul, m-am gândit în același timp că autoturismul pe care îl aveți ne-ar

putea fi de folos. Și atunci mi-am amintit că victima are și ea o mașină. Mașina despre care doamna Pleșa a declarat că a auzit-o oprindu-se în fața blocului în jurul orei douăzeci și treizeci de minute. Deci, ea trebuie să fi rămas jos, în stradă. Dacă este adevărat ce-a spus soția doctorului, atunci, în această oră și jumătate, s-a întâmplat acel ceva care a determinat-o pe Anca Petroveanu să ia tragica hotărâre. Pentru că nu te aprovizionezi cu șase borcane de iaurt știind că nu vei mai avea nevoie de ele! Iar în acea, să-i zicem fatidică, oră și jumătate, Anca Petroveanu a fost cu mașina!

– Spuneam că în primul rând ar trebui să aflăm cauza...

– Și într-o ipoteză și în alta.

– Adică, cealaltă ar fi că avem de-a face cu o crimă?

– Da. Așa susține și doamna Pleșa. Ea a declarat organelor de miliție, care au venit să deschidă ușa apartamentului când soțul ei a dat alarma, că nimic pe lume n-o va face să creadă, având în vedere datele sufletești și modul de viață al victimei, că este vorba de sinucidere.

– Dar asta este o chestiune subiectivă!

– Subiectivă. Subiectivă ca și atmosfera odihnitoare a acestui apartament. Faptul că ea n-a lăsat nici o scrisoare, nici un rând cel puțin, este însă o realitate, nu?

– Înclinați, deci, spre o crimă?

– Nu înclin spre nimic. Am remarcat doar.

– Cine-i, totuși, această Anca Petroveanu?

– Deocamdată știm doar că profesa avocatura și că provine din familia unui profesor universitar. Să trecem însă la treabă.

Căpitanul Pascu luă poșeta victimei și, scoțând din ea buletinul de identitate, citi cu voce tare cele câteva date înscrise acolo.

– O femeie încă tânără! remarcă el și întorcând pagina exclamă: Și pe deasupra destul de bine! Dacă în fotografia din buletin arată așa, ce trebuie să fi fost în realitate!

Nu, despre Anca Petroveanu nu se putea spune că fusese o femeie frumoasă, în accepția curentă a acestui cuvânt. În afară doar de gura ei cu buze senzuale, desenate aproape rotund, în rest – o față puțin asimetrică, cu fruntea cam bărbătească, bărbia energică, scoase și mai mult în evidență de o pieptănătură scurtă, cu părul rebel. Totul emana însă un anumit farmec, poate din pricina ochilor nu prea mari, dar vioi și mai ales inteligenți, probabil puțin sașii când privea undeva fix. Ceea ce nu era aici cazul.

Scoase, rând pe rând, din poșeta Ancăi Petroveanu, pe masă se găseau: un ruj, o pudrieră, un pachet de țigări „Kent", două batiste, dintre care una mai mică, murdare de ruj...

– Scrisoarea lipsește, spuse ca pentru sine căpitanul Pascu, ținând în mână un plic de format occidental. Citi ștampila poștală: „Paris, 9 ianuarie". De ce păstra ea de atâta vreme acest plic în poșetă și încă fără scrisoare? Ia să vedem, figurează vreun nume străin în agenda ei telefonică? Kandel Fred 140 440, spuse el la un moment dat.

– Numărul de telefon al unui hotel! am zis eu cu voce sigură, demonstrând căpitanului o formidabilă intuiție de detectiv sadea.

El însă nu spuse nimic și luând cartea de telefon găsi acolo, negru pe alb, ceea ce perspicacitatea mea mă făcuse să presupun încă de la bun început. Numărul de telefon era al hotelului „Ambasador".

În rest, poșeta nu conținea nimic interesant și în timp ce căpitanul Pascu începu să cerceteze sistematic sertarele unei comode, la ușă se auzi sunând.

Era locotenentul-major Paraschiv. Căpitanul îi înmână cheile Fiat-ului și acesta coborî în stradă. Când am ieșit ceva mai târziu pe balcon, mașina era realmente asaltată de o droaie de copii, pentru care operațiunea efectuată de ofițerul de miliție constituia un spectacol cât se poate de inedit.

În scurt timp, acesta se întoarse în apartament.

– Ei? îl întrebă nerăbdător căpitanul.

– Lângă aparatul de radio, câteva impresiuni digitale mai vechi ale victimei, trei mucuri de țigară în scrumieră, două foarte vechi de țigări „Kent“, unul de „Carpați“ cu filtru, foarte recent, arătă el cutiuța din material plastic în care se vedeau cele trei mucuri de țigară.

– Le puteți determina vechimea? am întrebat eu curios.

– Da. Și încă cu o exactitate de până la o jumătate de oră. Bineînțeles prin analize de laborator. Continuă, întorcându-se spre căpitan: Apoi, câteva fire de stofă pe spătarul scaunului din dreapta, un bilet de autobuz și două fire de păr șaten-închis, cred, bărbătesc. În cutia de bord am găsit carnetul ei de conducere și polița asta de asigurare a mașinii. Le înmână căpitanului, adăugând: Își asigură pe încă un trimestru mașina, când știe că peste câteva zile nu va mai fi?!

– Se pot petrece multe în câteva zile! nu fu de acord căpitanul. Da, spuse el examinând polița, a încheiat asigurarea în 7 martie, iar acum câteva zile a prelungit-o pe încă un trimestru.

Gândindu-mă mai de mult să-mi asigur mașina în perioada de vară, și cum depusesem și o cerere de pașaport pentru Austria, am luat polița cu intenția de a prospecta condițiile de acordare a despăgubirilor în caz de accident, dar, în aceeași clipă, în cameră izbucni soneria telefonului. Am tresărit fără să vreau, ca și cum Anca Petroveanu ar fi apărut deodată acolo.

– Alo, daaa, își modulă căpitanul vocea.

Se auzi destul de clar o voce de bărbat.

– Asasinul! am exclamat eu în șoaptă și, apropiindu-mă în vârful picioarelor de aparat, am întins urechea la pândă.

– Nu, n-ați greșit, casa Petroveanu. Anca este plecată pentru câteva zile din București. Cine să-i spun c-a sunat-o, vă rog?

– Alexandru, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului.

– Alexandru Greceanu? întrebă căpitanul.

– Nici un Greceanu! Sunt fostul ei soț.

– O să-i comunic, făcu căpitanul, dar fostul soț al Ancăi Petroveanu așezase receptorul în furcă.

– De ce nu l-ați chemat aici? Am fi aflat lucruri cât se poate de interesante!

– Totul la timpul său, spuse Pascu, mutându-și privirea de la persoana mea.

M-am străduit să pricep de ce nu era încă timpul să se stea de vorbă cu fostul soț al Ancăi Petroveanu.

CÂND SE RIDICĂ PROBLEME DE UMANIZARE

Începuse să-mi fie foame, iar căpitanul nu mai termina odată. Cerceta, metru cu metru, întregul apartament. Era o adevărată percheziție. „Intra în viața victimei", am înțeles eu de data aceasta, însă fără ca el să-mi spună ceva. Și oricât de interesantă putea fi cotrobăirea unor sertare străine, examinarea fiecărui obiect în parte, a zeci de fotografii, totuși, ceea ce făcea căpitanul Pascu nu se putea compara cu o urmărire în noapte cu peste o sută șaizeci de kilometri pe oră, cu schimb de lumini, cu viraje tari, cum văzusem într-un film românesc foarte polițist și extraordinar de psihologic totodată.

De fapt, șederea în apartamentul acesta nu era chiar atât de plicticoasă, câteva „Paris Match"-uri începuseră să-mi țină de urât.

Nu era prea echitabil, dacă ne gândim că în vremea asta căpitanul Pascu muncea. Dar el – singur spusese – pentru asta era plătit! M-am dus în baie să-i propun o cafea. L-am găsit ținând în mână un atribut nu prea igienic al lenjeriei feminine.

– Ce dracu', dom'le!... am exclamat.

– Asta ni-i meseria... dacă vreți. Privim mereu în coșul cu rufe murdare al societății. Ați dori să vedeți lucrurile într-o formă idealizată... Ele nu sunt.

– Chiar am vrut să vă întreb, aveți vreun hobby, vreo pasiune, ceva?

– Da, cânt la violoncel în orchestra de cameră a Miliției.

– Nu, fără glumă, nu aveți vreo pasiune, cumva? Altfel nu vă pot umaniza. Riscați, deci, să rămâneți o „simplă schemă", un „clișeu", un „om fără carne și oase"... Iar literatura fără eroi e un non-sens. Chiar asta de aventuri, cu toate particularitățile ei recunoscute de critici! Eroi cât mai bogați sufletește, înzestrați cu complexitatea reală a oamenilor! Pentru că, altfel, e literaturizare și nu viață vie!

– Ei, dacă așa stau lucrurile, atunci puteți scrie că de obicei, duminica după-amiaza, mă întâlnesc cu câțiva prieteni cu care, în timp ce urmărim meciurile de fotbal la televizor, jucăm câte un pocher.

– Nu, pocher nu merge pentru un ofițer de miliție. S-ar putea bănui că jucați chiar pe bani. Iar asta este exclus! Poate creșteți broaște țestoase? Sau de ce n-ați colecționa căzi de baie, de pildă? Sau cam așa ceva. Ceva din care să reiasă că aveți o structură sufletească cu totul aparte. Deh!...

– Da, e adevărat... spuse căpitanul cu părere de rău.

– Lăsați, găsesc eu... Ce-ar fi să facem o cafea? Ține și de foame...

– Nu, cafea nu. Mergem îndată să mâncăm undeva. Priviți acest prosop, mi-l arătă Pascu. L-am găsit pus la „negre", deasupra. După cum se prezintă, nu s-ar putea spune că a fost folosit mai mult de două sau trei ori. Dungile formate prin împăturire și călcare sunt evidente. Dar iată aici urme de murdărie stranie. O dată aruncat la „negre", altul n-a mai fost scos. Pe porțelanul chiuvetei am găsit câteva pete mici, maronii, ca niște stropi uscați, proveniți de la spălarea unor cești de cafea. Granulele se văd și cu ochiul liber, însă cu lupa le poți recunoaște mai bine. Și îmi întinse o lupă nu prea mare, într-o îmbrăcăminte de piele.

Erau într-adevăr granule de cafea.

– Este ca și cum cineva ar fi spălat aici două cești de cafea...

– De unde știți că două?

– Aveți răbdare. Ar fi spălat în grabă două cești de cafea, le-a șters cu prosopul, pe acesta l-a aruncat în coșul cu rufe murdare, iar ceștile de cafea... Ceștile de cafea nu-s nicăieri.

– Cum nicăieri?

– Foarte bine. Este, desigur, o ipoteză... Uitați-vă ce se întâmplă: aici găsim urme ce provin de la spălarea a două cești de cafea, în timp ce în chiuveta din bucătărie se află o ceașcă de ceai, cu zaț uscat de cafea. Și tot acolo un ibric murdar, plin cu apă, iar în el o linguriță cu care s-a amestecat cafeaua.

– Am înțeles. Aceasta, presupunând că Anca Petroveanu bea o singură cafea pe zi. Ceea ce nu cred, având în vedere porția dublă a ceștii de ceai! Ultima a fost cea al cărei rest se găsește în chiuveta din bucătărie, iar urmele de aici provin de la una precedentă!

– Vra să zică, încercați să mă convingeți, nu fu de acord căpitanul, că Anca Petroveanu, această femeie de o pedanterie evidentă, demonstrată de tot ce ne înconjoară, cu mănuși de menaj lângă chiuveta bucătăriei, cu două prosoape pentru șters vasele, unul de in, celălalt de bumbac, amândouă curate, agățate frumos în cuier, s-a dus la baie să-și spele ceașca de cafea, pe care a șters-o apoi cu prosopul ei abia scos din sertarul în care ține săpunuri „Cadum" pentru a parfuma prosoapele?!...

– Tocmai de aceea l-a aruncat la coș, am spus fără să cred.

– Numai că ea nu aruncă – așează rufele murdare în coș!

Avea alonjă, nu glumă, căpitanul.

– Bun. Să auzim mai departe! i-am propus.

– Mai departe urmează întrebarea: unde sunt cele două cești de cafea? Două, pentru că două lipsesc din serviciul ei chinezesc de cafea.

– Le-a spart, poate, am zis.

– Praful depus pe cele patru, continuă căpitanul fără a mă lua în seamă, arată că una din ele n-a mai fost folosită de aproape o lună, iar restul de foarte mult timp. Unde sunt însă cele spălate în chiuveta din baie?

– Presupuneți, deci, că ele au fost folosite cu ocazia unei vizite?

– Exact! Când ai un musafir, nu-l servești pe el într-o ceașcă dintr-un serviciu chinezesc, iar ție îți pui cafeaua într-o ceașcă de ceai. Anca Petroveanu păstra cele două cești din serviciul chinezesc, cu farfurioarele respective, la îndemână, în bucătărie, și le folosea când avea câte un musafir. Iar când era singură, fiind mare băutoare de cafea – ceașca de ceai.

– Așadar, musafirul a băut cu Anca o cafea și a spălat cestile...

Căpitanul m-a întrerupt și a continuat:

– Când a adus cafelele, musafirul a rugat-o să-i dea și un pahar cu apă, ea s-a întors la bucătărie, iar el, în acest timp, i-a turnat un somnifer în cafea.

– E prea roman-roman!

– Să zicem că da. Pentru că în viață lucrurile se petrec, de cele mai multe ori, mult mai simplu. Când Anca Petroveanu a adormit, musafirul ei a culcat-o pe divan – trec peste celelalte operațiuni, pe care nu le pot presupune decât foarte aproximativ – a spălat cestile deasupra chiuvetei din baie, pe care a clătit-o apoi bine cu apă... Stropii găsiți de mine sunt foarte mici, nici nu i-a observat probabil, dacă ne gândim la tensiunea în care se afla. A șters cestile cu prosopul care îi era la îndemână și s-a dus cu ele la bucătărie. Aici însă, văzând ceașca din chiuvetă, n-a mai știut unde să le pună. Oriunde le-ar fi așezat, erau stinghere. Două cești alăturate indică totdeauna un musafir. Iar el tocmai acest lucru nu-l dorea. Ceașca din chiuvetă i-a sugerat ideea de-a le lua cu sine.

Am vrut să spun ceva, dar ne-am pomenit cu colonelul Banu sunând la ușă. A ascultat raportul căpitanului, notându-și în două rânduri ceva într-un carnețel, iar când acesta a început să se lanseze în presupuneri tot mai complicate, l-a întrerupt:

– Am impresia, tovarășe căpitan, că te-ai molipsit de la colega, spuse colonelul arătând spre mine. Intuiții, deducții, inducții... Literatură... Pentru început nu-i rău. O crimă însă nu e un tablou abstract, precum pânzele unui pictor care aruncă pahare pe fereastră! Aici nu poate rămâne nimic neînțeles, neexprimat... Inefabilul ține de artă... La noi însă, lucrurile sunt cât se poate de *terre-à-terre*, dacă vrei. Totul trebuie explicat, demonstrat, susținut...

Tare deștept colonelu' Banu, ca șef!

Continuam să răsfoiesc, neutru, o revistă, prefăcându-mă – ca să nu-i dau satisfacție – că nu-l aud, cu toate că tare aș fi vrut să-i spun câteva în legătură cu teoriile astea „estetice" care îmi fuseseră de fapt mie adresate. Era însă căpitanul de față, intervenția mea ar fi fost lipsită de tact. Eram ca un buldog în spatele unui gard cu grilaj.

La plecare și-a cerut scuze, invocând o neprevăzută ședință de lucru – blamatului cuvânt „ședință" i-a fost lipit termenul „de lucru" sau „cu un pronunțat caracter de lucru" și totul a devenit O.K. – deci, o neprevăzută ședință de lucru, din cauza căreia va trebui să amâne ieșirea noastră la un restaurant pentru o altă seară, scuze pe care le-am acceptat bucuros, gândindu-mă la pariul pierdut – două sticle de vin și ceva alături, în favoarea căpitanului.

– Ne-a cam dezumflat colonelul! am spus, când am rămas din nou singur, aprinzând un „Kent".

– Nu ne-a dezumflat deloc! Vrea probe. Asta vreau și eu. Acum cred că am putea sta de vorbă cu vecina de aici.

– Și de mâncat când mai mâncăm? am întrebat eu, alarmat de uitarea sa de sine. Zelos om, căpitanul!

– Da, aveți dreptate. Poate cumpărăm ceva de la „Alimentara“, ce ziceți?

– La doi pași avem „Grădinița“. Un „meniu fix“ – nouă lei și cincizeci de bani. În care intră și o prăjitură de casă! l-am îmbiat.

A acceptat. Și după ce ne-am ghiftuit cu o supă rece – avuseseră grijă să nu aibă ce să se sleiască în ea –, friptură de porc la tavă, ale cărei felii fuseseră tăiate – în vederea unei mai bune masticații, desigur – la mașina de tăiat șuncă și un măr degerat, am trecut vizavi, la „Podgoria“, să bem o cafea. Adică, să ne facem siesta.

Astfel, într-o excelentă stare de spirit, ne-am întors în apartamentul Ancăi Petroveanu și, după ce m-a asigurat că nu-mi va deconspira calitatea în care mă aflam acolo, lăsând să se înțeleagă că sunt tot de la Miliție, căpitanul s-a dus s-o cheme pe doamna Pleșa la noi.

A intrat întâi cu buzele, de parcă până atunci cântase la trompetă, o cuconiță vioaie, foarte plăcută vederii, gătită ca de teatru, numai că în locul unei rochii de seară purta un minicapot. Ceea ce, de fapt, e totuna.

– Credeam că nu vă mai interesează declarațiile mele! spuse ea supărată.

Am înțeles: de azi-dimineață așteaptă s-o tot chemăm și acum știe pe de rost tot ce vrea să ne spună.

– Nu, cum s-ar putea?! am protestat eu, pentru că mie mi se adresase vecina.

– Luați loc, doamnă! o invită căpitanul.

Ea însă se așeză cu fața spre mine, ca la un interogatoriu, și am fost nevoit să pun lucrurile la punct:

– Tovarășul căpitan conduce ancheta. Cu dumnealui o să stați de vorbă.

– Da? se întoarse doamna Pleșa, surâzându-i căpitanului.

Nu înțelegeam de ce se bucura atâta și nici timp n-am avut să înțeleg, pentru că m-am pomenit cu ea întrebându-mă:

– Și dumneavoastră, ce grad aveți?

Ce era să-i răspund?

– N-am nici un grad, am spus după o clipă de ezitare.

– Aaa, sunteți agent secret... zâmbi doamna Pleșa complice, privindu-mă de parcă aș fi fost un pachet cu drojdie de bere expus în galantar înainte de Paști.

Îmi convenea.

– V-aș ruga să povestiți tot ce știți despre victimă, o invită căpitanul, destul de autoritar, după ce înainte tușise scurt, ca pentru a atrage atenția.

– În primul rând, aș vrea să spun că nu pot crede în ruptul capului într-o sinucidere. Nu, duduia Petroveanu nu putea să recurgă la un asemenea gest!

– Pe ce vă bazați spunând asta?

– Dacă ați fi cunoscut-o, ați fi spus și dumneavoastră același lucru. Era o femeie plină de viață... Dacă ați ști cât de mult iubea viața! Și o trăia, trecând peste convenții, prejudecăți și așa mai departe.

De toate acestea ne dădusem și noi seama, examinând cele câteva zeci de fotografii găsite într-unul din sertarele scrinului, dar căpitanul vru să știe la ce anume se referise ea.

– Adică? ceru el precizări.

– Cum să vă spun... Noi ne-am mutat aici acum vreo trei ani și, după ce am făcut schimbul de locuință, cea care a locuit aici înainte m-a prevenit: „Să-ți păzești, doamnă, soțul, pentru că pe cine pune Anca ochii, nu-i scapă!“ Mai târziu, când am cunoscut-o mai bine, și cred că sunt singura din bloc care i-a intrat în casă – cu locatarii ceilalți se saluta și atât – mi-am dat seama că nu este femeia care să-ți ia bărbatul. Ea făcea pasiuni fulgerătoare și aproape tot atât de fulgerător îi trecea.

– Unul, mai constant, n-ați observat?

– Ba da, dar am auzit că este fostul ei soț. Un domn distins, cu păr grizonat... Așa ca al dumnealui, arătă ea spre mine.

– Nu, vă rog, am protestat eu, al meu e din „pachet"!

– Zău? a exclamat ea admirativ. Aveţi pe cineva care primeşte? Şi se poate comanda să-ţi trimită ce vrei?

– Glumeşte, doamnă!... interveni căpitanul, aruncându-mi o privire duioasă.

– Da, da, îşi dădu ea în sfârşit seama.

– Cât de des o vizita domnul acela, despre care aţi auzit că este fostul ei soţ?

– N-aş putea să vă spun cu precizie. Cam o dată sau de două ori pe lună. Sau chiar mai des, vara.

– Când l-aţi văzut în ultimul timp?

– Nu l-am văzut demult. Dacă îmi amintesc bine, era într-o duminică... Da, da, era într-o duminică. Avea un buchet de flori. Noi tocmai ieşeam la plimbare.

– Nu v-aţi putut da seama ce fel de relaţii erau între ei?

– Nu, asta n-aş putea să vă spun. De câte ori i-am văzut împreună, el era cât se poate de reţinut, iar ea, ca întotdeauna, veselă, turuind şi râzând într-una.

– Cine v-a spus că este fostul ei soţ?

– Madam Lena. Femeia care face curăţenie pe scări şi dă focul la calorifer iarna. Mai are trei blocuri, da' stă la noi. Ce, câte patru sute de lei de bloc pe lună e rău? Nu tu impozit, nu tu cotizaţii!...

– Spuneţi-mi, n-aţi avut niciodată impresia că această veselie debordantă era una nefirească, impusă, pentru a ascunde o traumă sufletească? Sau pentru a brava, poate?

Nu l-am înţeles pe căpitan. De ce era nevoie să complice lucrurile când ele erau simple, clare, evidente?! Şi nu era vorba numai de declaraţiile doamnei Pleşa, ci de întreaga atmosferă a acestui apartament!

– Niciodată! spuse ea ferm. Cum venea acasă, punea magnetofonul. De multe ori o auzeam dansând singură.

– Când a sunat la uşa dumneavoastră ca să vă întrebe ce se întâmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, n-aţi remarcat la ea ceva deosebit? Era aceeaşi dintotdeauna?

– Da. Mi-a spus că seara nu mănâncă decât un borcan de iaurt și doi biscuiți. După ce-a lăsat borcanele goale la mine, a coborât scările. Întotdeauna am văzut-o numai cu bărbați bine! și în vocea ei se simți o ușoară invidie.

– Primea des vizite?

– Destul de des. Era, în fond, o femeie liberă! Cu toate că uneori...

– Ce vreți să spuneți?

– Mai multă discreție nu i-ar fi stricat, cred. Prea libertină, cum spune soțul. În blocul de vizavi este un băiat care, în loc să-și facă lecțiile, mereu o pândea la fereastră, din spatele perdelei. Vara umbla, cred, goală prin casă. „Scuză-mă puțin, sunt goală-goluță", am auzit-o spunând o dată când cineva a sunat la ușă.

– Se aude prin perete din apartamentul vecin?

– Cum o să se audă?! Ăsta e bloc vechi! Doar dacă ferestrele sunt deschise, cum avem balcon comun, atunci se aude.

– În seara aceea a primit vreo vizită? Ați auzit pe cineva vorbind la ea?

– Nu, n-am auzit. Nu întotdeauna se aude.

– Ne-ați spus că, după ce v-a lăsat borcanele de iaurt, a coborât scările. Bănuiți că a plecat în oraș?

– Cred că da, pentru că, pe la opt și jumătate, am auzit mașina ei oprindu-se în fața casei.

– De unde știți că la ora aceea și nu mai târziu?

– Se sfârșise de puțin timp telejurnalul.

– Poate era o altă mașină?... Sunt o mulțime de autoturisme parcate în stradă și printre ele, trei Fiat-uri 850.

– Da, poate nu era mașina ei... Cu toate că numai ea trântea ușa așa. Întâi mai încet, a doua oară cu putere, ca și cum prima dată nu s-ar fi închis, și încerca clanța.

– Unde ați auzit că s-a oprit mașina?

– Chiar sub balconul meu.

– Adică exact unde se găsește acum?

– Da, acolo.

– Avea obiceiul să circule și pe zăpadă cu mașina?

– N-a fost zi aproape să nu plece cu ea. O auzeam cum o încălzea dimineața. Cred că și la tutungerie se ducea cu mașina.

– După ce-a coborât scările, n-ați auzit mașina plecând?

– Nu. Poate. Negăsind loc în fața blocului, o parcase dimineața ceva mai încolo.

– Unde lucrați?

– Sunt asistentă medicală.

– Anca Petroveanu n-avea un program fix, pleca mai târziu de acasă, nu?

– Da. O auzeam, pentru că lucrez în ture. Acum, fiind suferindă, numai în două.

– Astăzi în ce tură sunteți?

– Sunt în concediu medical.

– De când?

– De ieri.

– Cine v-a eliberat certificatul medical?

– Policlinica de care aparțin. Dar de ce întrebați? se neliniști ea.

– Am întrebat... Spuneți-mi, prietene nu veneau la Anca Petroveanu în vizită?

– Nu, n-am văzut. Și nici nu cred că avea. Niciodată n-am văzut-o în patru, sau în trei, cu încă o pereche...

Se auzi soneria telefonului, căpitanul se îndreptă spre aparat, dar se opri deodată din drum.

– Doamnă Pleșa, i se adresă el, fiți bună și răspundeți dumneavoastră. Spuneți „alo“ și-mi predați imediat receptorul. Eu o să vi-l restitui, iar dumneavoastră îi comunicați că Anca este plecată pentru o săptămână din București. Întrebați cine o caută. Sunteți o prietenă.

Telefonul mai sunase de câteva ori, dar, de fiecare dată, la auzul vocii căpitanului, legătura fusese întreruptă de la celălalt capăt al firului.

Doamna Pleșa își jucă rolul perfect, numai că bărbatul care telefonase nu vru să-și spună numele, încheind cu un „mulțumesc“ sec.

– Ce altceva mai știți despre vecina dumneavoastră? o întrebă căpitanul așezându-se și, nu știu de ce, dar vocea sa sună cam sever.

– Altceva nimic. Am auzit că e dintr-o familie foarte bună... De altfel se și vede... arătă ea în jur. Din câte spune madam Lena, tatăl ei a fost profesor universitar, iar mama ar fi avut o moșie sau așa ceva.

– Mai aveți ceva de adăugat la cele declarate?

– Nu, spuse ea cu părere de rău.

– Vedeți, dumneavoastră respingeți ideea unei sinucideri...

– Categoric!

– ...Dar nimic nu vine să sprijine pe aceea a unei crime. Noi n-am găsit, cel puțin până acum, nici un indiciu care...

– Bine, pentru asta trebuie să te nești! Să ai fler, cum s-ar spune.

– Indiscutabil, acceptă căpitanul remarca ei cât se poate de măgulitoare. Sinuciderea aceasta pare oarecum paradoxală, dacă ne gândim... Știam că am avut intenția să vă mai întreb ceva, dar uitasem ce. Spuneți-mi, n-ați întâlnit printre foștii sau actualii prieteni ai vecinei dumneavoastră vreun cunoscut?

– Nu, clătină ea din cap.

– Gândiți-vă bine! o invită căpitanul. Ne-ar putea fi eventual de folos informația dumneavoastră.

– Nu, n-am întâlnit.

– De un anume medic, Ion Cărtărescu, ați auzit?

– A, da... Dar nu erau prieteni... Lucrează la noi la spital, spuse ea cu naturalețe.

– Când a cunoscut-o pe Anca Petroveanu?

– Astă-iarnă. A venit într-o zi la noi în vizită, mașina Ancăi nu pornea din cauza frigului și cum el e un automobilist

destul de vechi, a ajutat-o să scoată bujiile, să le încălzească la aragaz... Apoi mașina a pornit. Nu știu însă dacă s-au mai întâlnit după aceea.

– S-a întâmplat dimineața?

– Nu mai rețin. Cel puțin așa mi-a povestit doctorul Cărtărescu.

– Noi vă mulțumim foarte mult – se ridică Pascu, în semn că discuția era încheiată – și vă promitem că o să facem tot posibilul să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

După ce o conduse curtenitor pe doamna Pleșa până la ușă, căpitanul spuse, revenind în cameră, ceva foarte drăguț la adresa ei și mă luă în primire:

– Ce dracu' vă uitați așa la picioarele ei?!

M-am apărat:

– Sigur, vă e ușor să vorbiți, erați în partea cealaltă a mesei!...

– Special m-am așezat, piei, satano!

Când ne-am oprit din râs, căpitanul propuse să stăm de vorbă cu madam Lena și adăugă uitându-se la ceas:

– Numai dacă nu s-a întors adolescentul de vizavi de la școală.

L-am urmat în cealaltă cameră.

– Toată dimineața ne-a spionat de după perdeaua ferestrei, arătă el spre blocul de pe partea cealaltă a străzii.

Clădirea avea un hoch-parter, etajul era mai ridicat decât al nostru și băiatul putea privi încoace fără ca balconul de la apartamentul Ancăi Petroveanu să-l stânjenească în vreun fel.

– Și acum, vă rog să-mi spuneți și mie cum ați aflat despre doctorul acela, Cărtărescu, nu m-am mai putut eu abține.

– Foarte simplu. Când domnița aceasta cu picioare frumoase și mini-capot mi-a spus că lucrează numai în două ture acum, am înțeles despre ce spital este vorba. Iar în

agenda telefonică a Ancăi Petroveanu, în dreptul numărului de telefon al lui Ion Cărtărescu, stă scris: Spitalul de urgență. Bineînțeles, ea este convinsă că eu știu mult mai multe. Dacă vor fi existând mai multe. Atuurile acestea nu sunt de neglijat!

Da, mai aveam câte ceva de învățat.

Madam Lena era o femeie de vreo cincizeci de ani, nefiresc de slabă, cu părul albit înainte de vreme, îmbrăcată în doliu, cu rochie și ciorapi negri, dar cu sprâncenele trase cu creionul și buzele făcute cu ruj. Intrând în casă, izbucnise deodată în plâns, se stăpânise însă repede și după ce își șterse ochii încercă să se justifice, adresându-mi-se:

– Ce femeie era, dom'le șef! Ce suflet de om! oftă ea.

– Stai jos, madam Lena, o invită căpitanul.

– Nu, lăsați, spuse ea respectuos. Cum o să stau jos?!

– Când ai intrat în câmpul muncii?

– Păi dumneavoastră nu știți?!

– Te-ai calificat imediat caloriferistă?

– Nu, întâi m-au dat la o filatură de bumbac, da' n-am stat decât vreo două luni... Mă tot puneau să le povestesc...

Și cât de stupidă mi se păruse întrebarea căpitanului referitoare la intrarea ei în câmpul muncii! Poate și pentru faptul că nu mai auzisem expresia de prin '54. Sensul ei a rămas în mintea multora și tocmai pe el l-a vizat întrebarea. Adusă brusc la trecut, la trecutul ei de fostă prostituată, madam Lena spuse firesc ceea ce nimeni nu știa pe strada aceasta, ceea ce probabil uitase și ea. Trăgea cu gloanțe oarbe căpitanul, dar nimerea în plin!

– Spune-mi, ce părere ai despre sinuciderea asta? o întrerupse el. Care-i numele dumitale?

– Elena Bocanc. Nici eu nu știu ce să mai spun. Stau și mă-ntreb: de ce era să-și ia viața? Ce-i lipsea? Nimic nu-i lipsea! Tânără era, frumoasă era... Bani avea, iar când nu-i ajungeau, mai vindea câte un tablou... Că le moștenise de la domn' profesor.

– L-ai cunoscut?

– Nu. Când m-am mutat eu aici, era dus la un sanatoriu și acolo a murit. Să vă spun drept, eu bănuiesc că-i o crimă la mijloc.

– Ce te face să crezi?

– Așa simt eu. A omorât-o cineva! Altfel nu se poate. Ca mine n-o cunoaște nimeni aici! Și nici nu avea ea aici cu nimeni nimic. Eu îi făceam curat vinerea, îmi dădea cincizeci de lei, plus cinșpe lei pentru masă, că ea servea prânzu' în oraș, iar dimineața – o bucățică de șuncă cu pâine prăjită și o cafea neagră. Cât despre seară, îi ajungea un borcan de iaurt. Ținea hardughia aia de frigider mai mult pentru apă. Să-ncuie ea vreodată ceva de mine? Doamne ferește! Și cum vorbea... Un rău n-a făcut cuiva. Ce nu-i spuneam, ea râdea. O femeie mai veselă și mai delicată n-am auzit!

– După cum înțeleg, i-ai fost foarte atașată...

Madam Lena izbucni din nou în plâns.

– N-aveam amândouă pe nimeni. O iubeam ca pe fata mea! spuse ea printre lacrimi.

– Fiind de-a casei, ai fi putut, deci, să-ți dai seama dacă în ultimul timp a intervenit ceva care să-i determine acest gest.

– Nu, a fost până în ultima zi așa cum era întotdeauna.

– Sau, poate, ai vreo bănuială în legătură cu cineva?...

– M-am gândit și eu... De ce să spun, c-ar fi cu păcat.

– Nu s-a certat cu nimeni? Sau n-a mai vrut să se întâlnească?...

– Nu, eu nu știu.

– Pe fostul ei soț îl cunoști?

– Pe domnul inginer? Îl cunosc.

– Care erau relațiile între ei?

– A, foarte bune. Țineau unul la altul ca doi frați. El, după ce s-a despărțit de duduia Anca, s-a însurat. Are și un băiețel. A venit cu el aici. Nu exista Paște sau Crăciun sau

de 3 iulie, când era ziua duduii, să nu vină cu flori! Cam sever așa, da' încolo, om foarte bun și manierat.

– Ce vizite mai primea?

– Ei, așa, ca oricine... Venea lume în casă. Eu nu știu, nu era treaba mea.

– Bărbați veneau?

– Lume...

– Eu înțeleg sentimentele dumitale... Se spune că despre morți nu trebuie să vorbești decât de bine...

– Asta doamna doctor Pleșa v-a spus! Da' c-a venit la mine, acu' vreo trei ani, să-l spionez pe bărbatu-su, nu v-a spus, ai? Îi era frică că-i ia duduia Anca odoru'!

– Cum a venit?

– Așa, a venit. A venit jos, la mine, să-mi spună că-mi dă două sute, să trag cu ochiul dacă intră domn' doctor Pleșa, când ea-i plecată la serviciu, la duduia Anca. Mie îmi trebuiau banii ei?! „Fugi, doamnă, de-aici! Nu mă ocup eu cu murdării de-astea!" i-am zis.

– Duduii Anca i-ai spus de propunerea pe care ți-a făcut-o doamna Pleșa?

– Nu. Mi-a fost rușine să-i spun. Bărbați veneau. Și ce dacă veneau? Aduc ele bărbați mironosițele astea măritate!... Lasă că știu eu: sunt cinstite numa' alea care nu pot! Da' nu-i una să nu-i dea inima ghes! Și totuna-i!

Am izbucnit în râs, amuzându-mă de teoriile lui madam Lena, ceea ce îl făcu pe căpitan să-mi arunce din nou o privire duioasă.

– Vrei să spui de mașina aia care venea dimineața?

– Ei, văd că știți și singur... Așa că ce să mai vorbim?

– Rude nu avea, spui?

– Nu, n-am auzit-o niciodată.

– Poate în străinătate?

– Nu știu. Ce să vă spun dacă nu știu?!

– Dumneata lucrezi și la blocul de vizavi?

– Da, tot eu.

– Nu stă la etajul doi un profesor, Emil Gonea?

– Nu, la doi e familia Cristescu, arătă ea spre stânga. El e ștab la un minister, că-i face șoferu' piața cucoanei, iar dincolo, în dreapta, domn' arhitect Gheorghiade...

– Are un băiat mare, nu?

– Da, e în a unșpea, Cornel. Îi scria poezii duduii.

– Ce vorbești? se amuză neutru căpitanul. Și duduia Anca ce spunea?

– Spunea că-s copilării. Că-n liceu a fost și ea îndrăgostită de-un profesor. Într-o zi, l-a chemat aici și a stat de vorbă cu el.

– Când făceai curat, îți lăsa duduia Anca cheia ei sau avea două chei?

– Avea două. Seara i-o dădeam înapoi.

– Nu ți s-a întâmplat niciodată să vezi pe cineva intrând singur aici?

– Nu, nu mi s-a întâmplat.

– Gândește-te bine!

– Nu, nu cred să fi dat duduia Anca cheia de la casă cuiva.

– Nici nu s-a plâns vreodată că a pierdut cheia?

– Nu.

– Când ai făcut ultima dată curățenie aici?

– Duminica asta.

– De ce tocmai duminica?

– Vineri duduia Anca a plecat la Brașov...

– Ți-a spus că pleacă acolo?

– Da. Mi-a spus că pleacă să stea câteva zile la Brașov. Chiar m-am mirat când am văzut sâmbătă lumină la ea. Am sunat și mi-a spus să vin a doua zi, adică duminică, să fac curat.

– Ți-a lăsat cheia?

– Nu, că n-a fost de ce. A stat toată ziua acasă. Acum mi-aduc aminte: a telefonat cineva din oraș și ea a zis: „Azi

n-am chef de nimic. Stau în casă." Și chiar nu prea avea chef. A stat tot timpul pe pat și-a citit.

– Madam Lena, fii bună, fă-ne două cafele.

– Vai de mine, cu cea mai mare plăcere! și se repezi la bucătărie.

După un timp o auzirăm vorbind cu glas tare:

– Asta-i cana duduii, da' unde-s ceșcuțele?

O găsirăm căutând prin sertarele bufetului.

– Poate sunt într-altă parte? interveni căpitanul.

– Nu, aici trebuiau să fie! Să le fi pus duduia cu celelalte de la serviciu? Că nici farfurioarele nu sunt, și se îndreptă spre dulapul din sufragerie.

Am rămas pe loc, știind ce va găsi acolo.

Madam Lena se întoarse și mai contrariată:

– Nu pot pricepe deloc: unde a pus duduia ceșcuțele?

– Le-o fi spart...

– Cum să le spargă?! Duminică erau!

– Lasă, madam Lena, tot suntem gata de plecare, bem în oraș.

– Se poate?! protestă ea. Iau două din bufet.

– Nu, lasă! o conduse căpitanul din bucătărie. Acum o să te rog să te gândești bine, continuă el, când ai făcut curățenie, n-ai dat peste plicul unei scrisori? Sau poate chiar peste o scrisoare ruptă, ori mototolită și aruncată în găleata din bucătărie, pe care am văzut că o aveți pentru gunoi?

Madam Lena se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap:

– Nu, nu mi-a căzut sub ochi așa ceva. Nici plic, nici scrisoare.

– Și totuși, poștașul zice că i-a adus o scrisoare de la Iași... Hai să vedem împreună jos la gunoi, o invită el.

Cercetarea vaselor pentru colectarea gunoaielor menajere nu dădu, așa cum și era de așteptat, nici un rezultat. Presupunând chiar că cele două ceșcuțe de cafea, împreună cu farfurioarele lor, ar fi ajuns acolo, ceea ce, dată fiind situația de față, era puțin probabil.

Fapt este că afară se întunecase de-a binelea, iar noi mai trebuia să stăm de vorbă și cu adolescentul de vizavi. Spre satisfacția mea, căpitanul fu de altă părere:

– O să se alarmeze părinții... „Ne interoghează copilul!" Și chiar dacă asta n-o să se întâmple, inhibat de prezența lor, n-o să putem afla nimic de la el. Eu vreau să am cu el o discuție prietenească, mă înțelegeți? Să lăsăm treaba asta pentru mâine dimineață. Ce vreți să faceți acum?

– Cum ce? Să bem cele două sticle de vin, să mâncăm o friptură... Ca oameni ai muncii ce ne aflăm. Într-o grădiniță liniștită, în care, dacă aud un chitarist – îl omor!

– Să spun drept și eu aș fi amator. Nu, să amânăm pentru altă dată; eventual pentru mâine.

– Am și uitat, sunteți căsătorit probabil?

– Am fost.

– Ei, asta nu prea merge. Un ofițer de miliție divorțat, n-o să țină în carte, am râs.

– Nu, nu sunt divorțat. Văduv. Dar că am un băiat de paisprezece ani, merge?

– De paisprezece ani?! În cazul acesta dumneavoastră câți ani aveți?

– Împlinesc în curând treizeci și cinci, la nouăsprezece ani eram însurat. A fost o mică-mare poveste. Dacă vreți să rămâneți în continuare cu mine, eu nu am nimic împotrivă. Numai că va trebui să dormim aici.

– Aici? Vă gândiți la cheia aceea?

– Nu numai la ea. Cel puțin aici, în apartament, ea nu-i nicăieri. Și doar a existat o a doua cheie! Mă gândesc apoi la apelurile acelea telefonice. Când a ridicat doamna Pleșa receptorul, am avut impresia că era din nou vocea fostului soț al Ancăi Petroveanu... Nu, nu cred că are rost să rămâneți. Ne vedem mai bine mâine dimineață.

– Rămân. N-am nici un program pentru astă-seară, am mințit eu. Căpitanul știe el probabil ceva!...

– Bine. Asta mă scutește de-a mai chema un om, pentru că eu va trebui să lipsesc câteva ore.

– Cum adică? Nu-mi surâdea deloc perspectiva.

– O să procedăm astfel: părăsim împreună în mod vizibil casa; eu, peste câteva minute, mă voi întoarce aici, cât mai discret cu putință, ceea ce veți face și dumneavoastră, după ce veți cumpăra ceva de mâncare. În acest timp, o să chem o mașină de serviciu, care să mă ia din Piața Romană și aranjez la telefon câteva treburi pentru mâine. Mâncăm, vă las aici...

*

* *

Întorcându-mă din oraș, cu brațele încărcate cu pachete, m-am furișat de-a lungul zidurilor, stăpânind cu greu foșnetul hârtiei de ambalaj. Trecerea prin holul blocului, apoi urcarea scărilor au rămas și ele neobservate; conform înțelegerii, ușa de la apartamentul Ancăi Petroveanu era descuiată, așa că iată-mă, în sfârșit, înăuntru.

La „Leonida" însă, fusesem nevoit să stau la câteva cozi unde poți auzi atâtea lucruri instructive, petrecându-ți timpul liber cât se poate de agreabil, și căpitanul nu mai avu timp să înghită decât câțiva dumicați cu puțin cașcaval, pentru a nu pierde întâlnirea cu mașina care îl aștepta în Piața Romană.

Așadar, iată-mă singur, postat acolo unde mă lăsase căpitanul.

În cele din urmă, ochii mi se obișnuiră cu întunericul ce domnea în apartament, începusem să deosebesc contururile lucrurilor, spatele îmi era acoperit de peretele de care mă lipisem lângă ușa antreului și totuși o oarecare senzație de teamă încerca să mă domine. Mereu aveam impresia că se mișcă ceva, când în dormitor, când în bucătărie, când de-a dreptul în camera vecină.

„La dracu'!" îmi tot spuneam, dar senzația continua să rămână. Se mai adăugau pașii și vocile înăbușite ale celor care urcau sau coborau scările și, peste toate acestea, becul din stradă începu să se legene, bătut de vânt, aruncând la intervale scurte, o dată cu un scârțâit prelung, câte un fascicul de lumină chioară în tavan. Oricum, nu era o plăcere!...

La un moment dat, am simțit că înțepenesc și o durere îngrozitoare se lăsă în picioare. În sfârșit, trecusem eu prin încercări și mai grele. Răbdam. Un singur lucru era de nesuportat – lipsa unei țigări. Nu cumva își bătuse joc căpitanul de mine? m-am întrebat și făcând în cele din urmă rabat atașamentului meu la cauza Miliției, am întins întâi piciorul drept, apoi, încet, pe cel stâng și așa, pas cu pas, am ajuns în prima cameră, de acolo în a doua și, profitând de un nou fascicul de lumină aruncat în tavan, am scos sticla de whisky. „Beams pin bottle" e o marcă nemaiîntâlnită la noi!

În tovărășia acestei băuturi, față de care – aveam motive temeinice să cred – nu manifestam nici un fel de idiosincrazie și a unei țigări „Kent", pânda se putea desfășura stând la masă, în condiții ceva mai prielnice, nealterate de oboseala picioarelor.

Este de înțeles, deci, cum s-a întâmplat că de la ușa intrării, gândurile mele au început să devieze spre scrierea romanului de față, pe care îl doream un roman-reportaj, cu toate că exegeții, îndeobște, resping un asemenea gen. Mă voi prevala însă de faptul, îmi spuneam eu, că preferințele lor ating sferele cele mai pure și, deci, cartea va trece neobservată de ei.

Și, deodată, zgomotul abia perceptibil al unei chei introduse în broască îmi răsună ca un strigăt de păun în urechi. Din doi pași am ajuns la ușă. Norocul căpitanului a fost că a tușit scurt.

– Ei? m-a întrebat el în șoaptă.

– Nimic.

– Și la mine nimic.

De data aceasta, căpitanul n-a mai refuzat păhărușul de whisky, am mâncat pe întuneric ce mai rămăsese din pachetele aduse de mine și, cum se făcuse două noaptea, ne-am culcat, asigurându-ne reciproc că dormim iepurește.

Groaznică noapte! Întâi, m-am visat dându-mă drept piele roșie într-un trib de indieni Tawu-Taku, ce nu se lăsau deloc convinși de autenticitatea originii mele etnice, drept care mă supuneau la diverse probe, cea cu tălpile pe jar fiind o adevărată desfătare în comparație cu restul. Apoi, nu știu prin ce împrejurări, m-am transformat în ținta unei clase de la cursul inferior de gangsteri a fundației „Cosa Nostra". Primul a început să tragă un tip sfrijit și răpciugos, încât mi se făcuse și milă de el. În loc să nimerească în inimă, glonțul a lovit umărul meu drept. S-a repezit instructorul și a înfipt un morcov în gaura făcută de glonț. Să nu iasă sângele – m-am dumirit. Fiecare avea dreptul la trei gloanțe și, învățăcei cum erau, instructorul mă împănase cu morcovi. Dacă în cele din urmă am fost sau nu nimerit în inimă, nu mai știu, pentru că, în împrejurări la fel de necunoscute mie, am început să fug pe o stradă, urmărit de un tanc.

– Ce s-a întâmplat? De ce strigați?

– Eu? Ce să strig?

– Strigați: „Vin soldații! Vin soldații!" Aveți obiceiul să vorbiți noaptea în somn?

– Câteodată. „Vin soldații" strigam? Un prieten și-a intitulat o piesă de teatru așa.

ÎN JURUL TINICHELEI LEGATE DE COADĂ

Ne aștepta o zi grea, știam, iar capul îmi era ca un lighean vârfuit cu cenușă fierbinte, abia scoasă din sobă. Musai să beau o cafea.

Am început prin a sta de vorbă cu adolescentul de vizavi, pe care căpitanul, aflându-i numărul din cartea de telefon, l-a invitat cu atâta prietenie, încât aveam impresia că acesta va sări de-a dreptul la noi în balcon.

Slab și deșirat, avea o față ca o coală de hârtie abia scoasă din raft.

– Să facem cunoștință, Cornel! Căpitanul Emilian Pascu, s-a prezentat acesta, întinzându-i mâna, după care, oferindu-i un scaun, a intrat direct în subiect. Știi ce s-a întâmplat aici și noi vrem să-ți cerem ajutorul. Fumezi?

Nu era prea pedagogic, dar în sfârșit... Cornel a luat o țigară din pachetul căpitanului, a aprins-o și, în timp ce se foia pe scaun, pregătindu-se probabil să răspundă, căpitanul a continuat:

– În sensul celor spuse la telefon, aș vrea să te rog chiar de la bun început ca tot ce vom discuta aici să rămână strict între noi. Despre relațiile tale cu duduia Anca Petroveanu te-ai cam lăudat la școală!... blufă Pascu.

– Am mințit, mută Cornel țigara dintr-o mână în alta, privind în jos. Scrisori i-am scris, dar în rest am mințit.

– Nu despre asta e vorba. Sau, mai bine zis, nu în special despre asta. Ce părere ai despre cele petrecute aici?

Nu eram convins că modalitatea aceasta, conciliant-naivă, pe care o abordase căpitanul în discuția de față, va da vreun rezultat. O găseam în totală contradicție cu ceea ce îmi spusese el cu o zi înainte, după ce stătuse de vorbă cu doamna Pleșa: „Dacă știi să numeri până la zece, oprește-te întotdeauna la nouă". Cornel Gheorghiade i-a răspuns printr-o întrebare:

– Credeți că a omorât-o cineva?

– Sunt sigur! se ridică în picioare căpitanul.

Ochii băiatului, cu o anumită moliciune în priviri, sclipiră ca la o acută durere și el scapă un oftat greu pe care, evident, voise să-l rețină. Masca indiferenței căzuse. Începu să povestească rar, cu pauze mari, urcând și coborând prin cele văzute și apoi bănuite, aici, în ultimii ani. Tabloul nu era unul nou, ci doar mai complet.

Între timp, sosise locotenentul-major Paraschiv pentru a ridica urmele de cafea de pe chiuveta din baie și, după plecarea lui Cornel Gheorghiade, ne-am dus la el să aflăm noutăți.

Erau nefavorabile ipotezei pe care o construise căpitanul. Impresiunile palmare și digitale de pe pahar aparțineau mâinii drepte a Ancăi Petroveanu, iar poziția falangelor, cu toate că la prima vedere păruse curioasă, fusese găsită ca una posibilă. Cât privește sticluța cu „Nozinan", aceasta nu prezenta decât urme lipsite de importanță. Dar, tocmai în legătura cu ea, căpitanul ridică obiecții:

– De ce dâre și nu impresiuni? E o întrebare la care ar fi trebuit să vă gândiți.

– Ne-am gândit, tovarășe căpitan.

– Și?

– Sigur, ele puteau fi provocate, dar acest lucru nu este evident. Eu vă raportez date obiective... Suprafața mică a

sticluței, o suprasecreție a glandelor sudoripare, firească în cazul unei mari emoții sau a stării de tensiune...

– Am înțeles, spuse sec căpitanul.

– I-o fi scăpat din mâini... adăugă locotenentul-major Paraschiv. Expertizele, ca și rezultatul autopsiei, sunt la tovarășul colonel Banu. Moarte prin asfixie mecanică cu gaz metan.

– Și somniferul?

– S-a găsit. Nozinan. Într-o concentrație destul de mare, nu mai rețin cât, însă nu atât cât să provoace moartea. Să vă spun sincer, când am văzut prima oară impresiunile pe pahar, am fost aproape sigur că ele au fost așezate. Mai ales din cauza distribuirii oarecum nefirești a efortului de prindere. În laborator însă...

– Nici n-ar fi fost nevoie. I-a cerut un pahar cu apă și ea i l-a adus. Apoi, după ce Anca Petroveanu a băut cafeaua și a adormit...

– Am înțeles ce vreți să spuneți, tovarășe căpitan. Numai că musafirului i se aduce paharul cu apă pe farfurioară!

– Veniți încoace! îl trase căpitanul de mână.

Intrarăm cu toții în bucătărie. Deschizând ușa dulapului, căpitanul ridică de pe un teanc de vreo cinci farfurii pe cea de deasupra, susținând-o între degetele ambelor mâini.

– Ei? o întoarse el spre lumină. Este acest cerc urma unui fund de pahar ud sau nu? N-a avut apă la frigider, pentru că afară nu e chiar atât de cald, și ea a lăsat robinetul să curgă. Paharul s-a udat... Luați-o, tovarășe locotenent-major, cu toate că sunt sigur că nu veți găsi decât impresiunile ei digitale. Va fi interesant de știut care este vechimea lor... Urma de pe farfurioară nu ne dă nimic concret, dar eu mi-am format o idee despre cele petrecute aici și nu sunt dispus să renunț.

După plecarea locotenentului-major, căpitanul Pascu deschise cartea de telefon la litera „D". Dobra Alexandru, și își notă numărul de telefon.

– Ăsta cine mai e? am întrebat eu, intrigat.

– Cum cine? Fostul soț al Ancăi Petroveanu.

– Și cum i-ați aflat numele? Madam Lena a spus „domnu' inginer"! M-am și mirat că n-o întrebați cum îl cheamă.

– Pentru că știam.

Am vrut să-i spun o răutate, dar n-am fost în stare. A continuat:

– Printre acte am găsit și certificatul ei de divorț.

Folosindu-se de o stratagemă comună, căpitanul află de la femeia de serviciu a inginerului numărul de telefon al acestuia de la birou și, tot printr-o stratagemă de același fel – că el se găsește în institut.

– Trebuia să-l fi chemat aici, nu să mergem noi la el! Pentru că nu este exclus ca un anumit lucru, un obiect oarecare, căruia noi nu i-am acordat importanță, lui să-i sugereze o legătură, o idee.

– E adevărat, mă aprobă căpitanul.

M-am simțit ca un crocodil făcându-și siesta la soare.

– Numai că, mai întâi, aș vrea să-i văd reacția... Or, video-telefon nu avem încă!

– Nu știu ce n-avem, dar dacă după noaptea asta superbă nu beau o cafea!...

A înțeles tot și în câteva minute am fost în stradă. O vreme am rămas tăcuți, apoi făcând probabil o asociație cu groapa din caldarâm pe lângă care tocmai trecusem, căpitanul mi-a propus să scot mașina, deoarece azi ea ne-ar putea fi de folos.

În sfârșit, puțin dinamism! Și după un filtru scurt, băut în picioare, eram în holul unui institut de pe Calea Victoriei, așteptându-l pe inginer să coboare.

Apăru, căutându-ne cu o privire severă, înalt, cu o ținută distinsă, pe care părul grizonat o completa doar. Căpitanul se înclină, atrăgând asupra sa atenția și când inginerul se apropie, își declină calitatea. Adăugă:

– Eu sunt cunoscutul acela. N-am vrut să se știe cine vă caută.

– Ce s-a întâmplat? întrebă calm și oarecum aspru inginerul Dobra.

– Fosta dumneavoastră soție, Anca Petroveanu, a fost găsită ieri fără viață în apartamentul ei.

Ne privi pe rând, ca și cum n-ar fi realizat dintr-o dată sensul celor spuse de căpitan, apoi, coborând încet capul, întrebă cu glas stins:

– Anca? Cine a făcut-o? Cum de-a fost posibil? Și căutând cu mâna pervazul de beton al ferestrei, se sprijini de el.

– Primele indicii vorbesc despre o sinucidere. Prin asfixiere cu gaz metan, spuse căpitanul.

Nu, suferința inginerului nu era o poză.

– O sinucidere? nu vru el să creadă. Apoi, ca și cum și-ar fi imaginat cauzele, dădu încet din cap: Da... Da, da... Sigur... spuse el după pauze mari și, deodată, respinse cu hotărâre gândul: Nu! Imposibil! Nu cred! Anca se pregătea să plece în Franța! A depus cerere pentru pașaport!

– Ați putea lipsi o oră-două de la serviciu? Aș vrea să stăm puțin de vorbă. E dificil aici...

– Acum nu pot. Și apoi ar trebui să-mi dați puțin răgaz. Dumneavoastră ați răspuns ieri la telefon?

– Da, eu. Ați mai telefonat după ce am vorbit amândoi?

– Da, am telefonat.

– De câte ori?

– O singură dată. Mi-a răspuns o voce de femeie. Anca n-ar fi lăsat apartamentul ei unui bărbat. Nici chiar unei femei... Cuiva străin... Nu mi-a venit să cred... Nu știu, dar am presimțit parcă ceva. Că se petrece ceva anormal. Ceva...

– Eu vă înțeleg, totuși, v-aș ruga...

– Nu, îl întrerupse el pe căpitan, pe un ton categoric. Nu pot lipsi acum. Când ies de aici, la ora patru, atunci, dacă vreți...

– Bine, vă așteptăm la ea acasă.

De-abia în mașină, în drum spre spital, căpitanul Pascu rupse tăcerea:

– Vasăzică, Anca Petroveanu intenționa să plece în Franța. Eu înțeleg să mori după ce vezi Parisul, dar în nici un caz înainte! râse el fără poftă. Adăugă: Nu este exclus ca plicul acela să fi conținut o invitație. Bine, controlăm noi...

– Orice ar fi, asasinul nu este fostul ei soț! am spus eu axiomatic.

– Domnule, cu o asemenea gândire profundă puteți deveni oricând milițian! exclamă admirativ căpitanul.

Drept care tot restul drumului am tăcut.

Spitalul dispunea de un adevărat parking, am rezolvat repede cu mașina, dar o dată intrați în clădire a trebuit să rătăcim pe coridoare, să coborâm și iar să urcăm scări, până când l-am găsit pe doctorul Ion Cărtărescu.

Era un bărbat ceea ce se cheamă rasat, cu un zâmbet plin de farmec masculin, care îl făcea simpatic de la prima vedere. Numai că mâna pe care ne-a întins-o am simțit-o moale și umedă.

– Am venit la dumneavoastră în legătură cu moartea Ancăi Petroveanu, îl aviză căpitanul.

Ion Cărtărescu clipi nedumerit din ochi.

– Anca Petroveanu a murit? Când? Doar... se opri el nehotărât.

– Asta și voiam să vă întreb. Când ați văzut-o ultima oară? Să mergem undeva. Undeva unde am putea sta de vorbă.

– Da, da, aveți dreptate! se precipită doctorul, neștiind încotro să se îndrepte.

Ne-a condus într-un cabinet și, rugând sora ce se găsea acolo să ne lase puțin singuri, ne-a invitat înăuntru. Totul fusese făcut însă cu o anumită grabă, cu o anumită nervozitate pe care el nu o putea, sau poate nu voia, să și-o ascundă.

– Da, m-ați întrebat parcă ceva... Când... am văzut-o ultima oară?

Reţinuse, în condiţiile date, perfect întrebarea! Se gândise tot timpul la ea. Nu moartea Ancăi Petroveanu îl preocupase deci, ci întrebarea!... Eram curios ce gândea căpitanul. Spuse ca printre altele:

– Exact.

– Ultima oară... Ultima oară cred că am văzut-o joi, joi la prânz. Ce i s-a putut întâmpla? Anca era perfect sănătoasă! Dacă ar fi fost vorba de un accident, ar fi adus-o aici...

– Sunt accidente care nu mai trec pe la dumneavoastră...

– Mortal, înseamnă?

– Da.

– Atunci, ce legătură am eu?

– Anca Petroveanu a fost găsită moartă prin asfixiere cu gaz metan, în apartamentul ei.

– Prin asfixiere?

– Întocmai.

– O sinucidere, înţeleg. Şi acum îl căutaţi pe autorul moral?...

– Dacă îmi permiteţi, la întrebări v-aş ruga să răspundeţi dumneavoastră!

N-am descifrat nici o notă de duritate sau ironie în vocea lui Pascu. Dimpotrivă, fusese politicos, concesiv chiar.

– Mă interogaţi deci?

– Nu, de ce?... Vă întreb. Vă cer unele relaţii. Iar dumneavoastră sunteţi liber să răspundeţi sau nu, spuse căpitanul egal, dar tonul acesta avusese în el ceva ce prevestea un pericol.

– Cunosc eu libertăţile astea!...

– Vreau să nu înţeleg sensul celor spuse de dumneavoastră.

– Vă rog să mă înţelegeţi... Sunt un om... însurat... încercă să se apere medicul.

– Ştiu.

Pe naiba ştia! Nu ştia nimic!

– E o situație delicată...

– Nu infidelitatea dumneavoastră față de soție ne interesează.

Căpitanul făcu o pauză, privindu-l pe Ion Cărtărescu în față. Și acesta se grăbi să vorbească:

– Joi la prânz, am mâncat împreună la „Moldova".

– Duminică v-ați văzut?

– Nu. Duminica eu nu pot... Am sunat-o dimineața la telefon. Așa, într-o doară, deoarece știam că plecase de vineri la Poiana Brașov.

– Și n-a fost?

– Ba da, dar s-a întors sâmbătă.

– Curios, nu?

– Da, și eu m-am gândit.

– N-ați întrebat-o? Nu te întorci dintr-o excursie când ai o duminică liberă în față!

– Asta am spus și eu...

– Și?

– Mi-a răspuns că era aglomerație la Poiană și asta a enervat-o.

– Vineri, aglomerație?

– Anca avea anumite curiozități... De neînțeles de multe ori. Putea să-i displacă, să zicem, cravata unui bărbat și din pricina aceasta el să-i devină nesuferit.

– V-a spus de ce a plecat la Poiana Brașov?

– Avea două zile fără procese și voia să se recreeze puțin.

– Și-ați crezut că acesta este adevărul?

– Nu, cunoscând-o pe Anca, m-am îndoit.

– În ce sens? În legătură cu Anca?

– Putea face oricând o pasiune și atunci nu mai exista nimeni și nimic.

– Ați bănuit, deci, că a plecat cu cineva. Aveți vreo presupunere?

– Nu, nu, negă cu hotărâre medicul. Venea în contact cu o mulțime de lume prin însăși natura profesiei sale.

– Duminică, n-ați remarcat o oarecare schimbare, când ați vorbit cu ea?

– Poate o anumită indispoziție.

– Este termenul cel mai potrivit? Eu nu vreau să vă influențez... Poate neliniște?

– Mai curând nervozitate.

– Despre ce anume ați discutat?

– Banalități...

– Nu v-a spus cum și-a petrecut timpul la Poiană? De obicei se povestește, nu?

– Foarte sumar.

– Și-ați dedus că vă ascunde ceva?

– Da. Da, am avut impresia că a fost în societatea unui bărbat.

– V-ați exprimat această îndoială?

– Da.

Ion Cărtărescu se oprea după fiecare răspuns, dar căpitanul, ca la o pregătire de artilerie, bătea metru cu metru pătrat.

– Și?

– Mi-a spus că nu vede de ce trebuie să-mi răspundă... „În definitiv, eu nu te întreb..." și s-a referit la soția mea.

– Cum v-ați petrecut seara zilei de duminică? Să zicem, de la ora optsprezece în sus?

– Duminică? întrebă medicul, arătându-se nedumerit.

– Da.

– Duminică... Ce-am făcut eu duminică? A, da, am fost la „Patria" și am văzut un film cu Elisabeth Taylor și Richard Burton.

– Singur ați fost?

– Da. Soția este plecată pentru o săptămână din București, cred că mai am un bilet la mine, începu el să se caute prin buzunare.

– Nu-i nevoie, sunteți sigur că ați fost la „Patria“?

– Absolut!

– Nu este adevărat!

– Domnule! Tovarășe căpitan!...

– Nu mă apostrofați, n-o merit. Ce-ați spune dacă eu v-aș povesti că am fost la Sinaia unde am admirat ore în șir, de pe dig, cum se jucau delfinii în apă?

Medicul rămase tăcut, apoi protestă slab:

– Bine, dar eu am fost!

– Începând de săptămâna trecută, cinematograful „Patria“ a intrat în reparații. Dacă ați fi avut drum pe acolo, ați fi observat lipsa afișului. Filmul l-ați văzut probabil ceva mai înainte.

Medicul tăcea, foindu-se pe scaun.

– Aștept răspunsul dumneavoastră! îi atrase atenția căpitanul.

– E... o femeie la mijloc.

– Domnule doctor, eu v-am spus, nu tribulațiile dumneavoastră amoroase fac obiectul venirii noastre aici!

Avusese să-i dea un rest căpitanul.

– Bine, am înțeles. Dar... știți... e... e dificil... e măritată.

– Noi, ca și dumneavoastră medicii, avem un așa-numit secret profesional. Mă refer la discreție... Bineînțeles, atunci când nu este lezată legea. Nu ce ați făcut, ci în ce limite de timp ați fost cu ea!

– Ne-am întâlnit seara, la șapte fără un sfert, în fața Operei. Are în cartierul acela o prietenă. Am intrat într-un cafe-bar, care e vizavi... Acolo... Se făcuse aproape unsprezece când am plecat de la prietena ei. E corectoare la un ziar care apare luni dimineața.

– Cum se numește și unde o putem găsi pe cunoștința dumneavoastră?

– Coca o cheamă. E funcționară. Dacă doriți, mă îmbrac imediat. Să nu se creadă că am discutat cu ea între timp.

– Bine, acceptă căpitanul. Să revenim acum la Anca Petroveanu.

Ion Cărtărescu își căută țigările.

Stând neutru într-o parte, îmi dădeam seama la un moment dat că, o dată cu întrebările puse pe un ton de curiozitate binevoitoare, căpitanul îl supraveghează tot timpul cu minuție profesională, încotro se uită, ce face cu mâinile, cum se mișcă pe scaun înainte de a da un răspuns, cât timp a trecut de la punerea întrebării...

Să fie aici vorba de anumite „normative" nescrise ale meseriei sale? Nu este exclus. Dacă pauza se prelungește, înseamnă că răspunsul este calculat, gândit, poate chiar inventat „din mers"... O pauză mai scurtă decât cea „cuvenită" poate indica un răspuns pregătit dinainte, învățat, repetat.

Și toate acestea, probabil, căpitanul Pascu și le fixa în minte în mod automat. Sistemul său de semnalizare subconștientă, elaborat astfel, îi trimitea tot timpul impulsuri și un răspuns care mie mi se părea simplu și sincer trezea în el simptomele unuia complicat și ascuns, o pauză neașteptată, un gest, o mișcare mașinală, că în subteran ceva s-a produs.

Nu, nu-i ușoară meseria asta! Și totuși, el îmi spusese acum o oră că aș putea deveni oricând milițian!...

După ce își aprinse țigara, Ion Cărtărescu începu să relateze împrejurările în care o cunoscuse pe Anca Petroveanu, dar cum povestea pe care ne-o spunea el era o pură invenție, căpitanul îl întrerupse politicos:

– Cu vecina ei, Maria Pleșa, a fost înainte – nu mă refer la relațiile de serviciu – sau în timpul cât veneați la Anca Petroveanu?

– Și pe asta o știți? desfăcu el brațele.

Căpitanul nu spuse nimic.

– A fost ceea ce este și cu Coca, de altfel – un simplu *couchage*...

Franțuzismul i se păruse mai puțin obscen.

– Cum a reacționat doamna Pleșa când v-a văzut preferându-i vecina?

– Am avut o scurtă explicație și cu asta s-a terminat.

– Credeți?

– Da.

– Spuneți-mi acum despre neplăcerile pe care le avea Anca Petroveanu ca abonat al unui post telefonic.

– Nu știu dacă... Știți, hoțul e c-un păcat, iar păgubașul cu zece! În intimitatea mea, eu o bănuiesc pe Maria Pleșa.

– Ancăi Petroveanu i-ați împărtășit această bănuială a dumneavoastră?

– Nu. Sunt vecine...

– Povestiți, vă rog.

Aruncase iar undița căpitanul. Lui dă-i un cârlig și el îți prinde o baltă de pește!

– De câteva luni, cineva o suna zilnic pe soția mea la telefon – și câteodată chiar de două-trei ori pe zi – proferând tot felul de invective și trivialități, după care punea jos receptorul. Același lucru și cam din aceeași perioadă de timp a început să i se întâmple Ancăi. Acum, în urmă, persoana respectivă a lăsat să se înțeleagă, printr-o indiscreție voluntară, că aceea care telefonează soției mele era Anca, și invers. Ce a ieșit de aici nu vă mai spun!...

Îmi venea să duc batista la nas.

Când Ion Cărtărescu termină cu amănuntele acestei povești pestilențiale, căpitanul Pascu se întoarse, ca printr-o asociație de idei, la felul cum își petrecuse Anca Petroveanu timpul la Poiana Brașov.

– Mi-a spus că s-a oprit la hotel „Sport“, n-avea însă baie în cameră, iar fereastra răspundea chiar în fața parcării și un du-te-vino de mașini a enervat-o enorm. A doua zi dimineața a urcat cu telefericul pe Postăvarul, a stat puțin la soare... Lume însă ca pe bulevard. Asta-i tot ce mi-a spus.

– Bine, să mergem, se ridică Pascu.

– Să-i telefonez să coboare... arătă medicul spre aparatul telefonic din cameră. Nu aveți nimic împotrivă?

– Poftiți, îl invită căpitanul.

Ion Cărtărescu formă numărul unei centrale, ceru un interior, rugă pe cineva s-o cheme pe tovarășa Coca, iar când aceasta se prezentă îi spuse să coboare peste un sfert de oră, fixându-i o întâlnire la cofetăria de alături.

Drumul până la parcare l-am parcurs fără să scoatem o vorbă. Eram tocmai sub impresia sentimentului penibil pe care trebuia să-l încerce Ion Cărtărescu la gândul confruntării, mai mult decât jenantă, care urma, când, în timp ce deschideam portiera, l-am auzit exclamând:

– O, ce mașină frumoasă aveți! Și adăugă, arborând zâmbetul său fermecător: Splendidă culoare!

Era gol ca un dovleac medicul ăsta.

În cofetărie, în întâmpinarea sa, se ridică intrigată o mămăruță – tot de buline aveam parte! – a cărei voce era tocmai bună să razi o barbă de două zile cu ea.

– Cum îți permiți? Da' e posibil?! Da' e onoarea mea în joc! Nu-i nimic adevărat, tovarășe! se întoarse ea spre căpitan.

– Dragă Coca, încercă medicul s-o tempereze, uitându-se cu teamă în jur, e vorba de o chestiune foarte serioasă și...

– Nu mă privește! Cu mine n-ai fost! E-o minciună!

– Alo! bătu căpitanul cu degetul în masă, chemând-o la ordine.

– Ne-am întâlnit întâmplător la prietena mea. Cu totul întâmplător! Ea... O s-o chem martoră că n-a fost nimic din ce insinuează dumnealui!

Căpitanul se uită la medic, care îi aștepta cu teamă reacția, și dădu cu compătimire din cap.

– E prea înăbușitor aici, bună ziua! spuse Pascu ridicându-se.

Forfota străzii mă făcu să rămân pentru o clipă în urmă; căpitanul se opri așteptându-mă și îmi propuse:

– Până la patru mai avem destul timp. Ce-ar fi să ne repezim până la Colegiul avocaților? Și-ar mai fi ceva... își privi el ceasul.

– Nu știu ce-ar mai fi... Cred însă că ar trebui să luăm o batistă, să ne adunăm ideile în ea! Sau poate dumneavoastră...

– Lăsați, ne adună ideile colonelul! Dacă nu-i aduc ceva concret până diseară, să vedeți ce bătaie iau eu la spate!

– Cești cțele de cafea!...

– Mai trebuie să le și găsesc!... Dușmanul nostru cel mai de temut este timpul! El spală, spală... Și așa, tot ce există este la trecut!

– Hopaaa! Reflexii filozofice!...

La biroul de personal al Colegiului ne primi un bărbat cu părul cănit.

– Tovarășu' e cu mine... se aplecă Pascu spre el, coborând vocea.

– Da-da-da-da, gesticulă acesta în semn că a înțeles tot și se grăbi spre unul din fișetele sale.

Totul era acolo într-o ordine desăvârșită, dar conținutul dosarului de cadre al Ancăi Petroveanu vorbea cam tot atâta despre ea cât se spune în instrucțiunile de folosire a unei mașini de tocat carne.

– Dumneata ce părere ai, tovarășe Marinescu, despre Anca Petroveanu? îl întrebă căpitanul.

– Știu eu ce să vă spun?... stătu el pe gânduri, temându-se probabil să n-o scrântească în vreun fel.

Nu-i ușor să-ți spui părerea despre o anumită persoană când miliția se interesează de ea!

– Adică din ceea ce știi dumneata, îl ajută căpitanul.

– În general e o tovarășă bună... N-a avut abateri de la etica profesională... La învățământul politic vine regulat... N-are absențe, ca alții. E prietenoasă. E o tovarășă bună, de ce să zic...

– Dumneata ești de mult aici? vru să știe căpitanul.

– De vreo șase ani. Înainte am lucrat și eu la Miliție!

– Aaaa, așa!?

– Da' ce-a făcut tovarășa?

– N-aș putea spune c-a făcut ceva, îl imită căpitanul. A fost găsită în stare de deces la ea acasă. Dumneata știi care-i datoria noastră!...

– Uite cum se prăpădesc oamenii! clătină el din cap cu părere de rău.

Căpitanul își luă rămas-bun de la fostul său coleg, ceea ce am făcut și eu fără nici un regret.

N-am aflat mare lucru nici de la colegii Ancăi Petroveanu și am plecat de acolo doar cu constatarea că avocații se laudă unii pe alții ceva mai puțin decât medicii între ei.

Ne mai rămăsese o oră bună la dispoziție. Înseamnă că puteam mânca undeva la aer, ceea ce era perfect.

Cu mașina n-a fost o problemă să ajungem „La rața" – restaurantul se numește „Parc", dar e o rață de bronz acolo ce seamănă cu o broască țestoasă, și eu așa îi spun, „La rața" – apa lacului, foșnetul frunzelor printre care se strecura o pală de vânt, în general, totul era cât se poate de odihnitor, și căpitanul a început discuția întrebându-mă ce am eu de zis de doctorul Cărtărescu. I-am spus părerea și, referindu-mă la mâna lui moale și umedă, am auzit de la căpitan, o întreagă teorie despre strângerile de mână ca formă de salut.

Și, într-adevăr, câte nu spune o strângere de mână! Dacă este sinceră, simți un ușor schimb de curenți – prin atingere se transmite bunăvoința reciprocă, palmele intră în contact dens, plenar, nu încearcă să scape, să se eschiveze printr-o strângere formală a degetelor. Cel indiferent va întinde o mână flască, goală, îi dai dezamăgit drumul. Sunt însă mâini care te țin, întârzie în a ta, se comportă insinuant, după ce la strângere au arătat un oarecare dinamism, o oarecare energie, nici prea-prea, nici foarte-foarte, atât cât să demonstreze o mare prietenie, atașament sincer. Sunt interesați. Întârzie

și mâinile iscoditoare, servile, dar ele sunt mai lipicioase, insidioase, n-au parcă astâmpăr. Un tremur ușor și abia perceptibil, o mână care încearcă să se elibereze „înainte de vreme“ îi trădează pe fricoși sau ostili... Chiar mie încă n-am avut ocazia să-mi strâng mâna! Cine știe ce surpriză mă așteaptă când o să mi se întâmple odată!

– Ceea ce n-am înțeles, am reluat eu discuția despre doctorul Ion Cărtărescu, este cum de-a putut Anca Petroveanu să rămână mai mult decât, să zicem, o noapte cu el? Cu această vată de zahăr! Azi-dimineață, când am plecat din apartamentul acela, aveam impresia că o cunosc de foarte multă vreme, că am fost în apartamentul ei nu o singură dată. Mi s-a părut mai complicată femeia aceasta.

– Și nu vă înșelați! spuse, privindu-mă gânditor, căpitanul.

– ...Pe când doctorul, cu zâmbetul lui plin de farmec masculin, de care se dezbracă, probabil, acasă, ca de pantofii de stradă, pentru a-și pune papucii, are tot atâta personalitate cât șervețelul ăsta de hârtie! Și am despachetat tacâmurile învelite în el; la zăngănitul lor, am simțit o foame teribilă.

Grozav om a fost Ivan Petrovici Pavlov! Incontestabil „cel mai“!

– Mi-a plăcut chestia cu delfinii la Sinaia! i-am spus căpitanului după o pauză, în care filozofasem despre reflexele pavloviene.

– Am vrut să văd și eu filmul... Așa am aflat. Doctorul a căzut de pe listă. Când ai nevoie de un alibi, ți-l pregătești temeinic! El însă l-a inventat pe loc, îndată ce i-am pus întrebarea. L-am simțit în timp ce încerca să câștige timp. „Duminică... Ce-am făcut duminică seara?...“ Era ultimul film pe care îl văzuse. Așa i-a venit în minte minciuna. Fiind un film de succes, era normal să ruleze și săptămâna următoare! Când a început să caute biletele prin buzunare, am fost sigur că blufează.

– Apropo, nu m-aș da în lături de la o partidă de pocher. Sunt tare curios cum jucați!

– N-am mai jucat de aproape un an. În orice caz, este un exercițiu de atenție, de studiere a fizionomiei jucătorilor...

– La al doilea alibi al doctorului, ați fost convins că este unul real? l-am întrebat, aducându-mi aminte.

– Da. Eu însă n-am dreptul să nu verific totul până la ultimul amănunt. Orice faptă are zeci de nuanțe. De multe ori din cele mai neașteptate.

Când am intrat în apartamentul Ancăi Petroveanu, spre surprinderea noastră totală, l-am găsit într-un fotoliu pe inginerul Alexandru Dobra. Se ridică încet, ca și cum mișcarea aceasta i-ar fi cerut un mare efort și, văzându-i fața, am înțeles tot.

– Iar noi ne întrebam unde putea fi cea de-a doua cheie a apartamentului! încercă Pascu să creeze o atmosferă mai degajată, în timp ce îi strângea mâna inginerului.

– Era la mine, răspunse acesta, reașezându-se în fotoliu. Mi-a dat-o Anca acum câteva zile. Miercuri sau joi, mi se pare. O să vă rog să-mi spuneți și mie ce s-a petrecut aici? Ce? Anume ce?

– Este ceea ce vrem și noi să aflăm. Și în acest sens vă solicit sprijinul.

– Sprijinul meu... Eu cum să vă ajut?

– Povestiți-ne tot ce știți despre fosta dumneavoastră soție.

– Tot?... E foarte greu tot, se accentuă evident tremurul vocii sale. E foarte greu de povestit tot. O să vă povestesc... Ce să vă povestesc?... Ne-am cunoscut când eram încă studenți, eu în ultimul an, ea în primul... Apoi ne-am despărțit... Mai bine zis, eu m-am retras. Nu puteam face față rivalilor mei... Erau prea mulți și, mai ales, abili, pricepuți... N-aveam nici timp ca ei... M-am retras și, după aproape patru ani... Am găsit-o în ultimul an de facultate, la Drept... Devenisem asistent... O mai căutasem, dar, de fiecare dată,

teama de ea mă făcuse să fug. Anca era după o puternică decepție. În două săptămâni ne-am căsătorit. Totul a mers perfect. Cultă, inteligentă, de o rară spontaneitate... Eu sunt ceva mai greoi. Duelurile cu ea mă oboseau câteodată. Dar tocmai de aceea îmi făceau plăcere; erau dueluri ale spiritului... Și mai ales veselă. De o uimitoare vitalitate. Am avut impresia că mă iubește. Îmi spunea de multe ori că sunt echilibrul ei. Până într-o zi...

Trăsăturile feței sale, spălate tot timpul de gânduri, cum spală valurile mării stâncile ieșite din apă, se înăsprire deodată. Continuă după o pauză:

– Am trecut cu vederea. Am rugat-o să se întoarcă. Aveam certitudinea că locul ei e lângă mine. Că numai acest loc o poate apăra de ceea ce era în ea. Știa și Anca acest lucru. Totul se desfășura ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat... De câteva zile, simțeam că se petrece ceva și într-o seară mi-a spus că trebuie să divorțăm. Că a săvârșit o enormă greșeală căsătorindu-se, că nu are dreptul să se căsătorească vreodată... Am divorțat. Nu putem găsi întotdeauna suficientă putere, destulă tărie pentru a lupta cu noi înșine. Cu slăbiciunile noastre... Mi-a fost teamă și m-am recăsătorit în scurt timp. Am rămas prieteni. Prieteni foarte buni. Numai că eu, poate părea straniu, am continuat s-o iubesc în tot acest timp.

– Vă rog să mă iertați...

– Nu, de ce? îl întrerupse inginerul, înțelegând cu totul altceva decât vrusese căpitanul să zică, scuzându-se. Vedeți, este curios, dar mi-a făcut bine spunându-vă dumneavoastră, doi necunoscuți pentru mine, aici, în apartamentul ei, ceea ce am purtat în mine ascuns atâția ani.

– Soția dumneavoastră a intuit aceste sentimente?

– Poate, undeva, da. Știa că suntem prieteni, că vin aici... Soția mea e de o rară delicatețe. Și apoi ea mă iubește foarte temeinic. Generos, aș spune. Avem un copil...

– Nu i s-a întâmplat soției să primească telefoane anonime care să denatureze caracterul vizitelor pe care i le făceați fostei dumneavoastră soții?

– Nu. De ce o asemenea murdărie?! Chiar dacă, prin absurd, ar fi primit, nu mi-ar fi spus niciodată nimic. S-ar fi jenat pur și simplu. De ce mă întrebați? se arătă deodată intrigat inginerul.

– Iago n-a murit... În locul batistei, el are astăzi ceva mult mai la îndemână – telefonul!

– Tovarășe căpitan, Anca nu s-a sinucis! Nu, eu nu pot crede într-o asemenea versiune! spuse deodată Dobra pe un ton categoric.

– Ce vă face să credeți aceasta?

– Cuiva care n-a cunoscut-o, e greu să-i explici. Era atât de îndrăgostită de viață!...

– Poate o nouă decepție? O decepție foarte puternică... Pe un anumit moment... Pe conștiința risipirii, deodată foarte evidentă...

– Anca avea această conștiință. Era însă prea dornică de dragoste. Desigur, într-un anumit sens, spuse el ca și cum ar fi scuzat-o. Nu, Anca nu s-a sinucis. Un asemenea gest era dincolo de puterile ei sufletești.

– Deci, nu puteți presupune că o nouă decepție...

– Poate părea paradoxal... Și este. Ea a plâns nu o dată, de la divorțul nostru, pe umărul meu. Și nu pentru că era părăsită... Dimpotrivă, era cerută în căsătorie... Anca se iubea foarte mult pe sine.

– În cazul acesta, ați auzit probabil câte ceva despre unii dintre cunoscuții ei. V-a pomenit de un anume doctor Ion Cărtărescu?

– Da, mi-a spus. Îi era milă de el.

– Milă?! În ce sens?

– Mi s-a plâns că o sâcâie, că vine mereu pe capul ei, îi cerșește întâlniri... Cam așa ceva... Nu-i ceream amănunte... Ascultam, clătină el trist capul.

– Spuneați că Anca v-a dat cheia de la apartament...

– Da, exact! îl întrerupse el pe căpitan, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte. Este ceva despre care eu trebuie... Nu, eu nu am dreptul să ascund. Anca voia să plece cu mașina la Paris. Nu știu prin ce împrejurări a cunoscut un străin, de la care putea să ia o sută de dolari, cu douăzeci de lei dolarul. Am sfătuit-o să nu facă o asemenea prostie și i-am spus că ea, ca avocat, trebuie să știe mai bine că legile noastre nu admit asemenea tranzacții. În sfârșit, am discutat pe această temă și ea mi-a promis că va renunța la dolarii respectivi. După câteva zile, mi-a telefonat la birou. Aveam foarte mult de lucru, la institut tocmai se zugrăvea, iar acasă nu dispun de condiții prea strălucite. S-a oferit să-mi dea cheia. I-am mulțumit și ea mi-a adus-o la institut, pe la prânz. Aveam o vagă bănuială că pleca pentru banii aceia, am întrebat-o, dar ea a negat.

– V-a dat ceva amănunte în legătură cu străinul despre care ați pomenit?

– Nu.

– Nu v-a spus nici cu ce ocazie se găsea în țară? Ca turist sau...

– Nu. Spunea că e un om foarte cumsecade și așezat.

– Unde l-a cunoscut?

– Nu știu.

– Și nici în ce împrejurări?

– Nu.

– Era o relație mai veche?

– Nici asta nu știu.

– Am găsit aici un plic expediat din Paris...

– Dacă nu mă înșel, spunea că era francez. Da, da, francez.

– Despre o invitație pe care o așteaptă din Franța sau despre primirea ei nu v-a spus nimic?

– Nu, nu mi-a pomenit nimic despre așa ceva.

– În ce zi a venit să vă aducă cheia?

– Joi. Vineri a plecat la Brașov.

– Ați profitat de cheie?

– Nu, pentru că a trebuit să plec în provincie, pe un șantier, unde aveam o lucrare.

– Ați plecat singur?

– Cu încă un coleg.

– Înseamnă că de atunci n-ați mai vorbit cu fosta dumneavoastră soție?

– Ea a murit duminică, iar eu m-am întors luni seara în București. Soacră-mea mi-a spus că am fost căutat de Anca. Am sunat-o, dar nu mi s-a răspuns. I-am telefonat a doua zi și ați răspuns dumneavoastră.

– După câte știu, nu are nici o rudă în București. Probabil la Cluj să fie cineva, nu?

– O verișoară după mamă, mi se pare, în orice caz nu primară. Am auzit-o odată că ar fi la Turda. Nu s-a văzut niciodată cu ea.

– Cine moștenește atunci toate acestea? Apartamentul e proprietatea ei!...

– N-ați găsit nici un act de succesiune printre hârtii?

– Nu. Sau poate nu m-am uitat atent. Vă dați seama, nu actele mă interesau!...

Eram de-a dreptul surprins. Cum nu s-a uitat atent, când numele inginerului îl reținuse din certificatul de divorț?! Atacă deci?

– E destul de penibilă situația, dar dacă Anca n-a glumit... Acum vreo doi ani, m-am pomenit cu un telefon de la ea: „Să știi că am fost azi la notar și ți-am lăsat tot ce am: casa, tablourile, mașina, lucrurile...“ „Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?“ am întrebat-o. „Nu, nimic, mi-a răspuns. Ai uitat că mi-am cumpărat mașină?!“ și-a izbucnit în râs. Asta a fost tot.

– Să ne mai uităm o dată prin actele ei, propuse căpitanul.

– V-aș ruga să lăsați pe altă dată... Când aș putea s-o aduc pe Anca aici? Aș vrea s-o înmormântez alături de tatăl ei.

– Când doriți. Poftiți și cheia aceasta, i-o înmână căpitanul. Dacă o să mai avem nevoie de ceva în plus față de cele relatate, o să vă telefonăm.

– Da, sigur.

Coborând pe scări, l-am tras pe căpitan de haină spre mine:

– De unde știe că Anca a murit duminică? Dumneavoastră nu i-ați spus, iar el s-a întors luni seara!

– Sssst! duse căpitanul degetul la gură. Vedeți că ne aude! și porni mai departe.

Face pe deșteptul!... mi-am spus eu în gând. I-a fost rușine să recunoască deschis că n-a sesizat povestea cu duminica, a început să dea în gropi căpitanul!

– Alo, domnu'! l-am strigat, văzând că, în loc să iasă în stradă, continuă să coboare pe scări, la subsol.

M-a chemat cu degetul după el, ca pe un țânc. Când l-am ajuns, intra la madam Lena în cameră.

Pe masă, sprijinită de perete, se găsea o icoană, lângă care ardea o lumânare, iar alături, madam Lena orna cu bomboane o colivă enormă.

– Ești bisericoasă, madam Lena! glumi căpitanul.

– Nu, eu nu cred. Da' duduia Anca credea.

– Poate ar fi bine să-l ajuți pe domnu' inginer. A venit, e sus.

– Știu, a fost pe la mine...

– I-ai povestit cum s-a întâmplat, spuse neutru căpitanul.

Madam Lena confirmă din cap și izbucni în plâns.

Nu mai aveam ce căuta. I-am spus, cum se obișnuiește, câteva cuvinte și am ieșit afară.

– Era normal ca inginerul s-o caute mai întâi pe madam Lena, pe care o știa atât de aproape de Anca! Nu v-ați gândit la asta în legătură cu „duminica"?

– Și acum ce mai avem de făcut? l-am întrebat pentru că, evident, n-aveam un răspuns pregătit.

– Aveți impresia că nu mai avem nimic de făcut?

– Am întrebat... am spus eu în doi peri.

– Am aici agenda ei telefonică...

– Ce?! O să alergăm acum prin tot Bucureștiul după o mie și unu de cunoscuți ai Ancăi?! Mă întorc la viața civilă!

– Cum vreți...

– Ce înseamnă cum vreau?

– Eu v-am propus să vă dau la sfârșitul anchetei dosarul!... Ați vrut să vă documentați pe viu. Ce-ați crezut? Stați o zi-două cu mine, fât cu mașina încolo, fât cu mașina încoace, îl prindem pe „cremenal", stați cu el la o cafea, îl puneți să vă povestească viața, cum a omorât-o pe Anca, încercați să vă băgați în sufletul lui și să-l priviți acolo, și deveniți Truman Capote!

– Haida-de! Vasăzică, după o noapte petrecută în apartamentul Ancăi Petroveanu, din care jumătate am stat în picioare la pândă, iar cealaltă jumătate am fost și piele roșie în travesti, și țintă vie împănată cu morcovi, și urmărit de tancuri pe străzi, apoi, la capătul unei zile cu adevărat cerebrale... Și, în definitiv, de ce-am rămas aici și nu mergem o dată?

– Poate încercați, în continuare, un efort de gândire?

Creierul meu reacționă cât se poate de prompt:

– Îl așteptăm pe inginerul Dobra pentru a-l lua în filaj!

– De ce n-am fila-o mai curând pe madam Lena?

L-am privit să văd dacă vorbește serios și, având oarecari dubii, i-am adoptat tactica, răspunzându-i printr-o întrebare:

– Unde ar putea să se ducă madam Lena?

– De pildă, să vorbească cu preotul pentru slujbă. Pe Cornel Gheorghiade îl așteptăm de la școală! Ieri, pe la ora asta, se întorsese. Întârzie, dracu' să-l ia! Parcă-l aud pe colonel diseară: „Am impresia, colega, că o să-ți aprob

cererea de transfer la Paza contractuală!... Îți dă un magazin în primire... N-o să fie nevoie să judeci prea mult!"

– Da, Cornel o să vă dea imediat cheia! „Era cam zece dimineața, când, deodată, văd un bărbat strecurându-se, cu o mutră fioroasă, în bloc. Pândesc în spatele perdelei și-l zăresc cotrobăind la Anca prin cameră. Sar în balconul de vizavi, așa cum aș fi sărit când o vedeam pe ea dezbrăcându-se, dar tipul reușește să fugă. Nu înainte însă de a lăsa în mâinile mele haina, cu toate actele în ea!" Vă și văd avansat la excepțional.

– Asta-i pentru Truman Capote? Nu suntem chit. Băiatul... Uite-l!

După felul cum venea, nu se putea spune că luase în ziua aceea un „zece".

– A, foarte bine că te-am întâlnit, îi întinse căpitanul prietenos mâna. Ceva nou?

– Nu, clătină el din cap. După ce-ați plecat, a venit un tip, s-a plimbat vreo oră pe stradă și s-a instalat dincolo, în colțul celălalt al străzii. Când m-am dus la școală – special am luat-o pe acolo –, l-am văzut spunând ceva unui milițian care venise c-o mașină și-am înțeles că-i omul dumneavoastră.

Aș fi dat și zece mese numai să pot izbucni liber în râs. Prefăcându-se că se sprijină pe umărul meu, căpitanul se aplecă spre Cornel și atunci am simțit cât de delicate erau degetele sale prelungi. Nici în sinea mea n-aveam voie să râd, ce dracu'?!

– Spune-mi, Cornel, n-ai văzut vreodată un străin venind la Anca Petroveanu?

– Cum o să spuneți așa ceva? Ce, duduia Anca era din alea?!

– Nu, nu m-ai înțeles. O cunoștință... Într-o vizită... Sau poate a condus-o până acasă cu mașina...

– La domnul Herțeg a venit acum o săptămână un neamț, cu o Alfa Romeo. Era o Giulia sprint. La duduia Anca n-am văzut venind pe nimeni străin.

– Bine, Cornele. Și rămâne ca și până acum, totul între noi.

Cornel dădu din cap în semn că a înțeles, sau cam așa ceva, ne ferici pe fiecare cu câte o strângere de mână transpirată, iar noi, plini de satisfacție, ne văzurăm de drum.

– Dacă izbucneați în râs, vă ucideam! spuse căpitanul în timp ce ne urcam în mașină.

Am râs câteva minute în voie și când, în sfârșit, ne-am oprit, căpitanul continuă:

– Calculul meu a fost corect. Ați văzut cum a reținut băiatul mașina neamțului? Un capăt de fir măcar! Cât de mic! Nu vrea să iasă și pace!

– Nu ne-am agățat noi singuri o tinichea de coadă și acum ne învârtim în jurul ei?

– Nu! spuse el cu convingere.

– Să dea Domnul!

CĂPITANUL NUMĂRA MEREU PÂNĂ LA NOUĂ...

Cu toate că era o zi „scurtă", în cabinetul colonelului Banu găsirăm doi subalterni și, după felul cum reacționară ei la intrarea noastră în birou, am înțeles că i-am salvat dintr-o săpuneală în lege. Rostiră un „Să trăiți!" scurt, dispărând ca la comandă din birou.

– Erau să se calce pe picioare băieții! am râs, dar colonelul se făcu că n-aude.

– Pe mine să mă ierți, colega, spuse el, în timp ce scotea un reșou din fișet, pregătind de cafea, o să stau la birou, nu-i vorba de o vizită amicală. Dă-i drumu', Pascule! Scurt și fără să te pierzi în amănunte!

Ascultam tăcut raportul căpitanului Pascu, făcându-mi unele însemnări în carnet, când, deodată, cuvintele sale căpătară contur distinct, ca și cum ar fi fost desenate special pentru mine.

– ...Iar între rufe, am găsit această anonimă de amenințare, expediată acum unsprezece zile.

– Ce anonimă? m-am ridicat, aproape să ies din pantofi, în direcția plicului pe care Pascu îl întindea colonelului Banu. Vasăzică trișăm! m-am uitat, dând în clocot, la căpitan.

– Totul la timpul său, spuse el neutru și colonelul îl susținu, în timp ce desfăcea scrisoarea.

– Da, da, foarte bine!

– Englezii ăștia-s niște fraieri, dom'le! Ce Scotland Yard!... Trebuia să vă cheme pe voi când cu vagonul poștal!...

– Tovarășe căpitan, mă întrerupse colonelul, vrei să-i spui prietenului meu să se ducă puțin până la dracu'? Și-mi întinse scrisoarea. Citește! Poate creierului tău n-o să-i fie prea greu să înțeleagă cam în ce direcție se îndreaptă povestea!

Am vrut să-i zic ceva de care apoi să-mi pară rău, dar n-am găsit nimic pe moment, cu toate că, de obicei, sunt foarte spontan, un tip de replică, cu alte cuvinte. M-am abținut. Scrisoarea era la mine în mână.

O scrisoare ca o porție dublă de ulei de ricin. Plină de invective și murdării la adresa Ancăi Petroveanu, cel sau cea care îi scrisese îi cerea să rupă de îndată legătura cu doctorul Ion Cărtărescu, pentru că altfel „va face cunoștință cu morga".

– E clar! am spus. Așadar, o crimă. Totul e acum să aflați cine-i autorul scrisorii. Sfârșit. Pentru mine...

– Eu ți-am servit, mă întrerupse colonelul, varianta cea mai puțin probabilă și tu ai și digerat-o!

– E totuși o scrisoare de amenințare cu moartea!... În condițiile date...

– Mă ierți! mă întrerupse din nou colonelul. Și tu crezi că cineva, cât de cât întreg la minte, poate să săvârșească o asemenea prostie încât să trimită o scrisoare, scrisă de propria-i mână, cuiva pe care intenționează într-adevăr să-l omoare?! Înseamnă că, de la bun început, se dă pe mâna organelor de anchetă! Sigur, noi vom cerceta... În situația în care ne găsim, n-avem voie să neglijăm nimic. Ar fi ghinionul tău să se termine atât de repede și, mai ales, atât de stupid. Nu cred că o să ai acest ghinion. Dacă este într-adevăr vorba de o crimă și nu de o sinucidere, atunci autorul nu poate fi în nici un caz un amator! Un amator de genul aceluia care se pretează la asemenea scrisori! sublinie

colonelul Banu și se adresă căpitanului: Încearcă întâi pista scrisorii, apoi pleci la Poiana Brașov. Iar în legătură cu inginerul Dobra o să vorbesc cu colonelul Dumitru, pe șantierul ăla e o treabă venită prin Interpolul de la Paris. Să nu fie ceva, ceva pe linia lui.

După o noapte fără vise cu indieni și școli de gangsteri – seara, achitasem căpitanului pariul pierdut – dimineața intram amândoi pe poarta instituției în care lucra soția doctorului Cărtărescu. La biroul de personal ne întâmpină un bărbat între două vârste, surprinzător de vioi la minte, tocmai bun pentru o treabă ca asta, deloc ușoară dacă e făcută ca lumea.

– Da, cu plăcere, se apropie el de un seif, dosarul cui vă interesează?

– Vedeți, eu aș dori mai multe dosare...

– În regulă! râse șeful biroului personal.

– Nu-i o notă bună pentru cineva de care se interesează miliția, nu? De obicei, așa judecăm... Și atunci, până nu este stabilită vinovăția cuiva, de ce să facem publice simple bănuieli?! dădu explicații căpitanul.

– Aveți perfectă dreptate. Aici sunt dosarele, deschise ușa fișetului șeful biroului personal. Poftiți și opisul lor.

Căpitanul scoase câteva dosare, printre care și cel al Elenei Cărtărescu, în cele din urmă compară scrisul acesteia din autobiografie cu cel din scrisoarea anonimă și constată o deosebire totală între ele.

Surpriza veni o oră mai târziu, prin folosirea aceleiași metode. Chiar și fără o expertiză grafologică se putea vedea că autoarea scrisorii de amenințare era de fapt puțin naiva, puțin prostuța cu picioare frumoase și minicapot. Scrisul doamnei Pleșa semăna izbitor cu cel din scrisoare.

– Bine, dar asta schimbă total datele problemei! am exclamat, când căpitanul mi-a făcut cunoscută concluzia sa. O înhățăm, nu?

– Stimate maestre, a devenit dintr-o dată reverențios căpitanul, în capodopera pe care aveți de gând s-o scrieți...

– Gata, gata! l-am oprit.

Nu sunt eu omul care se lasă flatat!

– Și dacă găsim cеșcuțele la ea? Atunci ce-o să ziceți? am insistat.

– O să zic că i le-a împrumutat Anca.

– Adică ea o să zică!

– Vă rog să vă aduceți aminte cu câtă hotărâre respingea Maria Pleșa ideea unei sinucideri.

– Deșteaptă foc!

Căpitanul se uită la mine ca la un schelet de meduză:

– Ei, asta-i bună! Dacă și pe intriganta asta murdară o considerați deșteaptă, înseamnă că sunteți foarte mărinimos cu prostia!

N-am spus nimic și, făcând pe supăratul, m-am îndreptat spre mașină. Meditam în acest timp, încercând să mă conving că, eventual, ar fi fost mai bine să fi tăcut, păstrându-mi astfel forțele intacte. Natura te înzestrează cu inteligență nu ca să faci risipă de ea!

Maria Pleșa ne-a deschis surâzând:

– V-am văzut de la fereastră. Ei, ce se aude? întrebă ea curioasă. Intrați, vă rog!

– Câte ceva se aude... Nimic surprinzător însă, spuse indiferent căpitanul. Am venit să vă rugăm să puneți pe hârtie cele declarate ieri.

– Înseamnă că încheiați cercetările. Sigur, e mai ușor să clasezi o sinucidere decât să descoperi o crimă!

Voiam tocmai să-mi aprind o țigară, am stins repede chibritul ca să nu sară cumva căpitanul în aer.

– Aveți aici un formular, spuse el, ca și cum n-ar fi auzit-o, completați cele câteva date, apoi așterneți mai jos tot ce credeți de cuviință în legătură cu acest caz. O să vă rog să menționați ora când ați vorbit cu Anca Petroveanu și

apoi ora când vi s-a părut că ați auzit mașina ei oprindu-se în fața blocului.

Doamna Pleșa luă loc la masa din mijlocul camerei, la aceeași masă la care ne așezasem și noi, și începu cu preocupare să scrie. Cu atâta preocupare încât, strivindu-și sânii de masă, ne oferea cu dărnicie priveliștea lor. Am început, și eu și căpitanul, să examinăm camera, oprindu-ne la fiecare mobilă în parte, iar în cele din urmă, la volutele unei muște prea grațioase și doar din când în când ne întorceam pentru a vedea dacă n-a terminat madam Pleșa de scris.

– Semnez și pun data? o auzirăm deodată întrebând.

– Da, da, puneți și data.

– Căpitanul luă declarația, o parcurse în tăcere, întârziind ici, colo, asupra câte unui cuvânt și doamna Pleșa remarcă transparent:

– Știam că am un scris destul de citeț!... La caligrafie luam numai zece!

– Tocmai de aceea o să vă rog să mai scrieți ceva.

– Ce să mai scriu? se arătă ea nedumerită.

– O scrisoare, doamnă. O mică scrisoare, îi zâmbi căpitanul ca un cotoi în noaptea nunții – pisicii. Dacă știți cum zâmbesc cotoii în asemenea ocazii festive.

– Bine, acceptă doamna Pleșa. Dacă țineți să vă aflu intimitățile...

– Poate aveți cumva un plic cu hârtie? V-aș ruga...

– Da, cred că am. Și madam Pleșa dispăru în cealaltă cameră, de unde se întoarse în scurt timp cu un plic asemănător aceluia în care fusese expediată scrisoarea anonimă. Ce să scriu? sună cam rigid vocea ei.

– Sus: „târfă“, virgulă.

– Domnule! se ridică Maria Pleșa de pe scaun. Cum vă permiteți?!

– De ce? Nu fac altceva decât să reproduc o scrisoare adresată de către o doamnă, soție de medic, unei alte

doamne. Nu credeți? Iat-o în original. Și căpitanul Pascu scoase din buzunar scrisoarea anonimă.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți!

– Ba înțelegeți foarte bine. Luați loc, luați loc! o invită căpitanul cu convingere, aducând în fața sa plicul și hârtia pe care Maria Pleșa urma să scrie proba de comparare. De ce i-ați trimis Ancăi Petroveanu această anonimă?

– Nu i-am trimis nici o anonimă. Nu este adevărat! Minciuni!

– Uitați-vă: am aici autobiografia dumneavoastră, apoi o cerere de concediu fără plată și, în sfârșit, declarația pe care ați semnat-o acum câteva minute.

– Și ce-i cu asta? De unde le-ați luat?

– Dacă le comparăm pe cele trei cu scrisoarea anonimă, reiese că toate au fost scrise de aceeași mână. De mâna dumneavoastră!

Nemaiputând rezista, Maria Pleșa își îngropă fața în palme, izbucnind în hohote de plâns. Căpitanul interveni după un timp:

– Vedeți, dumneavoastră ne-ați vorbit de fler și așa mai departe, iar noi v-am promis că o să încercăm să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

– Cum, credeți că eu am omorât-o? își ridică Maria Pleșa fața răvășită de plâns, așteptând cu privirea îngrozită răspunsul căpitanului.

– Aceasta și încercăm să lămurim. Ați amenințat-o că o să facă cunoștință cu morga!...

– A fost o prostie! O tâmpenie! Îi strica doctorului Cărtărescu casa! Am vrut s-o împiedic! S-o sperii!

– Mințiți în continuare. Și eu sunt obligat să vă atrag atenția asupra gravității situației în care vă aflați!

Maria Pleșa stătu o clipă în cumpănă.

– Dacă aude soțul, vă dați seama ce se întâmplă?

Căpitanul rămase tăcut.

– Da, eu am scris-o. Nu din gelozie, de ciudă. Sigur, Anca Petroveanu era mai comodă! Divorțată, cu apartament... Doctorul Cărtărescu mi-a făcut numai curte; n-a fost nimic între noi! Am vrut să-l scap de umilințele penibile la care ajunsese. Anca nici nu se uita la el. Era încurcată cu un străin în ultimul timp, iar Cărtărescu îi cerșea întâlniri în genunchi!

– Iar mințiți! o apostrofă cu asprime căpitanul. De unde ați mai născocit și povestea asta cu străinul?

– Nu mint! Este așa cum vă spun. Un belgian. A fost săptămâna trecută cu el la Poiana Brașov. I-a văzut o prietenă de-a mea împreună.

– Și asta înseamnă că trăia cu străinul acela?

– Dovezi, sigur, n-am, da'... De ce îl aducea acasă atunci?

– Ați văzut-o dumneavoastră aducându-l sus?

– L-am văzut o dată plecând de la ea.

– Numai o dată?

– O dată l-am văzut eu!...

– Când s-a întâmplat? Amintiți-vă cu exactitate. Este în interesul dumneavoastră.

– Eram în stradă când l-am văzut ieșind.

– Repet: este în interesul dumneavoastră să ne furnizați cât mai multe amănunte. Să zicem că doctorul Cărtărescu v-a făcut numai curte... Ați bănuit că se află la Anca și l-ați așteptat jos?

– Știam că se duce la ea. Nu mai era de mult o noutate pentru mine. În situația mea, nici nu puteam fi geloasă. Și nici nu eram. Pur și simplu... La un moment dat, am auzit vorbindu-se franțuzește la Anca și mi-am închipuit ce ar putea fi.

– Ați reușit să vă dați seama despre ce vorbeau?

– Belgianul exclama ceva admirativ la adresa interiorului Ancăi... „Este o piesă excepțională", spunea. Anca a închis ușa balconului și n-am mai auzit nimic. După vreo

oră, stăteam de vorbă cu doamna Grama în stradă, când l-am văzut ieșind din bloc.

– Venise cu mașina?

– Nu, a plecat pe jos.

– Ați reținut cum arăta?

– Era un tip destul de oarecare, așa... nimic deosebit, se strâmbă madam Pleșa. Chiar m-am mirat...

– De unde știți că el era cel care fusese la Anca Petroveanu?

– Avea un aer de străin.

– Ce înțelegeți prin aceasta?

– Nu, n-aș putea spune că era un tip elegant. Destul de comun îmbrăcat... I-am văzut pantofii. Aveau o tăietură deosebită de cea a pantofilor noștri.

– Ce culoare?

– Negri.

– Și costumul?

– Costumul era gris-închis. Cămașă albă, așa, nimic deosebit.

– Cam ce vârstă avea?

– În jur de treizeci și opt-patruzeci de ani.

– Ați putea să mi-l descrieți? Înalt, solid, subțire...

– Destul de înalt, cam un metru optzeci, subțire pentru înălțimea lui... încerca madam Pleșa să-și amintească. Șaten-închis, parcă. O mutră oarecare, nimic deosebit.

Mă exasperase cu „nimic deosebit"-ul ei, pe care-l rostea țuguindu-și buzele cărnoase și roșii.

– De unde știați că era belgian? am intervenit eu, întrebând-o. Căpitanului îi scăpase, desigur, acest amănunt. Prea pe neașteptate a căzut povestea asta cu străinul! La naiba, trebuia s-o întrebe de mult!

– Să vedeți, prietena mea... Dacă vreți, o chem; stă foarte aproape. E nebună după mașini. Ce n-a făcut, ce n-a dres și tot și-a luat un 850-Coupé. Suntem și noi înscriși la Dacia-1300. E abonată la revista *Autoturism*. Știe toate

tipurile de mașini, câți cai are fiecare... A vrut să alerge și-n raliuri! Unul nu-i scapă. Microbiști și ea și bărbatu-său.

Trăgând cu coada ochiului spre căpitan, nu știu de ce, dar am avut impresia că-mi strecoară ceva printre dinți. Mie? Nu, mie n-avea de ce. Cel puțin așa am încercat să cred.

– Săptămâna trecută, continuă doamna Pleșa, au fost la Brașov – le rămăsese un rest de concediu – și cum era nu știu ce cursă acolo duminică, au plecat de joi. Sonia se uita la o mașină parcată în fața hotelului „Carpați", când a văzut-o pe Anca urcându-se cu un bărbat într-o mașină cu număr de Belgia. După cum mi l-a descris, era tipul care fusese la ea. Îl aduci în casă, te duci cu el la Brașov – acolo au stat probabil într-o cameră! – și nu era nimic între ei?!

– Spuneți că o putem găsi acasă? îmi luă căpitanul vorba din gură.

– Aproape sigur. N-are serviciu. Dă meditații. O sun imediat, se îndreptă madam Pleșa spre telefon.

Sonia Precup locuia, într-adevăr, numai la câteva sute de metri depărtare, și ea ne primi, expediind cele două eleve care se aflau tocmai la ea.

– Vă spun îndată. Era vineri. Vinerea trecută, pe la ora șase după-amiază. Soțul meu voia să întrebe de cineva la hotel... Am rămas afară să mă uit la un Porsche-914 – o bijuterie de mașină! Porsche-urile acestea sunt ceva formidabil! Alături era un Fiat-124 de care, chiar în momentul acela, se apropia Anca, vecină cu Mia, însoțită de un domn.

– Ieșiseră din hotel?

– Nu, nu cred. Mai curând veneau din oraș.

– Ați recunoscut-o imediat?

– Bineînțeles! O știam foarte bine.

– N-ați observat cumva vreun gest sau o comportare din care să vă dați seama ce relații existau între ei?

– Nu. Anca pășea apăsat... Când o vedeai pe stradă, îți dădeai imediat seama că-i o doamnă. S-a urcat alături de el

în mașină. La plecare, am observat că mașina avea număr de Belgia.

– Altfel nu v-ați fi dat seama că el e un străin?

– Nu, nimic nu arăta la el a fi un străin.

Și Sonia Precup îl descrise tot atât de sumar ca și prietena ei. Cu astfel de „semne particulare" la dispoziție, aveam toate șansele să nu-l confundăm c-o femeie. Și asta se cheamă „portretul vorbit"!...

– Ce culoare avea mașina?

– Albă.

– Ați reținut cumva vreo cifră sau vreo literă din număr?

– Nu. Au niște numere tare curioase. Stați puțin! Avea – acum îmi amintesc – două proiectoare de ceață, din acelea cu iod. După format, „Bosch" cred că erau.

Ne-am luat rămas-bun de la gazdă și, ieșind în stradă, nu m-am putut abține să nu mai fiu pentru o clipă modest:

– Ei, ce ziceți, căpitane, ce întrebare i-am pus? Cu ricoșeu! Pac: „De unde știați că-i belgian?" Și ea ne-a dat poanta cu Brașovul! Degeaba îmi strecurați vorbe dulci printre dinți!! Acum știm ce-a făcut la Brașov.

Mă privi cape un pachet gol de țigări și nu spuse nimic.

– Cel puțin știm ce-a făcut la Brașov! am repetat după un timp.

– Știm pe dracu'! Raportăm colonelului și o întindem urgent la Brașov.

Așa am și făcut. Pe la Comarnic am intrat într-o ploaie măruntă și deasă, ca dintr-o agonie de toamnă, dar subsemnatul învățase pe o pistă unsă cu ulei ce înseamnă un derapaj controlat, cauciucurile erau o ultimă producție a uzinelor „Victoria" din Florești, gheară de tigru, nu alta, pe șosele, și n-am slăbit mașina deloc. Ce acvaplanare?!... Totul era să sosim înainte de schimbul de ture al chelnerilor, așa că, o dată ieșiți din serpentinele Timișului, am înfipt pedala de accelerație până în podea.

Ajunși sus, în fața hotelului „Sport“ din Poiana Brașov, căpitanul, care stătuse tot timpul drumului de parcă înghițise un maț de tubaj, spuse ceva dându-se jos din mașină. Bineînțeles, ceva foarte măgulitor la adresa-mi și, cu toate că eram curios să știu exact ce anume își mormăise în barbă, m-am abținut să-l întreb. Cerberul de la parcare se și înfipsese în fața Renault-ului meu, iar până să-i spun că suntem în interes de serviciu, el și notase numărul, tăindu-mi chitanța.

– Trei lei!

Nu pot să-i sufăr pe tipii ăștia de la parcare, care îți iau banii înainte pentru un serviciu pe care nu-l prestează defel!

– Mie cine-mi plătește toate cheltuielile astea? m-am întors eu spre căpitan.

– Când ați făcut plinul cu benzină, nu v-ați gândit? mă întrebă el izbucnind în râs. Mai adăugați o masă, jos, la „Carpați“... Spaghete milaneze mănânc eu. Nu le face nimeni ca la „Carpați“ în Brașov! își frecă Pascu palmele cu satisfacție. Cu atâta satisfacție, încât sucul gastric mi se zbuciumă în stomac. Haideți, că-i pierdem pe chelneri!

Am propus să luăm loc la o masă, sus pe terasă, la soare și, oferindu-ne câte o cafea, să stăm acolo de vorbă cu chelnerii, dar căpitanul nu împărtăși propunerea mea. Lucrurile cereau o anumită discreție, așa că am intrat în biroul directorului, din spatele recepției. Și, într-adevăr, unul din chelneri, uitându-se la fotografia pe care i-o înmânase căpitanul, o recunoscu pe Anca Petroveanu.

– Am servit-o acum câteva zile la prânz. Stătea la noi – pentru că avea la dumneaei cheia de la cameră. O pusese pe masă.

– Era singură?

– La masa mea a fost singură. O tot fila unul de vizavi; nu i-a dat nici o atenție. Cred că aștepta pe cineva. Se tot uita spre ușă.

În registrul recepției am găsit numele Ancăi Petroveanu, trecut în dreptul camerei „single“ o sută treizeci,

ocupată de ea doar o singură noapte, în noaptea de vineri spre sâmbătă, și același registru ne dezvălui că nici un bărbat de cetățenie belgiană nu locuise de mai bine de două săptămâni în hotel.

– La noi e sezon mort acu', ținu să ne explice tânăra de la recepție.

– Sâmbătă însă ați avut lume multă, nu?

– Da' de unde! Sâmbătă am fost de serviciu toată ziua. Am primit un grup de turiști din Ploiești și ce ne-a trimis, de jos, „Carpațiu"-ul, câțiva pasageri.

– Pe doamna aceasta o recunoașteți? o întrebă căpitanul, arătându-i fotografia Ancăi Petroveanu.

– Este doamna care a stat la o sută treizeci, spuse tânăra după ce aruncă o scurtă privire asupra fotografiei. Eu am primit-o. Vineri a fost tura mea, iar sâmbătă am ținut locul unui coleg care a plecat la părinți. Tot nu-i sezon...

– V-a spus cumva câte zile intenționează să stea?

– Știți, noi întrebăm întotdeauna: „Rămâneți numai o singură noapte?" Mi-a spus că vrea să stea două-trei zile. Sâmbătă se vede că s-a răzgândit, pentru că mi-a cerut să-i fac nota. Am avut și o mică discuție. Pasagerii trebuie să ne anunțe, în cazul în care pleacă, cel târziu până la ora douăsprezece. „Vedeți, i-am zis eu, scrie și aici pe afiș. Acum nu mai am pe nimeni ca să dau la schimbat așternutul!" „Asta înseamnă că trebuie să plătesc două zile? a întrebat ea. Din moment ce-i vina mea..." De obicei, pasagerii protestează, unii spun că n-o să le deconteze ziua... I-am tăiat nota numai pentru o singură zi.

– În ce parte se găsește camera o sută treizeci? Geamurile ei răspund cumva spre parcare?

– Nu, e tocmai în partea cealaltă a hotelului. Ultima cameră pe coridor.

– N-a căutat-o nimeni, n-a întrebat nimeni de ea?

– Nu. Și camera o sută treizeci n-are telefon.

Ieșind de la hotelul „Sport“, am luat la rând celelalte restaurante: „Capra Neagră“, „Șura Dacilor“... Surpriza avea să se producă abia la hotelul „Teleferic“. Chelnerii restaurantului clătinară din cap fără excepție, în schimb, cel care servea pe terasa cafe-barului ne umplu de uimire:

– Păi asta-i duduia cu care a stat străinul ăla, de care ne-a întrebat ieri tovarășu'!... Ea e!

– Ce tovarăș a stat de vorbă cu dumneata! îl cercetă căpitanul.

– Cum, un tovarăș de la dumneavoastră!... Și eu i-am spus cum arăta duduia asta cu care a stat acolo la masă, arătă chelnerul spre colțul dinspre piscină.

– Bine, adu-ne două cafele.

– Se încurcă rău treburile, hm? l-am întrebat eu, fără să fie nevoie. Lucrurile erau evidente!

– Să fie „belgianul“ ăsta o simplă coincidență în toată povestea! spuse căpitanul ca pentru sine.

– Și totuși, aici, la Brașov, s-a întâmplat acel ceva atât de hotărâtor pentru viața Ancăi Petroveanu! Sonia Precup i-a văzut vineri, în jurul orei șase, urcându-se în Fiat-ul 124, în fața hotelului „Carpați“. Sâmbătă la prânz Anca l-a așteptat pe „belgian“ în restaurantul hotelului „Sport“, acesta n-a venit și întâlnirea a avut loc ceva mai târziu. A intrat aici să bea o cafea și cele discutate cu „belgianul“ au determinat-o să părăsească brusc Poiana Brașov și să se întoarcă acasă.

– Până aici raționamentul ar fi corect, aprecie căpitanul. Cu unele mici observații. Ce s-a întâmplat însă mai departe?

Chelnerul ne aduse cafelele și căpitanul îl reținu lângă masă.

– În ce limbă vorbeau cei doi? îl întrebă.

– În franceză. N-aș putea spune că tipul îi făcea curte. Au stat destul de tăcuți și, după ce și-au băut cafelele, au plecat în scurt timp.

– Cam ce oră era?

– Să fi fost trei, trei și ceva.

Am coborât în Brașov și căpitanul s-a dus să afle cine și mai ales de ce se interesase de „belgianul“ nostru. Iar eu am rămas să-l aștept în hol la „Carpați“.

Numai că atmosfera fiind prea academică – un grup de englezoaice între șaptezeci și optzeci de ani ocupaseră toate fotoliile, făcându-și siesta – am trecut dincolo, în barul de zi și, oferindu-mi o citronadă, am preferat să respir fum de țigară, aruncând priviri păgâne încolo și-ncoace.

Încercam tocmai să mă conving, uitându-mă chiorâș la pahar, că-mi era într-adevăr foame, când în ușă apăru căpitanul. M-am ridicat ca aruncat de un resort. După felul cum rămăsese în prag, mi-am dat seama că avea noutăți grandioase.

– Cei care s-au interesat sus în Poiană sunt tovarășii de la Securitate, le dau o mână de ajutor celor de la Biroul Românesc al Interpolului, nu știu ce treabă cu o firmă. Omul nostru a luat legătură, aici în Brașov, cu un străin, acesta din urmă a părăsit marți țara, iar „belgianul“ a rămas încă două zile în oraș. Reconstituind ce-a făcut de joi seara până marți dimineața, când a plecat din Brașov spre București, au aflat că s-a întâlnit cu una, așa și așa, deci cu Anca Petroveanu.

– Și în tot timpul acesta „belgianul“ a rămas în Brașov?

– Așa se pare. A stat aici, la „Carpați“. Este reprezentantul unei firme... Asta-i tot ce-am putut afla.

– Ei, țâcă, am spus, lucrurile se complică!... Deci Banu a mirosit bine... Cine-i colonelul Dumitru?

– Șeful Biroului Românesc al Interpolului. Meseriaș, nu știu altul mai bun ca el.

Chelnerul aduse spaghetele milaneze și căpitanul nu mai continuă. Iar eu, cu gândul la ce va urma, încercam să mă conving că nu aveam nici un motiv să fiu bucuros.

În aceeași noapte ne-am întors la București, eu cu ochii lipiți de parbriz, căpitanul sforăind dulce în spate.

La nouă fix eram la colonel în birou. Știa tot. Căpitanul Pascu își va continua cercetările pe celelalte piste posibile, iar în legătură cu „belgianul“ și cu tot ce avea să ducă spre el urma să se ocupe oamenii lui Dumitru.

– Și cu mine cum rămâne? l-am întrebat.

– Cu tine, colega, rămâne să-ți dăm date după încheierea cercetărilor.

– Așa s-a stabilit sau așa zici tu? am vrut să știu.

– Lucrurile au luat o turnură foarte delicată... De altfel, până bem noi o cafea, o să vină cineva, care te-a citit și vrea să te cunoască.

– Haida-de! Nu mă lua pe mine pe chestii din astea! Înțeleg și singur, nu trebuie să mă lămurească nimeni, am spus resemnat.

De fapt, aveam o poftă grozavă să-i zic prietenului meu tot felul de tâmpenii, dar asta ar fi însemnat să mă cert cu oglinda, așa că m-am mulțumit doar să-i spun, în timp ce pregătea cafeaua, că arăta în dimineața aceea ca un pește congelat. Se întoarse spre mine, zâmbi leneș și de-abia atunci am înțeles că își petrecuse noaptea acolo, în birou. La naiba, cum de nu-mi dădusem seama, scrumiera era plină de mucuri!

– Căpitanul Pascu nu vine? l-am întrebat eu, ca să spun ceva.

– Pascu a plecat în provincie.

Cineva bătu în ușă și un bărbat înalt, îmbrăcat într-un sacou bleumarin, cu nasturi metalici și pantaloni gri-deschis, din stofă cașa, intră în birou.

– Colonelul Dumitru, făcu prietenul meu prezentările. Șeful Biroului Românesc al Interpolului.

Fiecare dintre noi spuse „Îmi pare bine“, cu toate că nici el și nici eu nu știam dacă, până la urmă, o să ne pară bine sau nu. În sfârșit, colonelul arăta ceva între reprezentantul unei firme – îi lipsea doar servieta impozantă – și un

profesor de greacă. Dacă mai știți cum arată un profesor de greacă.

Spuse la un moment dat:

– V-ați montat probabil... Îmi pare rău.

– Montat, ăsta-i cuvântul. Și, deodată, când devenise mai interesant... ies din joc.

– Da, pentru că e un alt joc de fapt. Cu alți parteneri... Și miza e alta... Iar regulile noului joc nu mai admit – iertați-mi expresia – chibiți. Va exista o legătură între moartea Ancăi Petroveanu și „belgian"?... Omul ne-a fost semnalat de Interpol, sunt la mijloc interese economice foarte puternice ale unei firme din Vest de la care am cumpărat o licență și cu care colaborăm în interes reciproc. Tocmai de aceea o să vă rog să păstrați tot ce știți despre acest caz numai pentru dumneavoastră. Dar numai pentru dumneavoastră.

– Da, bineînțeles! l-am asigurat.

Colonelul Dumitru a divagat imediat, povestindu-ne o excelentă anecdotă franțuzească despre secretul militar, am râs, s-a trecut la șansele reprezentativei noastre de fotbal de a câștiga meciul de duminică pentru nu știu ce calificare și, în cele din urmă, ne-am luat toți trei rămas-bun.

PE CONT PROPRIU

Câteva zile n-am ieșit din casă decât după ziare și țigări, pentru că un teanc de cărți își așteptau cam de mult rândul la citit, apoi m-am hotărât să plec pentru vreo două-trei zile la Sinaia, unde se dusese să lucreze un prieten de-al meu. Și, deodată, în timp ce mutam lucrurile din sacou într-o geacă, m-am trezit cu o poliță de asigurare în mână. Era cea de la mașina Ancăi Petroveanu. Cum de ajunsese la mine?

Ne găseam încă în prima zi a cercetărilor, locotenent-major Paraschiv descoperise polița de asigurare în cutia de bord a Fiat-ului, după ce a avut loc discuția, în sensul că nu închei o asigurare pentru încă trei luni când știi că nu vei mai fi, am luat polița, a intervenit telefonul acela, cu un gest mecanic am pus polița în buzunar și acolo a rămas. Voisem să prospectez condițiile în care se acordă despăgubiri în caz de accident, pentru că venea vara cu traficul ei intens și, în plus, depusesem de aproape o lună cerere de pașaport pentru Austria. În special călătoria asta o avusesem eu în vedere pentru asigurarea mașinii, luat însă cu cercetările căpitanului Pascu, uitasem și de poliță, și de excursia în Austria.

Reamintindu-mi toate acestea, și cum în curând trebuia să primesc răspuns la cererea mea de pașaport, am început să parcurg tot ce era inserat în poliță la capitolul clauze.

Apropiindu-mă însă de sfârșitul paginii a doua, am remarcat pe porțiunea albă de jos, scris subțire cu creionul „D-nul Aralian, 15.09.77". Era probabil numărul agentului cu care Anca Petroveanu încheiase asigurarea, mi-am zis, și care îmi putea da explicații mult mai complete.

Am ridicat receptorul și am format numărul. Mi-a răspuns o voce dogită.

– Da, la telefon.

I-am spus că m-ar interesa o asigurare pentru mașina mea, deoarece intenționez să plec afară din țară, dar el m-a întrerupt:

– V-a dat numărul meu de telefon cineva?

Întrebarea m-a găsit total nepregătit.

– Da, duduia Petroveanu. Și temându-mă de o gafă, am precizat: Sunt un bun prieten al fostului ei soț, inginerul Dobra.

– Sigur, vă stau la dispoziție, a devenit cât se poate de politicoasă vocea lui Aralian. Când doriți? Astăzi, de pildă, v-aș putea aștepta între unsprezece și douăsprezece, în fața restaurantului „Dunărea". Mai am o întâlnire cu cineva, spuneți-mi cum v-aș putea recunoaște.

I-am dat ca reper culoarea gri-argintie a Renault-ului meu și, în plus, numărul de circulație. Peste aproape trei ore îmi ieșea în față, în timp ce coboram din mașină, un bărbat de vreo cincizeci de ani, plinuț, îmbrăcat corect, chiar pedant. Îmi întinse o mână moale și puhavă. L-am invitat la una din mesele scoase pe trotuar și, așezându-se, am intrat în subiect.

Mi-a spus că este remizier la A.C.R. cu încheierea de asigurări, mi-a relatat fără grabă ce înseamnă o asigurare pentru avarii, expunându-mi avantajele ei, de ce este obligatorie „Cartea verde" la ieșirea cu autoturismul peste hotare. Și în tot acest timp, m-a cercetat cu ochii lui de

știucă, spălăciți și inexpresivi, ca niște vizoare prin care se uita fără să fie văzut.

A sărit apoi de la un subiect la altul, a condus de așa manieră discuția încât să afle cât mai multe despre mine, și eu am făcut tot posibilul să-i inspir încredere. Se vede că am reușit, pentru că, la un moment dat, după ce i-am cerut chelnerului să ne mai aducă două halbe cu bere, m-a întrebat:

– Aveți vreo rudă în Austria?

– Nu, din păcate n-am rude afară.

A tăcut, degetele sale, ca niște cârnăciori, se agitară pe fața de masă, măturând închipuite firimituri de pe ea.

– O să vă fie greu cu banii.. Sunt atâtea tentații!...

– Da, e adevărat...

– V-a ieșit pașaportul? vru el să știe.

– Ieri am primit înștiințarea să-l ridic, am mințit. Dacă aș găsi pe cineva să-i dau aici și să primesc dincolo... Nu poți să te dai pe mâna oricui!...

– Vreți să faceți asigurarea acum sau după ce aveți pașaportul?

– Asta, pentru țară, aș face-o imediat, așa cum m-ați sfătuit, pe un trimestru, iar înainte de plecare, achit pentru o lună „Cartea verde". Ca să nu expire înainte de a termina șederea în Austria. Așa e cel mai bine, după câte am înțeles, nu?

– Da, da. Să vin în cazul acesta mâine la dumneavoastră. Între ce ore vă este mai comod?

I-am spus că o să-l aștept în jurul orei zece dimineața și după ce și-a notat adresa și numărul de telefon într-un carnețel jerpelit și soios, cu jumătate din București trecut acolo, mi-a întins mâna sa flască, ce s-a retras la prima atingere.

A fost punctual. L-am invitat să ia loc pe canapea, în timp ce turnam în *shaker* câteva băuturi, simțeam cum examinează totul cu ochi de expert. Mama ne-a adus cafelele,

i-am prezentat-o, am vărsat conținutul din *shaker* în pahare, l-am servit cu țigări Dunhill și, o dată punerea în scenă terminată, m-am așezat într-un fotoliu, alături.

– Aveți o colecție de icoane foarte frumoasă! nu s-a putut el abține.

– Da, am acceptat eu.

– Cu o icoană din asta nu e o problemă să faci rost de bani dincolo!...

– Dacă mi-aș dori ceva la drumul ăsta, este un magnetofon „Uher". O piesă excepțională! Dar și prețu-i tot excepțional! În jur de opt sute de mărci vest-germane.

– Oho! Aproape două sute șaptezeci de dolari! exclamă el și degetele sale dolofane alergară pe stofa pantalonilor. Gründig știam că sunt cele mai bune... Și nu costă mai mult de trei sute de mărci!

– Nu pentru muzică mă interesează... Sigur, se poate asculta și muzica... Este de tipul reporter. Un magnetofon, cum s-ar spune, profesional. Și, după câte știu, cel mai bun în materie.

– Plus vreo două sute și ceva de dolari, cât v-ar trebui pentru drum și cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumușică!... Ziceți să facem întâi o asigurare pe un trimestru, pentru avarii, nu? Iar mai târziu o încheiem și pe cealaltă. Foarte bine, spuse și începu să scoată din servietă tot felul de hârtii.

Aralian termina tocmai completarea polițelor de asigurare, când a sunat telefonul. Am ridicat și vocea căpitanului Pascu răsună plină de bună dispoziție:

– Maestre? Căpitanul Pascu, încărcat de noutăți, are de gând să vă facă o vizită peste un minut-două! Dormeați?

Îngrozit că vocea căpitanului se revarsă în întreaga cameră, ca dintr-o pâlnie acustică, primul gând mi-a fost la Aralian și, supraveghindu-l discret, am alunecat cu palma în sus, ca să acopăr receptorul, gândindu-mă în același timp ce

dracu' să-i răspund căpitanului. Câte operațiuni într-un singur minut! Ce minut? Într-un sfert de minut!

– Emilia dragă, am fost prompt, nu te supăra, sună-mă peste o jumătate de oră, ieșeam tocmai pe ușă. Bine, Emilia, te sărut.

Am pus receptorul în furcă și, ridicând a disperare mâinile, am exclamat cu năduf:

– Asta-i crampon, nu femeie! Nu, azi nu mă mai prinde!

Aralian a rămas neutru, scriind ceva în carnetul acela cu polițe și am răsuflat ușurat. Ieșisem din încurcătură într-un mod grandios!

Asigurarea încheiată se ridica la șase sute patruzeci lei, i-am numărat șapte hârtii de câte o sută, spunându-i că restul este pentru deplasarea pe care a făcut-o până la mine, am împăturit polițele, punându-le deoparte, dar Aralian continua să povestească, rar și fără grabă, cum se accidentase un client de-al lui cu mașina. Apoi, deodată, degetele sale alergară pe servieta care îi rămăsese pe genunchi, făcând să sclipească piatra inelului său:

– Ei, și cu problema aceea cu magnetofonul... Dacă n-o să reușiți să găsiți... Când aveți pașaportul, sunați-mă. Poate vă pot ajuta... Bineînțeles, nu vă referiți direct. O să știu despre ce este vorba. Discutăm nu la telefon, discutăm în oraș.

Conducându-l spre ușă, i-am spus că e foarte amabil și că într-adevăr mi-ar face un mare serviciu, cât despre discreție, cel interesat sunt în primul rând eu.

„Mare vulpoi!“ mi-am zis și, întorcându-mă în cameră, am început s-o măsor în lung și-n lat. Nu, pentru respectarea întregului adevăr, numai în lung. Mare vulpoi! „Două sute șaptezeci de dolari, plus vreo două sute și ceva, cât v-ar trebui pentru drum și cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumoasă!“... De unde face rost de dolari vulpoiul

ăsta bătrân? Nu, promisiunile lui nu erau doar vorbe de clacă!... În spatele lor simțeam posibilități certe!

Am făcut tot felul de supoziții, până când a sunat din nou telefonul. Era căpitanul Pascu, spunându-mi că e la doi pași de mine, m-am grăbit să prepar o băutură după o rețetă proprie, rezultată din lungi și chinuitoare experiențe. Când mi-a dat de știre la ușă, totul era pregătit: cafele și țigări pe măsuță, *shakerul* aburit, pahare sondă, într-un vas cuburi de gheață... Și, mai ales, nici urmă din vizita lui Aralian.

– Cu ce domn erați, maestre, când v-am sunat? făcu el trăgând aer pe nări.

– Cam indiscretă întrebarea pentru un bărbat neînsurat!... Și de ce neapărat „domn"?

– Dacă erați cu vreo divă, nu spuneați Emilia, îmi făcu el strengărește cu ochiul. Adică: „degeaba vrei să mă duci tu pe mine".

– Parol! Pe canapea sau pe fotoliu, unde doriți, i-am oferit eu să ia loc, la alegere.

Căpitanul se așeză pe fotoliu și nu mă lăsă:

– ...Apoi, nu ieșeați pe ușă, cum ați spus, pentru că ați ridicat receptorul imediat!

– Nu luați *ad litteram*; în clipa aceea intenționam să ies.

– ...Și ați închis telefonul cu „Te sărut, Emilia", ca nu cumva vocea mea de bărbat să răzbată până la vizitatorul dumneavoastră! Excepțională cafea!

– Vizitatoare! am precizat.

– Ha! Ha! Ha! Nu încercați să mă întoarceți cu acul, maestre! Și ați fost într-adevăr plecat?

– Bineînțeles!

– Balonul l-am văzut în vestiar, dar nu-i nici o picătură de ploaie pe el. Iar afară burează de mai bine de o jumătate de oră. În bani mărunți, continuă el, scoțându-mă din încurcătură, dar băgându-mă în alta, ați vrut să evitați un

carambol. Acum vorbesc serios: pe cuvânt că n-a fost doctorul Cărtărescu?

– Doctorul Cărtărescu? Ce să caute doctorul Cărtărescu la mine?! Și de ce tocmai el?

– În orice caz, n-ați vrut ca vizitatorul dumneavoastră să știe că aveți legături cu ofițeri de miliție și așa mai departe...

Dacă îl păcălisem și pe Aralian tot atât de grandios...

– ...Lucru care pe mine nu mă interesează, din moment ce ați afirmat că nu doctorul Cărtărescu a fost la dumneavoastră aici.

– Aveți probabil motive să-l bănuiți anume pe doctorul Cărtărescu!

– Asta face parte din noutățile cu care am venit.

– Un moment, să pun pentru sufletelele noastre ceva în pahare.

În timp ce turnam, a sunat telefonul. Am dus în mod involuntar mâna la receptor, dar în aceeași clipă m-am oprit; am strigat-o pe maică-mea și am rugat-o să răspundă.

– Spune că am plecat în oraș și întreabă cine m-a căutat, ca să-mi comunici când vin, am instruit-o.

Când a ridicat receptorul, am apropiat urechea să aud vocea de la celălalt capăt al firului. Era bărbătească și, după cum mi s-a părut, cam dogită. „Inginerul Stănescu, a răspuns vocea la întrebarea mamei. O să revin mai târziu."

Nu cunoșteam nici un inginer cu numele ăsta.

M-am întors spre căpitan, așteptându-mă să-l văd zâmbind ca un țipar, dar el era total impasibil. Probabil din pricina situației jenante în care o pusesem pe maică-mea și am făcut prezentările, adăugând:

– Așa-i când ai un băiat neînsurat!...

– V-au folosit la ceva cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună!... remarcă Pascu, după ce am rămas din nou singuri.

Aluzia era transparentă, nu mi-a convenit un răspuns mai direct.

– Eram, ca să fiu sincer, de-a dreptul contrariat că nu dați nici un semn de viață.

– Credeți-mă, am fost peste poate de ocupat. Știți ce-am făcut de la cinci dimineața? Am desfăcut canale. Și nu fără rezultat. În ordine cronologică, ar fi a treia noutate.

– Ard de nerăbdare, vă ascult!

– Mi-am spus că nu se poate, ceșcuțele de cafea nu puteau intra în pământ. Am căutat prin curți, am stat din nou de vorbă cu cei de la Salubritate, arătându-le o ceșcuță din serviciul Ancăi Petroveanu, în sfârșit, azi-dimineață am luat la rând recipientele canalelor de rigolă.

– Și ați găsit ceșcuțele?

– Din ceșcuțe doar câteva spărturi, în schimb farfurioarele le-am găsit intacte. Ce se întâmplă... Surpriza a venit la al treilea colț de stradă de la casa Ancăi Petroveanu. Strada coboară acolo puțin și în canal se adună tot felul de mâl... Așa am găsit cele două farfurioare intacte. Înfipte pe muchie, cum li s-a dat drumul prin grătarul recipientului. Ceșcuțele n-au încăput însă. Le-a spart, strivindu-le cu piciorul, și a avut grijă să nu rămână urme la suprafață. Câteva cioburi mai grele s-au înfipt în mâl. Noroc că n-a venit între timp o ploaie mai puternică, pentru că nu mai găseam nimic.

– Clar! Cât se poate de clar! Ipoteza sinuciderii cade definitiv! O crimă, un asasinat deci! Da, ați sesizat perfect povestea asta cu ceșcuțele... Întregul raționament pe marginea lor... Drept să spun, nu prea credeam în el. Vă felicit, căpitane!

– Nu v-am spus încă tot. Duse la laborator, spălate cu grijă, uscate, pudrate, pe farfurioare s-au găsit câteva impresiuni digitale, cât se poate de clare. Ei asta, de-abia asta-i o treabă! Ce se întâmplă: în apartament, după cum știți, n-am găsit nici o urmă bună de valorificat – pe sticluță

ștersături doar, pe pahar impresiunile Ancăi – autorul a avut grijă să pună lucrurile în ordine. A plecat de la Anca Petroveanu ca după o treabă bine făcută și tocmai de aceea ceșcuțele îl ardeau în buzunar. Și-a zis că trebuie să scape de ele și văzând grătarul canalului a avut imaginea acestei dispariții. Mai ales că urma să le sfărâme cu piciorul. Mișcarea cred că a fost asta: după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, s-a aplecat repede, a pus amândouă ceșcuțele printre grilele recipientului, apoi, ridicându-se și uitându-se jur-împrejur, le-a zdrobit cu talpa pantofului. Venind rândul farfurioarelor, a fost fericit să scape de ele atât de ușor. El își luase precauții, dar de altă natură!...

– Și credeți că doctorul Cărtărescu?...

– Acum, în momentul în care cred ceva, iau și compar. Nu, doctorului Cărtărescu nu i-am dat încă apă să bea.

– Cum adică? n-am priceput. Căpitanul a început să facă pe deșteptu' sau mi se părea mie?

– Dacă bănuiești pe cineva, nu-l chemi la miliție și-i iei impresiunile digitale ca oricărui borfaș!... Ar fi jignitor, nu? Faci de așa manieră încât cel vizat să lase impresiunile pe ceva... De obicei, se folosesc pahare. Impresiunile digitale rămân foarte bine pe suprafața paharelor, mai ales a celor de apă. Sau pe sonde, dar fără pai și în special fără amestecuri din astea, care-s tare bune și se termină repede.

– Iertați-mă! Și m-am ridicat după *shaker*.

– Iertați-mă pe mine pentru o aluzie atât de discretă! râse zgomotos căpitanul. Nu știu ce-ați băgat înăuntru, dar e faină de tot băutura! plescăi el din limbă.

– Sunteți omul meu! Nu-i pot suferi pe cei care zic „Merci, nu, vă rog, lăsați!" și așa mai departe, cu toate că în ei crapă inima și ar vrea al dracului... De ce ați presupus că doctorul Cărtărescu a fost la mine? Zău dacă pot să fac vreo legătură!

– Și nici nu este vreo legătură. L-am vizat pe Cărtărescu pentru că, în cazul nostru, el este singurul care a acționat recent. M-am gândit că a aflat cine m-a însoțit la spital și, fiindu-i teamă de publicitate, a venit să vă roage ca nu cumva numele lui să apară în vreun articol de ziar.

– Înțeleg.

– Cărtărescu ne-a adus a doua noutate. Omul s-a frământat câteva zile, și-a dat seama că nu ne-a spus tot ce știa și s-a hotărât să vină la noi. Cu aproximativ două săptămâni înainte de a fi omorâtă, Anca a făcut rost de două sute cincizeci de dolari.

Am fluierat.

– Ce înseamnă „a făcut rost"? am vrut eu să știu.

– Este expresia Ancăi. O colegă de-a ei se întorsese cu nu știu ce mantou dintr-o excursie făcută în străinătate, discutau cu doctorul Cărtărescu pe această temă și Anca i-a spus la un moment dat: „Știi, am făcut rost de două sute cincizeci de dolari și încă foarte convenabil". Apoi, doctorul Cărtărescu a avut impresia că Ancăi i-a părut rău că fusese indiscretă. La despărțire, parcă aducându-și aminte, l-a rugat ca nu cumva să scape vreo vorbă cuiva.

– Bine, dar unde sunt banii? În apartamentul ei n-ați găsit nimic. Atunci?

– Cu permisiunea inginerului Dobra – bineînțeles lui nu i-am spus nimic – ieri, doi oameni, specialiști în asemenea treburi, au căutat din nou. Nici un rezultat.

– Să fie furtul mobilul acestui asasinat?

– Omori un om pentru două sute cincizeci de dolari?! Și apoi, trebuie să știi că-i are!...

– Știa doctorul Cărtărescu.

– Nu vorbiți copilării! N-ar fi venit să ne spună. Afemeiat... În sfârșit, oamenii nu sunt perfecți. Dându-și seama că în legătură cu moartea Ancăi ceva nu este în regulă, a

venit la noi. El putea foarte bine să tacă. Nu din teamă a venit. La discuția lui cu Anca nu asistase nimeni!...

– Dacă vă amintiți, inginerul ne-a pomenit ceva despre o intenție a fostei sale soții de a trata cu un „francez" pentru niște dolari. O sută sau așa ceva. Iar el a avertizat-o că asemenea tranzacții sunt pedepsite de lege, ea, ca avocat, trebuia să știe...

Și spunând toate acestea mi-a venit în minte discuția mea cu Aralian. Să-i spun căpitanului Pascu sau nu?

– Se pare că această sută de dolari era o chestiune mai recentă, fu de părere căpitanul. Inginerul Dobra nu excludea, după cum știți, posibilitatea ca Anca să se fi dus la Poiana Brașov pentru ei. Este un punct care trebuie lămurit.

– Poate că francezul nu era francez, ci belgian!... Belgianul nostru. Vorbea franceza și Anca a spus „francez" referindu-se la limbă.

– Iată-l pe „belgianul nostru", spuse căpitanul scoțând din buzunarul de sus al hainei o fotografie.

Era un brunet, în jur de patruzeci de ani, destul de inexpresiv, într-o ținută de stradă foarte oarecare.

– Și doamna Pleșa și prietena ei, Sonia Precup, au recunoscut în el pe bărbatul care a fost cu Anca și cu care ea s-a urcat în mașină, în fața hotelului „Carpați" din Brașov.

– Atunci?

– Omul e în vizorul Interpolului. Eu am avut doar sarcina asta.

– Și dacă firele se întâlnesc?

– Dacă se întâlnesc, tot ei vor duce cercetările mai departe. E și normal...

– Credeți într-o asemenea posibilitate?

– Nimic nu este exclus.

– Înseamnă că lucrurile sunt de o deosebită gravitate! Nu suprimi un om...

– Aici este totul... mobilul. În șifonier, între rufe, am găsit trei mii patru sute de lei. Să fi avut ea o sumă mai mare și pentru a disimula?... Sinuciderea a fost totuși perfect înscenată! Sigur, sunt încă multe puncte neclare...

– „Belgianul" a fost la ea acasă, a aflat anumite lucruri...

– Oamenii colonelului Dumitru... L-ați cunoscut. E un tip formidabil! Știți ce-i aia un detectiv înnăscut? Ăsta-i colonelul. Untu' scoate din băieții lui, da' unul n-am auzit să se plângă. Am fost într-o acțiune la el și într-o zi i-am spus că mi-ar plăcea să lucrez la el. A rămas moartă. O fi uitat, nici eu nu i-am amintit. M-a întâlnit acum: „Ei, Pascule, mai vrei să vii la mine?", „Și mâine aș veni" am zis. Dumitru a râs și asta a fost tot.

Căpitanul sorbi cu paiul urmele cam spălăcite ale băuturii din pahar, înăuntru nu rămăsese decât o bucățică din cubul de gheață. „Secetos rău, căpitanul!" mi-am spus și m-am ridicat pentru a umple din nou *shakerul*, dar el m-a oprit:

– Nu, de data asta, nu. Mulțumesc, nu. Mai am o mulțime de treburi și băutura asta e a dracului de tare! Bună, dar tare. O cafea, în schimb, zău că aș mai bea. Nu vă supărați, nu?

Am protestat „Cum aș putea să mă supăr?!", am rugat-o pe mama să ne mai facă un rând de cafele, am aprins câte o țigară și, aducându-i aminte că spusese ceva de „belgian", căpitanul a reluat:

– Se încearcă să se reconstituie, pas cu pas, tot ce-a făcut Mark Dominic la Brașov.

– Ăsta-i numele belgianului?

– Al așa-zisului belgian... După câte se pare, el n-a părăsit Brașovul imediat.

– Ce trebuie să înțeleg prin asta?

– Anca Petroveanu a fost omorâtă aici, la București, nu?

– Înțeleg. Da, lucrurile sunt într-adevăr încurcate.

Aducând cafelele de la bucătărie, mi-a venit în minte o idee uriașă. Am așezat cafelele pe masă și, ridicând picioarele pe brațul fotoliului, am spus:

– L-ați omis pe străinul care a luat contact cu „belgianul"! Tipul, din București venea! Ce?...

– De unde știți?

– Mda... am zis eu după un timp nedefinit și am încercat să evit să mai cuget ceva.

– Venea din București, dar cu coadă!

Toată după-amiaza nu m-am gândit decât la Aralian, noaptea în vise l-am visat, așa că dimineața la șase știam cu precizie ce aveam de făcut. Adresa i-o depistasem în cartea de telefon – ce lucru mare sunt pentru detectivi cărțile astea! – am luat un sandviș în buzunar și... la treabă.

Fir-ar să fie, casa în care locuia omul meu era un bloc masiv, cu vreo opt etaje și, fiind construit chiar pe colț, cu un fel de curte-pasaj în fața intrării, se putea ieși din el și pe o stradă și pe cealaltă. Trebuia să-mi aleg locul în așa fel, încât să pot supraveghea amândouă ieșirile.

N-a fost ușor să găsesc ceva potrivit. Pentru că, făcând post fix prea aproape, riscam să dea peste mine, iar dacă mă instalam pe trotuar vizavi, puteam să intru în câmpul ferestrelor sale, care nu știam în ce parte răspund.

Detectivii, în asemenea împrejurări, fac pe măturătorii, se cațără pe stâlpi în chip de instalatori, vând ziare, covrigi, mai știu eu ce vând... Eu, e adevărat, mă îmbrăcasem cu hainele cu care meșteresc în garaj, la mașină... Mi-am zis la un moment dat să mă așez pe bordura trotuarului, la cerșit. Un zdrahon ca mine cerșind?! Mă luau femeile la bătaie!...

Și în timp ce mă mutam de colo-colo, locuitorii ieșeau, unul după altul, din bloc. Am sărit în curtea bisericii de vizavi, pitindu-mă printre bălăriile curții. M-am gândit la clopotniță, ar fi fost locul ideal, dar până să cobor de sus, mi-ar fi dispărut omul.

Era bine și acolo unde mă găseam, excluzând doar faptul că bălăriile erau ude de ploaia de aseară. Așa că am rămas. O oră, două, în care timp a trebuit să-mi schimb de zece ori poziția, adică variantele uneia și aceleiași poziții – pe brânci, altfel riscam să mă vadă trecătorii de pe stradă și cine știe ce să-și închipuie despre treburile mele acolo. Din pricina asta nici să fumez nu puteam. Eram numai oase și dor de tutun.

Ce-o fi făcând în tot acest timp Aralian, naiba să-l știe! S-a sculat pe la nouă, pesemne, și-a băut tacticos cafeaua, ascultând-o pe Pâslăriță și alte Pavone la cererea ascultătorilor, bâr un telefon, bâr altul, puf, puf din țigară, hî... M-am adunat din bălării și am ieșit.

Vitrina unui magazin cu electrice era în plin soare, am dat să trec dincolo și, deodată, în câmpul meu vizual a intrat Aralian, urcând strada. De la început, drept să spun, am crezut că-i doar o nălucire de atâta așteptare, de-o prea mare încordare a vederii. Nu, era Aralian în carne și oase, ducând în fiecare mână câte o plasă încărcată cu cumpărături de la piață.

Acum, dacă ăsta se apucă sus de gătit, mă duc peste el și-l omor! mi-am zis, înveninat de frigul pe care îl îndurasem în bălării, în timp ce el se tocmea cu țăranii în piață. N-a stat în casă decât vreo douăzeci de minute și, apărând în stradă, m-am luat după el.

Purta sub braț un pachet care, după toate aparențele, era un tablou. A cotit la dreapta, l-am lăsat să se îndepărteze puțin, am traversat și eu ceva mai târziu strada, ca să nu simtă aceeași mișcare, apoi, deodată, Aralian s-a întors, privind înapoi. Aha, își controlează spatele, să n-aibă vreo coadă! mi-am zis. Din prima clipă mi-a trezit bănuieli tipul!

N-am rezistat și m-am întors și eu după niște picioare mai mult dezbrăcate de fustă, decât îmbrăcate în ea. Când am revenit, Aralian dădea colțul. Grăbise pasul ca să prindă

troleibuzul care tocmai intra în stație. Având tabloul sub braț, a urcat ultimul și troleibuzul a plecat cu Aralian pe scară.

Și totuși, ziua n-a fost irosită în zadar. Cu experiența acumulată, în dimineața următoare ședeam instalat comod în fotoliul Renault-ului meu, parcat în așa fel încât puteam supraveghea cu ușurință, prin oglinda retrovizoare, ambele ieșiri ale pasajului din fața blocului lui Aralian. Și radio cânta melodia preferată, și eu fumam și mă gândeam la Aralian care acum, acum trebuie să apară.

Oricum, era altceva decât pe brânci în bălăriile din curtea bisericii, ud și înghețat, iar pe deasupra, trei ceasuri fără pic de țigară! Ce să mai vorbim, fiind acum motorizat, nu mai îmi scapă.

Ca și în dimineața precedentă, primul drum Aralian l-a făcut îngrijindu-se de ale gurii. Alimentara în care a intrat nu era prea departe, l-am urmărit, mergând în ralanti, în spatele său. A ieșit cu două sticle de lapte în plasă, un pachet de unt și nu mai știu ce cumpărături, în cealaltă mână avea o pâine, și a făcut calea întoarsă pe drumul pe care venise.

L-am lăsat să se îndepărteze puțin și am întors mașina. După al doilea colț am virat la dreapta și am crezut că-mi cade tabla indicatoare în cap. Era sens interzis. Dacă-i pentru mașini, să fie și pentru pietoni sens interzis, dracu' să ia! Am vrut să risc, dar un trecător a ridicat mâna, oprindu-mă:

– Alo! E sens unic aici!

– Ce țipi așa? Am văzut... am zis mai mult pentru mine și, temându-mă că alte avertizări ar putea atrage atenția lui Aralian, am pornit în viteză să ocolesc întreg pătratul de străzi. Și, bineînțeles, în tot acest timp am avut cele mai cuvioase gânduri la adresa acelor care plantaseră semnul.

Nu l-am mai văzut pe Aralian intrând în bloc. A ieșit din nou după vreo jumătate de oră și, spre satisfacția mea, a luat-o pe traseul străbătut ieri. Urmărindu-l, nu întâlnisem în

dimineața precedentă nici un semn de sens interzis și, după câte știam, nici troleibuzele nu circulă pe sens interzis. Am așteptat calm să se urce omul, ca și ieri, în 84 și, lăsând o mașină să se intercaleze între mine și troleibuz, am luat-o pe urma acestuia.

Nu era o plăcere să tot oprești la stații și încă în așa fel încât să fii ascuns vederii, să te tot maschezi în mers după alt troleibuz sau mașină... Plăcere sau nu, asta era.

Pe bulevard, lucrurile s-au complicat și mai mult. Într-o stație, un troleibuz defect crease un fel de dop; temându-mă să nu coboare Aralian cumva și astfel să-mi scape, am tras mai aproape, nedezlipind ochii de pe ușile troleibuzului 84. Numai că ușile, fir-ar să fie, erau exact pe partea opusă volanului meu, trebuia să mă întind până la geamul din dreapta.

– Bună ziua. Actele dumneavoastră!

N-a fost nevoie să mă întorc ca să văd cine era. Am scos repede cincizeci de lei și i-am întins milițianului care apăruse, el știe de unde, lângă portiera mașinii.

– Chitanțele le rupi dumneata, și am dat să pornesc.

– Stați! mă opri el, adăugând sever: Eu v-am cerut actele!

– Tovarășe, urmăresc pe cineva în troleibuzul acela, am arătat.

– Ce faceți?

N-am mai apucat să-i spun ce fac. Aralian traversa strada prin fața mașinii, văzându-mă înhățat de milițian, îmi zâmbi cu compătimire în priviri. M-am uitat, eram chiar pe „zebră".

I-am înmânat milițianului actele, acesta le cercetă cu atenție, se duse în spate să vadă numărul mașinii și, revenind, mă întrebă:

– Pe cine ziceați că urmăriți?

– Nevastă-mea, dom'le, era în troleibuz cu unu'!...

– Ooo, fir-ar al dracului! Zău că-mi pare rău! Mi-a întins unu' banii odată să plătească repede contravenția și, când colo, era c-o mașină furată. Vă rog să nu mai staționați altă dată pe trecerea de pietoni. Puteți pleca!

Scăpasem de contravenție, dar și Aralian scăpase de mine.

M-am oprit drept pe platoul din curtea Miliției și, cu cel mai important aer din lume, am trecut pe lângă plutonierul care controla bonurile de intrare, trăgând un colț dintr-o legitimație oarecare, pe care o pregătisem în buzunarul de sus al sacoului.

– Serviciu! i-am spus eu cu o gură neglijentă și strâmbă, grăbindu-mă cum nu se poate mai tare.

– Alo! Tovarășu'! m-a strigat cu insistență milițianul din urmă.

Știam că nu-și poate părăsi postul și, cotind la dreapta, am urcat scările, plin de persoana mea importantă. Mai era un cerber la ușa colonelului Banu, dar el mă cunoștea foarte bine.

– Cum ai intrat, colega, că nu m-a anunțat nimeni? se miră colonelul, văzându-mă.

– Cum? Eu intru acum la voi în interes de serviciu!... E și normal, nu?

– Uite, colega...

– Uite, colega, l-am întrerupt eu, sună-l te rog pe colonelul Dumitru, am de discutat cu el ceva important!

– Tu vorbești serios? mă cercetă colonelul, nevenindu-i a crede.

E adevărat, până acum nu-i dădusem ocazia.

– Foarte serios! Te rog sună-l și roagă-l să vină aici sau să mă primească la el. Și telefonează la intrare că sunt la tine în birou. Ăla e în stare să mă înhațe la plecare, c-am vrut să arunc Miliția în aer.

– Să te-nhațe, să te-nveți minte odată, colega!

– Hai, sună-l pe colonelul Dumitru!

– Bine, îmi spui mie și eu îi transmit lui Dumitru.

– Sandule, zău că nu vreau să-ți joc nici un renghi!

– Mă, tu ai făcut vreo trăsnaie!...

Începuse să mă exaspereze, arăt înfricoșător când mă supăr, așa că Banu ridică receptorul și, murmurând ceva foarte drăguț la adresa-mi, formă numărul lui Dumitru.

– Sună-l și pe milițianul de la intrare, i-am adus eu aminte, de teama paparei care mă aștepta la plecare.

Colonelul Dumitru își făcu apariția în scurt timp și am intrat direct în subiect, povestind tot ce discutasem cu Aralian, minus, bineînțeles, încercările mele de a deveni un Mannix autohton. Să fi avut și eu o Peggy, poate ar fi fost o altă poveste!...

– Deci, dumneavoastră presupuneți că cei două sute cincizeci de dolari, despre care ne-a vorbit doctorul Cărtărescu, provin de la Aralian?

– Exact! am confirmat.

– Când l-ați sunat, v-a întrebat cine v-a dat numărul de telefon, iar dumneavoastră i-ați spus că Anca Petroveanu. A adus vreodată vorba despre ea?

– Nu, și nu mi-a plăcut acest lucru.

– De ce?

– Nu știu cum să vă spun... Aparține de întregul context. Ar fi putut să mă întrebe: „Ce mai face duduia Petroveanu? N-am mai văzut-o de mult.“ Să fiu sincer, mi-era teamă de o asemenea întrebare, cu toate că aveam pregătit un răspuns: „Nici eu n-am mai vorbit cu ea în ultimul timp.“ Nu cumva i-a fost și lui teamă de o asemenea întrebare?

– Posibil, acceptă colonelul Dumitru. Sau, mai degrabă, ceva în subconștient l-a îndemnat să se abțină... Asta, dacă ar fi să bănuim că Aralian are vreo legătură cu moartea Ancăi Petroveanu. Din câte am înțeles, referindu-vă la Anca

Petroveanu, ați precizat că sunteți prieten cu fostul ei soț. N-a încercat să afle care este gradul acestei prietenii?

– Nu în mod direct. Vrând să-i inspir încredere, m-am arătat deschis și, la un moment dat, el l-a lăudat pe inginerul Dobra, spunând că-i un om foarte capabil. Am fost nevoit să inventez o poveste cum l-am cunoscut cu ocazia unui reportaj și că am rămas de-atunci foarte buni prieteni. „Da, păcat că a divorțat duduia Petroveanu de el", a zis Aralian și am trecut la altceva.

– N-a plasat rău remarca... Dumneavoastră ne propuneți deci o versiune? Versiunea Aralian?

– Eu vă propun și un mod concret de verificare a acestei versiuni: iau dolarii de la Aralian și o să vedem ce se întâmplă.

– Interesant... făcu Dumitru, ciocănind cu degetul în cristalul măsuței. Făcându-ne această propunere, vă asumați un anumit risc!... Sigur, o să avem noi grijă să nu vi se întâmple nimic... Trebuie însă și singur să fiți foarte atent! Gesturile fără acoperire pot strica nu numai foarte mult sau chiar totul, dar să vă pună într-o anumită situație periculoasă!...

– Colega dragă, uite, îți promit aici, în fața tovarășului Dumitru, că eu, personal, dar eu personal, înțelegi – se împunse cu degetul în piept colonelul Banu – voi ancheta dacă tu sau altul te-a sinucis prin asfixiere cu gaz! Ha, ha, ha!... râse el, de parcă bătea clopotul mare al Mitropoliei.

– Tovarășe colonel, m-am adresat lui Dumitru, spuneți-i să-și vadă de treburile lui cu pungașii de buzunare!...

Colonelul Banu îmi spuse câteva și când terminarăm de râs, colonelul Dumitru îl rugă să se intereseze ce se aude cu pașaportul meu pentru Austria. De la celălalt capăt al firului i se răspunse că cererea fusese aprobată de comisie și că în două zile puteam să mă prezint să-l ridic.

– Cam la vreo cinci sute de dolari se ridica „necesarul" pe care vi l-a făcut Aralian, nu? Aveți suficienți bani pentru suma aceasta?

– Da, am.

– Spuneți-i că, după calculele dumneavoastră, vă ajung patru sute.

– Așa aveam și eu de gând să-i spun.

– Pentru când v-ați gândit să plecați?

– În două-trei zile de la ridicarea pașaportului. Sunt într-o pauză de lucru.

– Foarte bine! Este ceea ce ne convine și nouă. O să stăm de vorbă pentru unele detalii, să le spunem, tehnice, dar încă de la tranșarea afacerii cu dolarii s-ar putea ivi situații în care va trebui să hotărâți singur „da" sau „nu". Să luați, cu alte cuvinte, decizii. Consemnul general este să acceptați tot ce vi se propune! Bineînțeles, nu înainte de a juca oarecari frământări, îndoieli și așa mai departe. Notați-vă un număr de telefon, mi-l dictă colonelul. Mă veți găsi pe mine sau, dacă nu, îmi puteți lăsa orice mesaj. Sub nici un motiv nu trebuie să mai veniți aici!

– În sfârșit, colega, am scăpat de tine! spuse Banu râzând.

Nici eu și, probabil, nici colonelul Dumitru nu spuseserăm tot ce știam. El, legat de circumstanțe profesionale, eu, de teamă că nu va accepta propunerea mea, asupra căreia meditasem în după-amiaza zilei de ieri, după ce urmărirea lui Aralian se soldase cu un eșec atât de stupid.

Știam foarte bine, colonelul Dumitru putea să-i pregătească lui Aralian o momeală în așa fel, încât acesta să muște fără teamă din ea. Dar o asemenea punere în scenă, ca să fie o reușită deplină, necesita timp, iar timpul era, în acest caz, deosebit de prețios. Este, cred, ceea ce l-a determinat pe colonel să accepte propunerea mea. Prezentam dezavantajul lipsei unei pregătiri de specialitate, dar și avantajul siguranței lui Aralian că nu fusesem confecționat special pentru el.

Ziua următoare am petrecut-o până seara târziu la mecanicul meu, un tânăr deosebit de talentat, singurul în care am încredere să-i dau mașina pe mână și, sosind acasă zdrobit, ca și cum eu aș fi pregătit-o de drum, am zis să mă culc; a doua zi urma să fac cumpărăturile, venea deci ziua cea mai grea.

Lângă telefon mă aștepta însă un bilețel de la mama. „Te-a căutat domnul Dumitru și te-a rugat să-l suni îndată ce vii." M-am uitat la ceas – era aproape zece, nu mai credeam că-l găsesc. Am format totuși numărul, gândindu-mă că mi-a lăsat un mesaj. A răspuns colonelul. Subliniind că ar fi indicat să ne vedem chiar astă-seară, a fixat un loc de întâlnire și după o jumătate de oră eram împreună.

– Versiunea dumneavoastră se confirmă, a intrat el direct în subiect. Impresiunile digitale relevate pe farfurioare aparțin lui Aralian. Bănuiați o asemenea posibilitate?

– Da.

– Și totuși, când am discutat ieri dimineață la colonelul Banu în birou, nu v-ați referit la ea.

– Mă îndoiam că n-o să acceptați propunerea mea.

– Și nu este singurul lucru pe care l-ați omis în discuția noastră.

– Nu. Am învățat de la căpitanul Pascu că atunci când știi să numeri până la zece, să te oprești întotdeauna la nouă. De altfel, natura ne-a înzestrat cu două urechi, dar cu o singură gură...

– Perfect adevărat. Și mai este ceva. Aralian s-a întâlnit azi, ca din întâmplare, cu inginerul Dobra, după ce l-a așteptat să iasă din institut și s-a referit, printre altele, la dumneavoastră.

– Ei, aici am încurcat-o!...

– ...Nu este exclus, și probabil așa s-a întâmplat, Aralian a încercat să-l întâlnească și în celelalte zile, dar inginerul a fost plecat din București. S-a întors abia aseară. Numai că

noi i-am luat-o înainte lui Aralian, prevenindu-l pe inginer despre ce este vorba. Îi sunteți prieten de când ați scris un reportaj despre el...

Am râs și mi-am adus aminte cum încercasem să-l urmăresc pe Aralian și, pentru că peripețiile erau suculente, i le-am povestit colonelului.

– Diletantismul, într-o treabă ca a noastră, este astăzi egal cu a încerca să ajungi cu trotineta pe lună. Sigur, în momentul de față, datele problemei sunt oarecum mai certe, față de ce știam noi la discuția precedentă, a revenit colonelul la subiect.

– Ce-ar fi să vină și căpitanul Pascu cu mine? l-am întrebat, deodată, fără să stau pe gânduri prea mult. Plec cu mașina, n-ar fi o problemă...

– Nu! S-ar putea să stricăm totul. Dar dacă sunteți așteptat?... Așteptat singur. Li se comunică unul și vin doi. V-ați gândit la o mai mare siguranță?...

– Nu, nu în acest sens am propus. Am spus așa...

– Este o simpatie reciprocă, Pascu mi-a vorbit cu foarte multă căldură despre dumneavoastră. Aveți în perspectivă un anumit itinerar al călătoriei în Austria?

– În linii generale, da.

Discuția a mai continuat un timp aproximativ, axându-se pe anumite detalii nu lipsite de importanță. Am stabilit împreună o întâlnire cu maiorul Alexiu, care urma să-mi facă o vizită în legătură cu unele chestiuni tehnice, cum s-a exprimat colonelul, și ne-am luat rămas-bun.

Revederea cu cel care deschisese robinetele cu gaz din apartamentul Ancăi Petroveanu nu constituia o plăcere. L-am sunat chiar în ziua în care am ridicat pașaportul sau, mai bine zis, îndată ce-am sosit acasă și, întrebându-mă de unde vorbesc, s-a oferit să vină la mine.

L-am primit cu aceleași onoruri de gazdă atentă: cafele, un vas cu gheață, amestec de băuturi în pahare, ca să aibă în

ce să-mi toarne un somnifer când o să mă ridic după ceva, dar eu n-am să mă ridic, alături, lângă telefon – pașaportul, chitanțele de schimb valutar, șilingi și forinți; prin cameră, cumpărături de drum, alte obiecte mai puțin la vedere, dar ținând tot de regia întâlnirii cu Aralian.

– Mă bucur că plecați, o să faceți o excursie foarte frumoasă, spuse el, așezându-se pe canapea. Am adus „Cartea verde“ s-o completăm. Vă doresc să n-aveți însă nevoie de ea.

– Bineînțeles! am spus râzând.

– Aaa, ăsta-i pașaportul? se prefăcu Aralian că de-abia atunci dăduse cu ochii de el. E voie?

– Sigur! am gesticulat... „E voie, nu mai încape îndoială. Uită-te, nene, în el, de aia l-am pus, convinge-te, totul este în ordine.“

– Am cerut și eu unul pentru Turcia, anul trecut, dar mi-a venit „respins“, spuse el desfăcând pașaportul. Cum, pentru fiecare țară îți pune câte o ștampilă?

– Nu, sunt vizele de tranzit când am fost în Franța.

– Tot așa, ca turist?

– Da.

– Ei, unii se plimbă pe buzunarul statului!...

– Eu reușesc. Sunt prea puține locuri și prea mulți amatori...

Un timp discuția a continuat pe această temă, și la un moment dat, Aralian a remarcat, privindu-mă prin vizoarele lui:

– Sunteți un om prudent...

– Azi trebuie să fii prudent!... am nuanțat în sensul celor spuse de Aralian.

– Foarte bine! mă aprobă el. Lumea a devenit rea, invidioasă, fiecare, în loc să-și vadă de treburile lui, se îngrijește de-ale altuia! Dumneavoastră, în sfârșit, aveți posibi-

litatea unor câștiguri legale, da'... Nu vedeți, nu poți scoate un ban lateral!...

Discuția a lunecat pe tema câștigurilor realizate pe diverse profesiuni în unele țări vest-europene și Aralian a dirijat lucrurile în așa fel încât să mă poată sonda în fel și chip.

A scos apoi numita „Carte verde", i-a completat rubricile, vorbind de una, de alta, dar nici un cuvânt sau vreo aluzie măcar despre dolari. Am înțeles că în calculele lui trebuia să fac eu pasul. Am scos din portofel cinci hârtii de câte o sută – plusul de asigurare pentru străinătate se ridica în total la vreo patru sute cincizeci de lei – i-am pus împăturiți pe măsuță, alături de ceșcuța lui cu cafea, și am relansat:

– Știți, eu m-am agățat ca de un pai de promisiunea dumneavoastră cu banii... Credeți că m-ați putea ajuta cu ceva? am continuat după o pauză, văzând că el nu reacționează deloc.

– N-ați reușit nimic?

– Să vă spun sincer, mi-a fost teamă. Era vorba de un chelner... Lucrează vara pe litoral... E-n combinație cu niște dame care se lasă agățate de străini... chestii din acestea, dubioase, nu poți să știi... Te nenorocești pe toată viața!...

– La graniță trebuie să fiți foarte atent!...

– Când mergi cu mașina, nu-i o problemă... N-au cum să desfacă fiecare mașină în bucăți!

– Cât spuneți că v-ar costa magnetofonul acela? se prefăcu el a nu-și aduce aminte.

– În jur de opt sute cincizeci de mărci. Plus câteva cumpărături... Cheltuielile cu drumul... Într-o seară mai intri și într-un bar, că doar nu ești popă adventist!... Mici atenții prietenilor... Când află că pleci, fiecare găsește să te roage ceva. Vine apoi partea feminină și, aici, nu scapi cu una-cu două!

– Cam la ce sumă v-ați gândit?

– Depinde la cât mi-ar reveni. Dolari, parcă spuneați, nu?

– Ca modalitate de a calcula... Nu sunt, bineînțeles, ai mei. De unde să iau eu dolari?! Servesc pe cineva. Persoana lucrează la recepția unui hotel, noaptea se ivesc tot felul de situații. Se grăbesc... Străinii nu prea cer chitanțe în schimb. Ăsta-i cursul, îți dă bani – îi dai bani. Între douăzeci și cinci și treizeci de lei dolarul, n-aș putea să vă spun precis. Trebuie să vorbesc cu persoana. V-am întrebat ca să știu ce sumă îi comunic.

– Cam în jur de patru sute de dolari. Dacă e la douăzeci și cinci, aș lua chiar patru sute cincizeci.

– Plecați în oraș?

– Nu în mod obligatoriu. Pot rămâne și acasă. Mai am de cumpărat săpun, pastă de dinți și câteva mărunțișuri din astea. Lame...

– Atunci, vă sun pe la prânz. Să zicem, între două și trei.

Am spus că o să fiu acasă, conducându-l la ușă și i-am mulțumit pentru serviciul pe care mi-l face și i-am promis – de data aceasta cu sinceritate – că voi încerca să mă revanșez.

M-am trezit cu Aralian la ușă când nu se făcuse încă două.

– N-am avut cum să vă sun. Cu telefoanele astea publice e o nenorocire! se explică el, în timp ce intram în cameră și, așezându-se pe canapea, se șterse cu batista pe față, adică alergătură – nu glumă. S-a rezolvat, mă liniști Aralian. A fost o problemă până m-am întâlnit cu persoana. Aveți aici, a început el să scoată din servietă, două sute cincizeci de dolari, patru sute patruzeci și două de mărci și o sută cincizeci de franci elvețieni. Așezase banii pe categorii, acolo, lângă el, pe măsuță. Ridicându-se de pe canapea, mă invită printr-un gest să trec în locul lui și să-i număr.

M-am gândit că puteam face operațiunea rămânând în fotoliu, dar se vede că toate acestea făceau parte din planul lui și, neavând încotro, m-am conformat. Sumele erau exacte.

– Acum, o să vă rog să-mi spuneți câți bani trebuie să vă dau, am spus ridicând ochii spre el.

Stătea în picioare, își aprinse o țigară și mă urmărise cu privirea în timp ce număram banii. Spuse, luând loc în fotoliu:

– După calculele făcute cu persoana în cauză, douăsprezece mii și trei sute de lei. La treizeci de lei dolarul.

– Dacă ar fi fost cu douăzeci și opt era și mai bine... Să vă aduc banii, m-am ridicat. Șapte mii trei sute o să vă dau pe loc, iar pentru restul de cinci mii, când plecați, mergem împreună la C.E.C. E la doi pași.

Aralian mă privi prin vizoarele lui și degetele sale alergară pe genunchi. Am avut impresia că i-a plăcut povestea cu C.E.C.-ul. Nu știa că fusese pregătită special pentru el. Mă întrebă neutru:

– E din acela cu câștiguri în autoturisme?

– Da, de cinci mii. Nu sunt eu norocosul ăla...

Ne-am despărțit în fața C.E.C.-ului și, întinzându-mi mâna lui flască, Aralian mi-a urat „drum bun". Știa el ce știa!...

GOODBYE, JANETTE

Calculasem în așa fel încât să pătrund în Viena între zece și unsprezece dimineața, când circulația nu este prea intensă și cum era doar nouă și un sfert, iar până în capitala Austriei nu rămăseseră decât vreo patruzeci și cinci de kilometri, îmi puteam permite un „nes". Am virat, așadar, la dreapta, în primul refugiu, și, deschizând portbagajul, am scos cele necesare din el.

Mestecam tocmai „nes"-ul să iasă cremă, nu alta, când, venind din urma mea, un Fiat-500, trăsnet de galben, vină și el în refugiu, oprindu-se în spatele Renault-ului meu. Pe mașină, litere mari înscriau „ÖAMTC", iar mai jos: „Östereichischer Automobil Motorand Touring Club". Tânărul de la volan coborî și veni drept la mine.

– Credeam că sunteți în pană, spuse el arătând spre capota ridicată a motorului.

Mă descurc în germană, am încercat să-i explic că aveam de gând să controlez nivelul uleiului; grăbindu-mă, dimineața, uitasem s-o fac.

– Dacă sunteți membru al Automobil Clubului Român, să știți, insistă el, mașinile noastre de asistență rutieră vă acordă serviciile lor în mod gratuit.

– Sigur că sunt! am zis și, pentru că omul fusese așa de amabil, am scos o sticluță plată de coniac, întinzând-o spre el.

Parcă l-a văzut pe dracu':

– Cinci mii de șilingi amendă! și îmi arătă cele cinci degete ale mâinii, ca să nu fie nici un dubiu la mijloc.

Am fluierat lung.

– Două sute dolari pentru un coniac?

– Dolari, dolari! râse el.

Cu aceste informații, care nu-s de neglijat, pentru că două sute de dolari nu-s o bagatelă, m-am despărțit de prima mea cunoștință din Austria și, după o jumătate de oră, intram în Viena, poleită de un soare generos.

Cazarea la un hotel curățel și destul de central n-a fost o problemă și zău dacă știu când au trecut șapte zile. Una la Holfburg, cealaltă la Prater...

Mă întâlnisem cu Mozart și Beethoven, Haydn și Schubert, cu Lehar și, peste tot, cu Strauss și, desigur, găsindu-mă în capitala muzicii, petrecusem o seară la Staatsoper, evident, la cucurigu; contemplasem catedrala Sf. Ștefan cu a sa săgeată aruncată spre cer dintr-un acoperiș cu țigle colorate; mă urcasem pe Donauturn, înalt de două sute cincizeci și doi de metri, admirând de sus feeria de splendori, egală viselor de basm, iar la Schönbrunn visele fuseseră acorduri de clavecin și vioară, răsucite aievea în piatră; mă întorsesem în dulcea lume a copilăriei, zăbovind prin mirificul, inegalabilul, unicul Prater; căscasem ore în șir ochii – de ce n-aș recunoaște – în vitrinele de pe Mariahilferstrasse... Și, ca să fiu sincer, aproape că uitasem de Aralian.

Mi-am amintit brusc de el când mi-am oprit privirile asupra unei vitrine cu aparate de radio și magnetofoane. Era și un „Uher" acolo, dar nu i-am găsit nicăieri prețul. Cel aflat în magazin m-a cutremurat: aproape șase mii de șilingi. Mi s-a explicat că este inegalabil din punct de vedere al perfecției tehnice, că în Austria este mai scump decât în R.F. Germania, mi s-a spus ceva despre taxele la produsele de import. Am zis că voi reveni a doua zi și am început să caut alte magazine.

Era singurul lucru pe care trebuia să-l fac în afara programului meu turistic – să cumpăr un magnetofon „Uher". Îi cunoșteam calitățile, dar nu eram deloc dispus să cheltuiesc o sumă atât de mare; un magnetofon japonez, tot tip „reporter", mai plat, mai mic și mult mai ușor, ar fi fost cât se poate de potrivit scopului meu și, în același timp, mult mai ieftin. Lui Aralian îi spusesem însă de „Uher", acum trebuia să dau o groază de bani.

La un moment dat, după ce cumpărasem de la un chioșc un kilogram de banane, am făcut câțiva pași pentru a-mi continua drumul, dar, cum pe stradă se zice că nu-i frumos să mănânci, m-am băgat în spatele chioșcului. În clipa următoare a trecut pe lângă mine un tip, într-un sacou sport, a cărui figură mi s-a părut cunoscută. Oprindu-se la intersecție, se uita în dreapta și în stânga, ca și cum ar fi pierdut pe cineva în aglomerația străzii. M-am întors cu spatele și am început să cojesc preocupat o banană.

Magazinele universale de pe Mariahilferstrasse mi-au oferit prilejul să stabilesc dacă eram într-adevăr urmărit. Majoritatea aveau mai multe intrări și ieșiri și, cum era o oră de aglomerație, eventualul meu înger păzitor trebuia, pentru a nu mă pierde din ochi, să mă secondeze mai îndeaproape aici.

Un timp am rătăcit prin diverse raioane, am întrebat de una, de alta, mi-am cumpărat o cămașă, iar mai încolo – o atenție pentru un amic și, elaborându-mi un plan, am urcat pe una din treptele scării rulante. Ajuns la etaj, ca și cum mi-aș fi adus aminte de ceva, am cotit după stâlp și am făcut cale întoarsă la parter, cu cealaltă bandă a scării rulante, care cobora paralel cu prima. Tipul meu urca la etaj. Era un bărbat între două vârste, cu un nas mare, ce predomina fața. A fost tot ce am observat la el, în timp ce desfăceam hârtia în care fusese împachetată cămașa.

Aveam deci o coadă. Să-mi fie de bine! Și am jucat mai departe rolul cumpărătorului nehotărât: m-am oprit la

capătul scării, am examinat cu atenție ceva la gulerul cămășii, m-am dus apoi la raionul respectiv și am rugat-o pe vânzătoare să-mi schimbe cămașa cu un număr mai mare la gât. Așa-mi place mie: gulerul cămășii să fie lejer. Iar pentru ca îngerul meu păzitor să nu-și dea seama că de o stratagemă a fost vorba, am urcat din nou la etaj, uitându-mă la una, la alta. Nu spun, nu aveai și la ce.

Mașina o parcasem pe o stradă laterală, am băgat în portbagaj cumpărăturile făcute – așa fusesem sfătuit la recepția hotelului meu, să nu las în mașină nimic la vedere – și am pornit din nou, hotărât să rezolv până seara cu magnetofonul, care avea să mă ușureze de atâția bănuți buni, în loc să-i folosesc pe altceva, știam eu pe ce.

N-am constatat diferențe prea substanțiale de preț, în jurul a două sute de șilingi. Într-o vitrină scria mare: cinci mii. Oho! am zis eu, de aici îl cumpăr, în magazin însă, când au început să adauge husa de piele, microfonul, cordoanele și celelalte accesorii, totalul s-a ridicat la peste șase mii. În cele din urmă, vânzătorul unui magazin în care n-am găsit ce căutam – și n-au fost puține din acestea – m-a informat că, nu departe, a treia stradă pe stânga, se află reprezentanța firmei, iar magazinul se numește chiar „Uher".

Mai rămăsese o jumătate de oră până la închiderea magazinelor, m-am tocmit, clienți pentru Uher nu sunt pe toate drumurile, și am convenit la cinci mii opt sute de șilingi, dar cu două microfoane, unul foarte mic, patru role, dintre care trei pline, și o husă de piele, mult mai frumoasă decât tot ce văzusem, cu un sistem foarte comod de curea pentru purtarea magnetofonului agățat după umăr.

A doua zi dimineața mi-am luat rămas-bun de la Viena, stropind renumiții „Heise Würstchen mit Senf" cu o bere și, pentru a duce cu mine atmosfera specific vieneză, am sorbit o cafea la bine cunoscuta „Opern Cafe".

Etapa următoare era Graz-ul. În locul drumului drept și mai scurt, l-am preferat pe cel de la poalele Alpilor. După

Graz a venit Klagenfurt-ul, de aici m-am îndreptat spre masivul Grossglockner, căci, vizitând Austria cu mașina, este inadmisibil să nu urci pe una dintre cele mai impunătoare izbucniri bazaltice din Europa. Să urci, pentru că o excelentă șosea te ridică până la aproape două mii patru sute de metri, îngemănând contururi semețe cu odihnitoare poieni, șerpuind pe lângă lacuri cu sclipiri de smarald.

Urcam fără sfârșit pe această stalagmită uriașă, ce-și sprijină fruntea pe un cer coborât până la aproape trei mii opt sute de metri, spre acest cer urcam, oprindu-mă din când în când în locurile de refugiu, ce oferă ochilor peisaje unice. Apoi din nou la drum, până la un alt loc de refugiu unde, ca și dincolo, un indicator reamintește că prioritatea aparține celui care urcă, iar la coborâre, cuplarea într-o viteză inferioară este singura garanție a unei securități depline. Și, la sfârșitul fiecărei inscripții, obișnuitul „Gute Fahrt!", același „Gute Fahrt" ce era înscris pe biletul de două sute douăzeci de șilingi, adică „intrarea" pe șoseaua ce duce spre Grossglockner.

Am înnoptat la un „Zimmer frei". Într-o mică localitate la treizeci de kilometri de Salzburg, așa că dimineața intram în orașul lui Mozart.

Un ghid tipărit îndrumă turiștii spre fortăreața Hohensalzburg, construită încă din secolul al XII-lea, pe înălțimea muntelui Münch. Și, într-adevăr, de sus, de pe meterezele sale, aglomerarea urbană se prosternează la picioare, înconjurată de pereți abrupți și creste ascuțite, de păduri și poiene de basm, ce înaintează spre înălțimi adânci și albastre. De jur-împrejur, amenajări turistice – cabane, funiculare, pârtii de schi, hoteluri – iar jos, o priveliște de carte poștală frumos colorată.

Am vizitat Salzburgul cu minuție, căci, oraș de veche cultură, el se oferă cu muzeele și casele sale memoriale, printre care locuința – un modest apartament de la etajul trei al unei bătrâne clădiri – unde s-a născut Mozart, cu

monumentele și fântânile sale arteziene... Dar farmecul inefabil al Salzburgului stă mai mult în vechile străzi ca, de pildă, Steingasse, măsurând în unele locuri doar doi metri lățime, sau Getreidegasse, cu case construite cu secole în urmă, purtând pe pereți embleme din lemn și fier forjat, ale breslelor meșteșugărești din care făceau parte proprietarii lor.

Vizitând, stradă cu stradă, orașul, remarcasem câteva localuri de noapte și unul dintre ele, după fotografiile afișate la intrare – cu toate că nu tot ce se strigă afară e viu și natural înăuntru – mi s-a părut a avea un program care ar merita să fie văzut.

Cum intrarea costa două sute cincizeci de șilingi, am încercat să iau informații de la Frau Gerda, proprietara pensiunii în care locuiam – ceva între papanaș și femeie, dar simpatică și vorbăreață, mereu îndatoritoare și atentă să nu-ți lipsească ceva. Auzise și ea că programul era foarte bun, toți pasagerii care îl văzuseră fuseseră cât se poate de mulțumiți.

Așa stând lucrurile, după o porție respectabilă de wiener-șnițel cu piure de cartofi și două felii de strudel – opera lui Frau Gerda, pe care am lăudat-o pe merit, cât mi-a permis bagajul meu de limba germană și, astfel, a aterizat în farfurie și a doua felie – m-am dus să văd un film despre care, cu un an în urmă, se vorbise și se scrisese mult în Occident, ca apoi să-mi completez programul de cultură generală al serii cu dansul strip-tease-lor de la „Palace Girls“, cum se chema, ca să înțeleagă toată lumea și să nu fie vreun dubiu, localul de noapte.

Pelicula îmi plăcuse, era ceea ce se cheamă un film de regizor, fără actori cu nume de primă mărime, dar cu un joc subtil și nuanțat, făcându-te să meditezi mult timp încă, după ieșirea din sală, la cele întâmplate pe ecran. Poate tocmai de aceea întâlnirea cu luminile de neon, ce desenau

pe întregul frontispiciu al clădirii o dansatoare, ridicând când un picior, când celălalt, m-a găsit nepregătit.

Intrarea localului era și ea mult mai fastuoasă decât mi se arătase ziua, dar nimic strident și aș spune chiar că jocul și culoarea luminilor degajau o anumită discreție. Un *boy* în livrea stătea la marginea trotuarului, pentru a deschide portierele mașinilor, iar când acestea opreau, un portar supergalonat acționa un dispozitiv cu arc și o mochetă se derula până la bordură.

Înăuntru era însă lume puțină, doar câteva mese ocupate. Șeful de sală mă luă în primire chiar de la ușă. Conducându-mă, îmi spuse că am fost foarte inspirat venind ceva mai devreme, o să-mi poată alege o masă de la care să văd mai bine programul și mă întrebă dacă mai aștept pe cineva. I-am răspuns că nu mai aștept pe nimeni, sunt singur.

– La noi n-o să vă plictisiți, mă asigură șeful de sală cu subînțeles și îmi oferi o masă, nu prea mare, foarte bine poziționată. Sunteți italian? se interesă el, înmânându-mi o evanghelie cu băuturi.

– De ce credeți că sunt italian?

– Aveți un accent specific latinilor.

– Sunt român.

– Vedeți, aprecierea mea a fost corectă, spuse el în franceză. Vorbiți franceza, nu?

I-am confirmat și am încercat să mă descurc în zecile de denumiri înscrise pe listă sau, mai bine zis, cu prețurile lor peste poate de piperate. Și pentru că îmi trebuia timp, iar șeful ăsta de sală stătea drepți, chiar prea drepți, lângă masă, i-am întins biletul de intrare pe baza căruia aveam dreptul la un pahar cu băutură înăuntru.

– Dacă îmi permiteți, v-aș recomanda să preferați altceva decât servim noi în mod curent în contul tichetului, se arătă el tot atât de ceremonios. Avem și o șampanie care nu este prea scumpă, dar nu mai rea decât celelalte.

– Un vin sec poate... am încercat eu să cobor pe scara Richter cutremurul ce mă aștepta la nota de plată.

– Da, sigur, și începu să-mi înșire tot felul de nume de vinuri și aproape toate marile podgorii ale Europei defilară prin fața mea. Și, totuși, spuse el îndatoritor, șampania pe care v-am recomandat-o eu nu v-ar dezamăgi...

Își cunoștea meseria șeful ăsta de sală!

– M-ați convins, i-am zâmbit, ca și cum i-aș fi făcut o favoare.

Aduse chiar el șampania, oficie desfacerea sticlei și cum aceasta era înfășurată în șervet, nu mi-am putut da seama ce marcă era. A stat lângă mine până când am gustat din pahar.

– Este într-adevăr bună, am spus.

Era chiar foarte bună șampania.

– Sunt încântat că vă place! și, urându-mi petrecere frumoasă, s-a retras discret.

Aș fi vrut să iau lista de băuturi, să mai trec o dată prețurile în revistă, dar copertele din piele bătută în cuie de alamă erau atât de respectabile încât aș fi atras atenția și n-am vrut să se vadă că îndată ce am rămas singur m-am și repezit să văd lista. Acum nu mai avea nici o importanță – eram bun de plată.

Mi-am adus aminte de ea ceva mai târziu, dar lista cu băuturi dispăruse. Fusesem atent la orchestră, întreaga formație, doar cinci instrumentiști, cânta ireproșabil, doi dintre ei făcând și acompaniament vocal. M-am uitat în jur, localul era plin și, în scurt timp, începu programul.

Pe scenă își susținea numărul o cântăreață de culoare, care făcea de toate, când răsună lângă mine, abia auzită, vocea șefului de sală:

– Îmi cer scuze că vă deranjez. V-ar incomoda prea mult dacă ar mai lua loc cineva la masa dumneavoastră? și se întoarse, arătând în spate. Localul este plin, nu mai avem nici un loc liber.

Am dat aprobator din cap, fără să mă uit despre cine era vorba, pentru că de fapt nici n-aș fi putut refuza, la masă era loc suficient pentru încă două persoane. M-am sculat pentru a primi nou-veniții și abia atunci am văzut că erau două doamne, însoțite de un domn. Femeile mi se părură foarte drăguțe. Așezându-mă, n-am mai revenit în direcția lor, urmărind în continuare programul. După verva cu care discutau, am înțeles însă că erau în continuarea unei alte petreceri.

O dată cu sfârșitul primei părți a programului, în sală s-a aprins lumina și bărbatul mi se adresă, mulțumindu-mi pentru că-i acceptasem la masă. Și el și femeile erau în ținută de seară, specialitățile care fuseseră aduse la masă arătau că nu se prea uitau la bani. I-am răspuns ceva în genul că mi-a făcut plăcere și am încercat să mă arăt preocupat de cei de pe ring, dar el continuă:

– A fost ceva interesant înainte de a veni noi?

Era un tip de vreo patruzeci de ani, nu mai mult, cu o piele lustruită și netedă pe obrajii plinuți, numai că barba-i și nasul se ascuțeau brusc și, în general, avea el ceva dintr-un bursuc, chiar și aerul inofensiv al acestuia. Fața emana o anumită bonomie, iar începutul de burtică, gesturile săltărețe îl recomandau ca pe un proprietar prosper și nu prea frământat de griji al unei fabricuțe de bomboane și dulciuri.

– Programul e destul de reușit, i-am spus.

– Vezi, Otto, și te-am rugat să ne grăbim! îi reproșă, alintându-se, cea din stânga lui – o brunetă de vreo treizeci de ani, cu o gură cărnoasă și roșie ce se desena pe un ten măsliniu, neted, albăstrindu-se ușor în jurul unor ochi mari, rotunzi, cu acel luciu pe care îl dă un pahar-două de vin.

Cealaltă, roșcată la păr, părea mai distinsă, cu un oval al feței mai prelung, nasul subțire, nările frumos arcuite și cred că era și mai tânără.

Bruneta avea însă ceva de porumbiță gureșă și naivă, dacă ați văzut vreodată o porumbiță Schurlock. Etola de

blană îi alunecase de pe umeri și toate rotunjimile ei erau ca la carte. Cu care dintre ele o fi tipul? mă întrebam.

– Venim de la „Zigler", mi se adresă bărbatul, explicându-se. Dacă n-ați fost la „Zigler" și mai rămâneți câteva zile în Salzburg, să vă duceți neapărat! Se mănâncă excepțional! Când să plecăm, a venit un cunoscut la masă...

– Nu dansăm? îl întrerupse roșcata.

– Hellen dragă, suntem musafiri! Gazda, arătă el spre mine, este cea care...

– Gazdă, e un fel de a spune, m-am scuzat eu, zâmbind. Sunteți cu doamnele, ar fi nepoliticos din partea mea...

– Să nu ne formalizăm, propuse el și, ridicându-se, o invită pe brunetă la dans.

I-am urmat, însoțind roșcata pe ring și, în timp ce dansam, încercam să găsesc ceva potrivit pentru a afla care dintre ele este soția sau combinația tipului; din felul cum se comportase până acum, și el dansa cât se poate de neutru cu bruneta, nu reieșise nimic. Am deschis discuția, lăudând orchestra, a urmat un schimb de banalități despre dansurile la modă și am atacat direct:

– Soțul prietenei dumneavoastră este un dansator excelent!

– Da, Otto dansează într-adevăr foarte bine. Dar nu-i soțul ei. Suzanne e divorțată.

Am chibzuit cam ce trebuie să înțeleg din cele spuse de ea și am preferat să cred că tot nu aflasem ce mă interesa să știu cu precizie.

Dezlegarea enigmei mi-a dat-o chiar Otto. Ajungând lângă noi, când orchestra începu o nouă melodie, propuse schimbarea partenerelor și îndată ce roșcata ajunse în brațele sale, o mângâie cu tandrețe și cu o anumită intimitate inechivocă.

De bucurie că Suzanne era cea liberă și, probabil, și din cauză de șampanie, am adus-o mai aproape de mine și ea se lipi ca un scotch-band. Urmă un dans mai dinamic, dar

slow-ul în timpul căruia nu scosesem amândoi un singur cuvânt fusese suficient ca să ajungem la „tu".

– Vorbești franceza, mi se pare?

– Da, mă descurc mai bine decât în germană.

– Ești de mult la Salzburg? mă întrebă ea de data aceasta în limba lui Voltaire.

– Doar de câteva zile. Orașul e un giuvaier! Căruia în astă-seară i s-a adăugat încă o piatră. Cea mai frumoasă! Tu.

Și așa mai departe etc., etc., astfel că la sfârșitul dansului, când am condus-o la masă, timp în care am remarcat din nou, mergând în spatele ei, că avea cu ea tot ce-i trebuie, Suzanne a schimbat cu Otto locurile, venind lângă mine. Iar acesta, deoarece urma să înceapă partea a doua a programului, a mai cerut șampanie, cu toate că abia se desfăcuse o sticlă.

Și cum băutura asta, pișcătoare la limbă și la buzunare, se bea rece, am ciocnit cu toții paharele, într-o dispoziție generală cum nu se poate mai bună. Și știu eu la sănătatea cui m-am gândit, având în vedere cele ce aveau să urmeze.

Când s-a aprins lumina, marcând sfârșitul ultimei părți a programului, Suzannei i se făcu din nou sete, paharul era însă gol și ea exclamă plină de exuberanță:

– Mergem cu toții la mine să bem „Napoleon"!

– Bravoo! a ridicat Otto mâinile în sus, manifestându-și bucuria, și a început să aplaude.

A aplaudat și Hellen, am aplaudat și eu.

Am ieșit de la „Palace Girls" și, îndreptându-se cu toții spre locul de parcare al mașinilor, Suzanne s-a oprit lângă portiera unei splendide Lamborghini Espada. Am crezut că o să stau alături de ea, în față, dar Otto a ridicat scaunul, invitându-mă înăuntru, ca apoi să ia loc lângă mine. Mașina fiind un coupé, bancheta din spate nu era prea comodă și am dedus că aceasta era cauza pentru care i-a lăsat Hellenei locul din față.

Am demarat așa cum numai Lamborghini Espada poate să demareze și pentru că Suzanne continua să meargă în fluierat de cauciucuri, Otto îi atrase atenția:

– O să ne oprească poliția! Nu goni așa, într-un sfert de oră am ajuns. Suzanne locuiește la Tils, mi se adresă el, o stațiune foarte cochetă. Sunt în total vreo patruzeci și cinci de kilometri, ce rost are să gonim nebunește?!

Suzanne se cuminți, reducând viteza și dădu drumul la radio.

Da, o Lamborghini Espada nu-și poate permite oricine! Panteră, nu mașină! Este ca și cum ai înhăma patru sute de cai la o trăsurică de trap. Băgați în doisprezece cilindri, hrăniți din șase carburatoare orizontale, caii aceștia scot două sute optzeci de kilometri pe oră ca nimic!

În mașină toți cântau o melodie tiroleză. Și Otto, și Suzanne, și Hellen. Suzanne făcea și pe dirijorul, cu o mână. Ce naiba, adormisem? Oare observaseră? Mă făcusem de râs! Nu, probabil că ațipisem doar pentru o clipă, deoarece Otto mă invită, fără să se întoarcă spre mine, să cânt împreună cu ei. Am vrut să spun că mă călcase, când fusesem mic, un elefant pe ureche și nu era recomandabil să dau drumul la voce, dar ei erau atât de plini de elan muzical, încât mi-am zis că i-aș putea acompania, făcând pe basul.

Intervenția mea vocală s-a produs fără incidente, pentru că mașina a intrat într-o localitate de vile și în scurt timp s-a oprit în fața unui garaj.

– Uraa! începu Otto să strige, îndreptându-se spre portița grilajului.

În spatele acestuia se desena pe orizontal o vilă din piatră de calcar și, descuind garajul ce făcea corp comun cu clădirea, Suzanne îl rugă pe Otto să nu țipe așa:

– Vecinii, Otto! îl făcu ea atent. O să trezești copilul!

După ce mașina fu introdusă în garaj, am intrat și noi înăuntru, iar de aici, printr-o ușă de comunicație, în casă.

– Veniți încoace! ne făcu Suzanne semn.

Am urmat-o pe un coridor, apoi într-o cameră plină cu tot felul de jucării mecanice și ea întredeschise cu grijă ușa.

– Ăsta-i băiețelul meu. Vezi ce drăguț e? mă ivită Suzanne să privesc prin crăpătura ușii.

Am spus că într-adevăr este foarte drăguț, cu toate că în întunericul camerei nu distinsesem decât niște bucle blonde pe perna unui pat de copil. Întorcându-ne pe același drum, Suzanne îmi spuse că îl cheamă Hans și că în vară împlinește cinci ani.

Holul în care pătrunseserăm era enorm, în extremitatea sa dinspre răsărit se deschidea o terasă cum mi s-a părut mie întâi, dar era o piscină acoperită în întregime cu geamuri mari, în rame metalice, pentru a fi folosită și iarna.

Cuplând magnetofonul, Otto și Hellen începură să danseze, și Suzanne aduse coniacul. Am băut un păhărel, al doilea, când am zis că o să trecem la dans, Otto s-a scuzat:

– Noi trebuie să mergem. S-a făcut patru, iar mâine am o mulțime de treburi.

– Vă întoarceți la Salzburg? am întrebat.

– Nu, spuse Otto, locuim la numai zece kilometri de aici. Mașina noastră e afară în stradă. N-avea sens să mergem cu două mașini. Și, luându-și rămas-bun, o conduse pe Hellen la ușă.

Reîntorcându-se în hol, Suzanne veni spre mine, am crezut că vrea să dansăm: Mă dezamăgi cu glas mlădios:

– Și noi ne culcăm, nu?

În definitiv, colonelul Dumitru grăise clar: „Consemnul general este să acceptați tot ce vi se propune". La dracu', ce era să fac?!

Era aproape de prânz când, urcându-ne în mașină, am plecat să vizităm nu știu ce grotă din apropiere, dar aflându-ne încă în Tils și trecând pe lângă un restaurant nu prea mare, Suzanne opri, spunând că aici se pot mânca niște lucruri grozave și, în special, păstrăvi copți în nisip – o specialitate de-a casei.

Am urmat-o. Localul era curățel și cochet și, într-adevăr, păstrăvii s-au dovedit excelenți. Am achitat nota. destul de picantă și ea, și ne-am văzut mai departe de drum.

Grota se dovedi ceva în genul Peșterii Dâmbovicioarei, mai mult istorie cu bandiți decât grotă, plus câteva stalagmite jegoase și boante. Când am ajuns acasă, am găsit un polițist în uniformă, așteptându-ne în fața intrării.

Ne salută respectuos – prestanța mea neputând scăpa ochiului său exersat – și se adresă zâmbind Suzannei, ca și cum și-ar fi cerut scuze:

– Ați luat masa acum o oră la restaurantul domnului Kramer?

– Da, răspunse Suzanne, ce s-a întâmplat?

– Asta-i nota dumneavoastră de plată? îi prezentă el hârtia pe care proprietarul restaurantului făcuse socotelile. Iar aceștia – banii cu care domnul a achitat nota? întrebă polițistul arătând spre mine.

– Nu înțeleg despre ce este vorba?! ridică Suzanne tonul.

Polițistul rămase calm, continuând cu aceeași voce puțin tărăgănată:

– Domnul este străin, întrebați-l, vă rog, dacă acestea sunt bancnotele cu care a plătit. Și desfăcându-le în evantai, ca să le pot vedea, le inventarie: patru de cinci mărci, trei de două mărci și una de o marcă.

– Vorbesc puțin germana, am intervenit eu. Cred că sunt banii cu care am plătit. Una din bancnotele de cinci mărci era pătată cu cerneală. E în mâna dumneavoastră...

– Atunci este perfect. Bancnotele sunt false. V-aș ruga să mergem până la postul de poliție, ne pofti el, arătând cu mâna spre mașina Suzannei.

Tot ce îmi lipsea în momentul acela era o oglindă, ca să mă văd ce mutră aveam. Și nu o dată mi s-a întâmplat să-mi trebuiască o oglindă și tot nu m-am învățat minte să port una cu mine! Așa că, ce să vă spun, că arătam de parcă țineam o broască în gură... În orice caz, eu cam asta simțeam.

– E o neînțelegere la mijloc! interveni Suzanne. În primul rând... Poftiți! Să intrăm! îl invită ea în casă pe polițist, pornind repede înainte. Vă explic îndată...

N-a mai apucat să-i explice ceva pentru că, o dată instalați pe canapea, în hol, polițistul mi-a cerut pașaportul. I l-am dat, a început să-l răsfoiască atent și iar l-a luat de la capăt.

„Mă, dacă ăsta zice acum că și pașaportul e fals, îi spun una pe românește, de-l trec toate sudorile!" N-a zis că-i fals, m-a întrebat numai:

– Când ați trecut frontiera?

– Scrie acolo! am răspuns înțepat. Aveți în pașaport ștampila punctului de graniță!

– Am căutat-o și eu. N-am găsit-o. Poate reușiți dumneavoastră.

Moacă! i-am zis eu în gând. Proști peste tot, n-am nici o grijă! I-am luat pașaportul din mână, paginile erau pictate, e adevărat, cu tot felul de vize din trecutele călătorii, dar nu era mare lucru, și încă pentru un polițist, să se descurce în ele. Am găsit ștampila în cauză și i-am adus-o sub ochi:

– Probabil că n-ați observat-o, cu toate că are stema țării dumneavoastră pe ea.

Mi-a luat pașaportul din mână, s-a uitat la ștampilă, apoi din nou la mine și a spus calm:

– Eu v-am întrebat când ați trecut frontiera Republicii Federale Germania.

– Cum Germania? am întrebat stupefiat.

– Da, am trecut azi-noapte, interveni Suzanne. Veneam de la Salzburg. Petrecusem până târziu într-un local de noapte și domnul ațipise puțin. N-am oprit mașina, am încetinit doar... Mai erau cu noi doi prieteni din Klutz. Am arătat numai eu pașaportul. Nu-i o problemă!...

– Pentru dumneavoastră nu-i nici o problemă... Dar în cazul domnului, lucrurile se schimbă!...

Cine dracu' mă pusese să-l iau pe polițist în căruță?! mă înjuram eu în gând. Știam doar de la milițienii noștri de circulație: cum ești puțin bățos, cum te ard de te zvântă! Dacă le vorbești însă frumos și-i iei cu binișorul... Învățăm mereu fără învățare de minte! vorba lui Tudor Arghezi.

– Nu ne-am gândit. Eram după o petrecere... insistă Suzanne.

– Este o trecere frauduloasă de frontieră! spuse înțepat polițistul.

– Scuză-mă, te rog, se apropie Suzanne de mine, luându-mă cu tandrețe de braț, mă duc după Otto. Să vină aici să se descurce cum știe!

Am vrut să-i spun să mai rămână puțin, dar ea și dispăruse.

– Dumneavoastră cunoașteți, probabil, mă luă în primire din nou polițistul, că pentru trecerea frontierei Republicii Federale Germania aveți nevoie de o viză de intrare!

– Da, cunosc, însă...

– Mai mult chiar! mă întrerupse el și continuă: Fiind cetățean al unei țări din Europa Răsăriteană, nu puteți intra decât prin anumite puncte de frontieră, care sunt comunicate o dată cu acordarea vizei!

– Doamna v-a spus doar în ce împrejurări am trecut frontiera! Ațipisem. Eram pe bancheta din spate... Ghinionul meu a fost că tocmai atunci am trecut prin fața postului de frontieră.

– Bine, să zicem că ați adormit, acceptă el. Dar când ați plecat din Salzburg ați știut că veniți în Tils!

– Nu, n-am știut. Am cunoscut-o pe doamna și pe prietenii ei la un local de noapte – negăsind loc, s-au așezat la masa la care stăteam eu – și, după terminarea programului, doamna ne-a invitat pe toți la ea, să bem un coniac. Ne-am urcat în mașina pe care ați văzut-o și am ajuns aici într-o jumătate de oră. Era noapte...

– Și azi-dimineață?

– Nu mi-am dat seama nici azi-dimineață. Am ieșit din casă aproape de unu, ne-am urcat în mașină, la restaurant se vorbea aceeași limbă... La patruzeci și cinci de kilometri de Salzburg... Salzburgul e într-adevăr la frontiera cu Germania Occidentală, dar de unde să știu încotro s-a îndreptat mașina azi-noapte? Spre vest și nu spre nord sau spre est? Toate bagajele mele, mașina sunt la Salzburg!...

– Vă rog să dați o declarație. Și scoase dintr-un fel de porthart câteva formulare.

– În limba română...

– În limba în care vă puteți exprima mai bine.

Am scris declarația, arătând cele întâmplate și, nu știu de ce, dar în timp ce scriam, am avut impresia că îmi tot umblă ceva pe spinare. I-am întins-o polițistului.

– Să lămurim acum lucrurile cu bancnotele false, spuse el punând deoparte declarația mea.

– Nu înțeleg ce s-a putut întâmpla...

– Mai aveți la dumneavoastră mărci vest-germane?

– Am.

– Vă rog să depuneți aici – arătă el spre măsuța din fața canapelei – toți banii pe care îi aveți la dumneavoastră.

Am numărat două sute șaisprezece mărci și i le-am dat polițistului să le numere și el.

Schimbasem în prima zi francii elvețieni și dolarii, păstrând mărcile; se bucurau de un curs mereu în creștere față de dolar și erau peste tot căutate. La „Palace Girls", șeful de sală fusese de-a dreptul încântat când, neajungându-mi șilingii, completasem cu mărci.

Polițistul scoase din porthart o listă dactilografiată cu coloane de cifre și începu să verifice seriile bancnotelor mele.

Pe toate le pune ăsta deoparte? Să însemne că toate sunt bune? Mai plătisem în mărci la Klagenfurt, schimbasem mărci și la o bancă din Salzburg... S-ar fi sesizat în primul

rând cei de la bancă, sunt experți doar în treburi din astea! M-ar fi înhățat pe loc, n-am nici o grijă!

– În afară de două bancnote de trei mărci, restul sunt false! îmi puse polițistul în vedere.

– Imposibil! am spus. Toate mărcile le-am primit o dată. Am mai făcut plăți în mărci, am schimbat și la o bancă din Salzburg, cum de au rămas asupra mea numai mărcile false?! am făcut eu apel la logica lui.

– La dumneavoastră circulația mijloacelor de plată străine este controlată de stat. Înseamnă că ați primit bancnote false de la bancă!

Mă, da' pe toate le știe ăsta!

– Nu, mărcile vest-germane le-am primit de la o persoană particulară.

– Îi cunoașteți numele?

– Mi-a făcut cineva cunoștință cu ea.

– Vă atrag atenția că este vorba de punere în circulație a unor bancnote falsificate! Este o faptă pedepsită penal!

– Bine, dar eu n-am avut cum să știu... De unde să știu că mărcile sunt false! După cum vedeți și dumneavoastră, bancnotele nu sunt noi!...

– Cine anume v-a pus în legătură cu persoana de la care ați primit mărcile?

– Nu-i cunosc numele.

– Vedeți!...

– Este vorba de o femeie care trăiește cu un străin...

– Da, da, da, făcu el a pricepe. Bine, dați o declarație în acest sens.

Altă declarație? m-am întrebat.

Am scris declarația, polițistul a prins mărcile cu o agrafă de ea.

– Am rămas fără bani! am spus cu disperare.

Mi-a întins cele două bancnote de trei mărci:

– Pe acestea vi le pot înapoia.

– Am de plătit hotelul, pensiunea...

A intrat ca o vijelie Otto și, imediat după el, Suzanne.

– Ce chestie! mi se adresă el. Fiți liniștit! Și l-a luat deoparte pe polițist, ieșind amândoi pe terasa piscinei.

Am rămas singuri. Suzanne mă sărută în semn că mă iubește și este gata să facă orice pentru mine.

– Sunt singura vinovată! Cine se putea gândi însă la una ca asta?!

N-am spus nimic. Și ce aș fi putut spune?!

– Nu știai că sunt român? am întrebat-o încet.

– Da, parcă șeful de sală ne spusese ceva... Ce importanță avea?! La fel cum ar fi spus: italian, elvețian...

Polițistul și Otto se întoarseră în hol, acesta din urmă îmi făcu un semn să fiu liniștit.

– Veți locui aici, la Suzanne, mi se adresă Otto, și până mâine lămurim lucrurile. Nu? se întoarse el spre polițist.

– Dacă primesc ordin... Am fost sesizat de domnul Kramer!... Trebuie să dau curs cercetărilor, n-am încotro!

– Bine, mai discutăm noi, spuse Otto, conducându-l spre ușă și se întoarse spre noi: Plec direct la München, poate îl mai prind pe Kurt la birou. Diseară vin cu Hellen să vă informez ce-am făcut.

Pe la șapte, a telefonat că nu poate veni deoarece trebuie să rămână în interesul problemei la München, să fim liniștiți, are promisiuni ferme.

– Crezi că Otto o să reușească ceva? am întrebat-o cu teamă în glas pe Suzanne, în timp ce ne întorceam la piscină. Telefonul ne surprinsese înotând, exercițiu foarte necesar, spunea Suzanne, după două ore de somn.

– Fii fără grijă!

Eram. Un tip colosal Otto! Așa că, înainte de a plonja în apa încălzită la 26°, mi-am clătit gura cu un păhărel din sticla de „Napoleon", rămasă de aseară.

Ne-am jucat cu o minge multicoloră, Suzanne făcând pe portarul, ne-am pus labe de gâscă, scufundându-ne sub apă și așa mai departe, am constituit două flotile adverse din

vaporașele fiului ei... În cele din urmă am ieșit afară și, punându-ne halatele, ne-am așezat în șezlonguri.

– Păcat, dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, mai stăteai o vreme la mine, spuse ea ca și cum ar fi dat niște gânduri pe față, gânduri care o frământau mai de mult.

– Mi-ar fi făcut și mie plăcere, am zis.

Se ridică, reduse din volumul muzicii pe care magnetofonul din hol o transmitea în difuzoarele instalate stereofonic pe terasa piscinei și, aducând sticla de coniac și paharele, hotărî:

– Te duc mâine la Salzburg și rămân cu tine acolo.

Parcă mi-ar fi dat cu sticla în moalele capului. Mă gândisem, în micile pauze în care fusesem numai al meu, că, după ce voi fi liber să plec, mă voi duce cu „Uher"-ul la diverse magazine din Salzburg și, cum era absolut nou, nu se putea să nu găsesc un patron amator să câștige o mie-două de șilingi la el. Altfel nu aveam cum să plătesc pensiunea la Frau Gerda, iar rezervorul mașinii era și el gol. Cu Suzanne pe cap la Salzburg, chiar dacă vând mașina n-o scot la capăt cu banii!

– Crezi că dacă Otto aranjează lucrurile, polițistul o să-mi dea înapoi banii?

– Ce să faci cu ei? Să dai din nou de bucluc?

– Și totuși, el m-a lăsat lefter! Toată averea mea sunt acum șase mărci.

– Aaa, asta ai avut în vedere?... Nu-ți face probleme, îți împrumut eu.

– Îți mulțumesc. Din păcate însă trebuie să mă întorc în țară. Seara de la „Palace Girls" era de adio. Pentru că luni... Azi e miercuri? O zi drumul până la Budapesta plus restul de două sute cincizeci de kilometri până la graniță. De la graniță, șase sute și ceva de kilometri până la București, încă o zi. Deci, două zile drumul: vineri și sâmbătă, duminica e duminică... Mâine e joi și nu se știe la ce oră o să se întoarcă Otto de la München.

– Nu mi-ai spus însă de ce e musai să fii luni în București!? puse ea un botic năzuros, care îi stătea cât se poate de bine.

Știam, la ei când e vorba de treburi totul cade pe planul al doilea și eu pregătisem ceva în acest sens:

– Luni, la ora 9, am o discuție la editură, în legătură cu o carte de-a mea, îți dai seama, nu pot lipsi.

Îi spusesem, în timp ce înotam în piscină, cam ce învârt pe lumea asta, iar ea, întrebându-mă dacă sunt însurat, îmi povestise cum divorțase de Alex, fostul ei soț, că acesta se trage dintr-o familie de industriași, la căsătorie avusese și ea o dotă destul de substanțială, care fusese investită în industriile lui, era acum deținătoarea unei cote-părți însemnate, ce mai încolo-încoace, nu-i plângeam eu de milă.

– În definitiv, eu de ce n-aș pleca pentru o lună-două cu tine, în România?! spuse ea, ca și cum atunci îi trecuse prin cap. Am intrat aproape în vară... Îmi fac vacanța în România! Plec o dată cu tine. Excepțional!

– Ar fi colosal! am spus, dar nu m-am arătat prea încântat.

– Tu nu te bucuri?

– Ba da, pf, pf, pf, tocmai încercam să realizez cât o să fie de bine!

– Ești căsătorit și m-ai mințit!... simți ea că bucuria mea nu era sută la sută deplină.

– Suzanne dragă, nu fi copilă! Ți-am spus doar că nu sunt căsătorit. Și am adăugat: Mama locuiește cu mine și nu poate suferi nici o femeie străină în casă. „Săraca mama!“...

– Foarte bine face! îi dădu ea mamei dreptate. Fostul meu soț a fost o dată sau de două ori în București pentru niște afaceri... A, exact, Mamaia!... Perfect! Stai să aduc o hartă.

Suzanne se întoarse cu o hartă; arzând de nerăbdare, i-am luat-o din mână.

– Să-ți arăt.

Era o hartă a Europei. În timp ce-o desfăceam, pregătindu-mă să-i fac loc pe măsuța dintre cele două șezlonguri, Suzanne scoase din buzunarul halatului un pachet de bancnote.

– Ai aici o mie de mărci, și puse banii lângă paharul meu de coniac. E dificil să te știi fără bani.

Am vrut să spun ceva, dar ea mă opri:

– Nu-ți face probleme!... În fond, din vina mea ai rămas fără bani. Și apoi, n-are rost să existe între noi asemenea lucruri!

– Nu, nu este în regulă!

– Bine, ai să mi-i restitui în țară. Și cu asta punem punct!

Am întins harta pe măsuță, am băut coniacul să nu se răstoarne paharul cumva, și, plin de exuberanță, am început să-i arăt pe unde vom călători și ce vom vizita noi.

A doua zi, Otto își făcu apariția când se făcuse aproape douăsprezece, întârzierea lui începuse s-o impacienteze pe Suzanne. Nu, Otto nu venise cu brațele goale.

– Totul e-n regulă! strigă el de la ușă. Hai, dați ceva de băut!

– Cum, ați aranjat chiar tot? am întrebat, în timp ce Suzanne, sărindu-i de gât, îl săruta pe amândoi obrajii.

– Totul a fost înmormântat aici, în Tils. Definitiv și irevocabil!

– N-am vrut să-i arăt Suzannei, am fost însă tare îngrijorat că n-o să puteți reuși.

– De asta erai tu uneori absent?... remarcă Suzanne și, venind lângă mine, îmi acordă un sărut.

– Cel mai complicat a fost cu bancnotele false. E o faptă penală... dacă o iei așa!

– Tipul ăsta de aici nu v-a făcut greutăți? l-am întrebat, referindu-mă la polițist.

– N-a făcut, pentru că am dat o declarație că aveți bancnotele de la mine. V-am împrumutat eu trei sute de mărci, până schimbați cecul la bancă.

Am spus eu că Otto e un tip colosal!

– Și nu v-au întrebat de proveniența mărcilor false?

– Ba da. De la cumnatul meu, care are un magazin la München, iar într-un magazin intră tot felul de oameni. Casieriței nu i s-au părut false, nu le-a confruntat seriile cu lista pe care o avea...

– Excepțional gândit! am spus cu sinceritate.

– Tot ei m-au învățat... fu modest Otto.

– Bine că s-a rezolvat! Știi unde plec, Otto? îl întrebă Suzanne veselă și vru să-l apuce de nas.

– Cu el, pe coasta Italiei! răspunse prompt Otto, ferindu-se.

– Nu, n-ai ghicit. În România. Mamaia!... căută ea să-i sugereze. O să stăm în munți la...

– Brașov, am completat, văzând că ea nu putea să-și aducă aminte.

– Află că nu-i rea ideea! o aprobă Otto. Ce-ar fi să venim și noi cu Hellen?

– Ar fi extraordinar! bătu Suzanne din palme.

– Nu, acum, imediat, n-aș putea. Mai am câteva treburi... O să-i spun Hellenei, să văd ce zice și ea.

– Auzi, au niște mănăstiri extraordinare!

– Ne facem și cura de mare... spuse Otto, rămânând pasiv în ceea ce privește mănăstirile. Cred că Hellen va fi de acord.

– Sunt sigură! Vom petrece splendid, ai să vezi! Uite, o sun pe Hellen să-i spun.

Și, în timp ce Suzanne se duse la telefon, Otto mă rugă să-i telegrafiem, îndată ce ajungem în București, numele hotelului în care se va opri Suzanne, pentru a ne găsi mai ușor. Era cazul să-i dau cartea mea de vizită, ceea ce am și făcut.

– Mama e mai tot timpul acasă, o să-i las vorbă în cazul în care voi fi plecat din București. Și acum vreau să vă mulțumesc încă o dată pentru tot ce ați făcut pentru mine.

Zău dacă știu cum ieșeam din încurcătura asta fără dumneavoastră!

A răspuns ceva în sensul că e bucuros că s-a putut aranja și a intrat Suzanne:

– Hellen nu numai că-i de acord, dar e de-a dreptul încântată! A spus c-o să te bată la cap să-ți rezolvi mai repede treburile, ca săptămâna viitoare s-o porniți după noi.

După ce Otto și-a luat rămas-bun, Suzanne telefonă părinților și, făcându-mi cu ochiul, le spuse că trebuie să plece urgent în România, o să le scrie ea despre ce este vorba, îi roagă să-l ia pe Hans la ei acasă. Apoi începu să împacheteze cu febrilitate lucrurile și când trei geamantane și doi saci de voiaj fură umplute, îmi dădu cheile de la mașină să le aranjez eu înăuntru, pentru ca ea, în acest timp, să-i lase tot ce trebuie femeii de serviciu.

Neavând ce face, am deschis ușa garajului, m-am instalat în scaunul anatomic, care îți cuprindea perfect spatele și, pornind motorul, am scos Lamborghini Espada în stradă. Schimbătorul de viteză glisa de parcă ar fi fost băgat într-o pernă cu puf!

Când veni la mașină, îmi spuse să conduc eu, dar, amintindu-și că urma să trecem prin postul de frontieră, se urcă la volan. După mai puțin de o jumătate de oră de drum, aveam să constat cu câtă ușurință fusesem introdus în R.F. Germania.

Aproape de postul de frontieră, îmi dădu un ziar, spunându-mi să mă prefac cufundat în lectură, nu reduse viteza decât în momentul în care intrarăm pe teritoriul postului, lăsă mașina să înainteze la ralanti și, ridicând pașaportul, îl arătă prin parbriz vameșului. Acesta duse mâna la chipiu și ea acceleră.

Nu știu dacă am oftat sau nu de ușurare sau ce sunete am scos văzându-mă pe teritoriul Austriei, fapt este că belelele rămăseseră dincolo, în urmă și, inundat din cap

până în picioare de bună dispoziție, am început să turui și să râd și zău dacă nu-mi venea chiar să chiui.

Ajungând la pensiunea în care locuiam, i-am spus Suzannei să manevreze mașina cu spatele pe străduța cu sens unic, unde era parcat și Renault-ul meu; până îmi fac bagajele, Frau Gerda ne va pregăti ceva bun de mâncare.

Dar, coborând pentru a o ajuta pe Suzanne să-și găsească un loc și uitându-mă după Janette, cum îmi alint eu mașina, am simțit că mă lovește apoplexia: Renault-ul nicăieri.

Nu, imposibil!

Am luat mașinile una după alta, la rând. Opel, alt Opel, Volkswagen, Citroën, Ford Capri, mașina Suzannei, iar un Opel, un Fiat 850 și atât.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Suzanne cu îngrijorare, venind lângă mine. Nu te simți bine?

– Am lăsat mașina aici, dar nu-i nicăieri!

– Cum se poate? Spuneai că ai un Renault 16, și se uită de-a lungul șirului de mașini.

Am pornit pe străduță ca și cum aș fi vrut să examinez îndeaproape sau chiar să pipăi fiecare mașină. Suzanne mă urmă:

– Ești sigur că ai parcat-o aici?

– Aici am parcat-o din prima zi și n-am mai mișcat-o din loc. Am umblat tot timpul pe jos.

– Să facem un tur jur-împrejur, propuse ea, zicându-și probabil că nu țin eu minte unde am lăsat mașina.

– Facem, însă eu, uite aici, în locul ăsta, unde-i Citroën-ul, am lăsat-o. Mai mult decât atât. În seara în care ne-am cunoscut, când am plecat de la pensiune, am descuiat mașina și am luat din ea un pachet de țigări, pentru că sus nu mai aveam.

– Ai controlat portiera?

– Bineînțeles! Și apoi, Renault-ul are antivol la volan.

– Ia vezi, ai cheile de la mașină la tine? Mi s-a întâmplat nu o dată să las cheile în broasca portierei.

M-am căutat în buzunare și am scos cheile. Era tot ce-mi rămăsese de la mașina mea. Zău dacă îmi venea să cred. Umblând pe străzi, ziceam că nu, nu se poate, în clipa următoare o să-mi văd mașina apărând de după o alta și de fapt acolo o parcasem și uitasem eu. În cele din urmă, am ajuns iar în fața pensiunii. Era prea de tot!

– Trebuie să anunțăm imediat poliția! rupse Suzanne tăcerea și-mi dădu o speranță: Poate că au pus mâna pe hoț și așteaptă să mergi la ei să reclami!

– Ai dreptate! m-am înviorat eu puțin. S-o întrebăm mai întâi pe doamna Gerda, proprietara pensiunii, o știi ea ceva...

Nu știa nimic și făcu, sî, sî, sî, când i-am spus că mi se furase mașina. Ne-am dus la poliție, dar rezultatul fu și aici negativ. Am depus o reclamație în care am specificat numărul de circulație, seria motorului, șasiul, am descris mașina și mi s-a promis că o să se întreprindă cercetări de rigoare.

– Sunteți asigurat, nu? am fost eu întrebat, ca și cum mi-ar fi spus: ce tot fac atâta caz că mi s-a furat mașina.

– Sunt, am răspuns.

– N-o găsim, încasați asigurarea și vă cumpărați alta.

Polițaiul ăsta avea în fiecare buzunar câte un sfat genial! I-am zis în gând ceva pe românește.

Numai că el, polițaiul, a înțeles se vede ce se petrecuse în scoarța mea cerebrală, căci, în clipa următoare, a zâmbit cu încântare:

– Ați pierdut mașina, în schimb însă ați găsit-o pe doamna!...

Eram ca o damigeană cu nitroglicerină transportată pe Calea Victoriei, norocul polițaiului a fost că s-a întors la treburile lui, lăsându-mă baltă, altfel nu garantam ce se putea petrece cu mine.

La propunerea Suzannei, am început să colindăm cu Lamborghini Espada întregul oraș. Luând la rând străzile, am trecut în revistă mașinile parcate de-a lungul trotuarelor, am fost pe la service-uri, la filiala Automobil Clubului Austriac, unde mi s-a promis că se vor întreprinde toate diligențele pe lângă organele de poliție, am cercetat parcurile cu mașini de ocazie...

Am rămas încă două zile în Salzburg, timp în care Suzanne a fost trup și suflet alături de mine – mai ales suflet... – am făcut formalitățile de rigoare și, bineînțeles, am căutat în continuare mașina. Nici urmă de ea. Înainte de a pleca, am trecut din nou pe la poliție cu speranța că fusese poate găsită în cursul nopții, nu, nu fusese găsită; am primit asigurări că voi fi ținut la curent cu rezultatul cercetărilor, chemat telegrafic dacă acest rezultat va fi pozitiv. Și pe la zece dimineața am părăsit atât de simpaticul Salzburg, unde avusesem fericirea s-o cunosc pe Suzanne.

A condus ea până la Viena, iar după aceea am trecut eu la volan. Rar când o scoteam din o sută patruzeci de km pe oră, pe care îi înghițea doar cu o treime din puterea motorului. Ce mai, doisprezece cilindri în „V", aproape patru sute de cai-putere la șase mii cinci sute de ture, diferențial autoblocant, șase trepte la cutia de viteze, schimbător la podea, băgat parcă într-o pernă de puf, stătea pe șosea – lipită, nu alta!

Janette nu le avea pe toate acestea, era însă a mea! Gri-argintie, îi pusesem și radio ca să fie primitoare și veselă, să se simtă bine lumea în ea, avea și o sticluță plată de whisky „Queen Ann", un pachet-două de țigări bune... Deh!...

Nu se făcuse încă douăsprezece când intram în Budapesta, după o jumătate de oră ingurgitam tot felul de bunătăți la „Mathias Pince", iar la cinci fără câteva minute intram în punctul de frontieră Borș.

Am coborât de la volan și am întins grănicerului pașaportul; am crezut că o să-i adun ochii de pe paginile lui.

– Da' procopsită mașină ați adus! spuse el când se convinse că totul este în regulă.

– Nu-i a mea, e a duduii, i-am explicat.

– Dumneavoastră ați ieșit cu mașina din țară, nu?

I-am înmânat adeverința eliberată de către poliția din Salzburg.

– Clar, spuse el. Mai bine o vindeați acasă...

Am zâmbit leneș.

– Ai ceva neplăceri? veni Suzanne lângă mine, luându-mă cu tandrețe de braț.

– Nuuu! am contestat. „Eu și neplăceri, auziți?!" Totul este O.K.

– O.K., zise și ea.

Controlul vamal se încheie în scurt timp, după câteva minute ne îndreptam spre Oradea.

O NOUĂ PARTE INTERESANTĂ

Așteptam cu atâta nerăbdare să mă întâlnesc cu colonelul Dumitru încât, dacă aș fi știut că îl mai pot găsi la birou, aș fi făcut și restul de șase sute și ceva de kilometri. Schimbându-ne la volan, cu Espada n-ar fi fost o problemă, cu toate că aveam în picioare și mai ales în priviri drumul de la Salzburg la Borș.

Nu, n-avea nici un sens. Era sâmbătă, șoselele aglomerate, prindeam și porțiunea de timp când se retrag camioanele de la lucru și oricât aș fi tras... Aceasta fiind situația, intrând în Oradea, singurul meu gând a fost să mâncăm undeva. M-am răzgândit însă imediat, stabilind că n-ar avea rost să pierdem timpul la Oradea: puteam ajunge încă pe lumină la Cluj, reducând astfel din drumul de mâine. Am condus tot eu, pentru ca Suzanne să poată admira în voie peisajele cu poiene de vis, pe lângă care se strecura șerpuind șoseaua.

Ne-am oprit la hotel, camera era excelentă, cu vederea spre parc, un duș rece a făcut minuni și, refrișați de parcă n-am fi făcut în ziua aceea aproape nouă sute de kilometri, am hotărât să ieșim la un local unde am putea să dansăm.

La „Continental" nici un loc liber.

– Sunteți numai două persoane? apăru ca din pământ lângă noi șeful de sală.

– Da, am confirmat.

– Imediat, numai un moment așteptați... și dispăru după o perdea, de unde scoase o măsuță pe care o instală lângă ringul de dans. În orice caz, de șefi de sală drăguți și amabili nu mă puteam plânge!

Ne-am așezat unul lângă celălalt, cu fața spre orchestră și zău dacă nu păream ca doi porumbei.

A doua zi, cu Lamborghini Espada, făcută lună de un băiat al hotelului, care o spălase chiar acolo, la parcare, încă înainte de a ne scula noi, am pornit spre București, preferând, de la Sibiu, varianta Brașovului.

– Mi-ai vorbit atâta de Brașov... Celălalt drum, se referise Suzanne la Valea Oltului, îl facem altă dată.

Am urcat sus în Poiană, am mâncat la „Șura Dacilor", ne-am băut cafeaua în bărulețul de zi din holul hotelului „Carpați", și Suzanne mereu exclama că totul este excepțional, nu se așteptase să avem munți atât de frumoși și hoteluri atât de bune, neapărat trebuie să stăm o săptămână la Poiana Brașov.

Iar eu, fericit de încântarea ei, mă întrebam când va înceta Suzanne jocul și mai ales cum o va face. Se vor stinge artificiile brusc, cu un pocnet, sau vor lăsa, în cădere, o cometă? Cu un pocnet, probabil.

Nu se făcuse nici șase când am intrat în București, peste un sfert de oră opream Espada în față la „Intercontinental". Pentru așa porumbiță, așa porumbar. Funcționara de la recepție ne comunică însă că hotelul era în întregime ocupat de către delegații nu știu cărui congres internațional, ceva cu apicultura mi se pare, până și apartamentul princiar fusese dat.

Mi-am adus aminte că la „Athénée Palace" cunoșteam pe unul din directori. Spre norocul meu, acesta era în birou și lucrurile se rezolvară destul de rapid. Mai mult, Suzanne găsi „Athénée Palace-ul" mai intim, mai cald, mai primitor în comparație cu „Intercontinentalul" – acesta mai sobru și mai rece, hotel pentru oameni de afaceri, cum spunea ea.

Mie îmi era însă perfect indiferent, tot ce voiam era s-o șterg cât mai repede acasă, să fiu între lucrușoarele mele, să rămân singur între ele pe gânduri, să mi le adun – câte ori fi – și nu erau puține deloc, iar apoi să încerc să dau de colonelul Dumitru.

Liftul ne-a depus la etajul al treilea din noua aripă, pe ușa a patra din dreapta scria 306. Din antreu se pătrundea într-un fel de salonaș, cu televizor și radio, iar de aici într-o cameră spațioasă, cu geamuri mari spre Calea Victoriei.

– Într-o oră revii, nu? mă întrebă Suzanne după ce am rămas singuri și am dat semn că sunt gata să plec.

– Nu, azi o să fie dificil... Mama... Până îi povestesc cum a fost, ce-am făcut...

– Îi povestești și vii!... Nu mă lăsa singură!... Te rog!... se alintă ea, punând botișorul acela cu care știa să roage atât de frumos.

– Nu, zău, Suzanne, azi nu se poate. Trebuie să fii rezonabilă...

– Bine, atunci vin cu tine și-i explic mamei tale, iar ea o să înțeleagă că nu poți lăsa singură o femeie într-un oraș cu totul străin! O femeie pe care tu o condamni astfel să se bage de la ora șapte seara în pat!

– Tu știi foarte bine că mâine dimineață la nouă trebuie să fiu la editură!...

– Știu foarte bine, m-a întrerupt ea, n-am uitat. Mâncăm într-un local liniștit, ne plimbăm puțin... Să-ți pui haina de antilopă, îți stă foarte bine. Și mai ales mie îmi place cum îți vine. N-o să cobor, te aștept în cameră. Despachetez, fac o baie...

– Iau mașina cu mine, am spus, văzând că nu pot să scap.

– Bineînțeles! Doar n-o să te cari cu bagajele în mână! Și te rog să nu-ți mai faci probleme cu mașina. O iei când ai nevoie, mâine sau oricând vrei... Sunt complexe de bărbat,

îmi dau seama, dar între noi asemenea lucruri n-au nici un rost! îmi spuse, pe un ton ce nu admitea replică.

Acasă toate erau bune, dar mama mă luă aproape de la ușă:

– Ce-i cu mașina asta cu care ai venit? Ți-ai schimbat mașina?

– Nu, e mașina unei tipe cu care am călătorit împreună, de la Viena încoace. Pe a mea am dus-o la garaj. Am trecut întâi pe acolo, i-am explicat, ca să nu-i fac sânge rău mamei.

Mama spuse ceva în genul părerilor generale ale mamelor despre tipe care abia așteaptă să pună mâna pe un băiat bun, o fată cuminte n-are noroc, dar eu am întrerupt-o:

– Mă așteptai la fereastră? De unde ai știut că sosesc azi? De unde ai știut că sosesc azi după-amiază?

– A sunat, acum o jumătate de oră, un domn Pascu. A spus că-i un coleg de-al tău, te roagă să-i dai un telefon.

– Și ți-a zis c-am sosit în București?

– Da, mi-a spus că te-a văzut în oraș. Însemna că trebuia să vii dintr-o clipă în alta. Ai numărul lui, acolo, pe măsuță.

Ca să nu-i pun curiozitatea la grea încercare – era doar femeie – am scos repede din geamantan cadoul pe care i-l cumpărasem și, sărutând-o, m-am repezit la telefon.

– Și cu Jaguar și cu o pasageră de rasă, nu-i rău! râse căpitanul, după ce mi-a urat bun sosit.

– Nu-i un Jaguar, ci o Lamborghini Espada! Mai învățați, tovarășe căpitan, mai învățați!

– Am vrut să vă salut în holul hotelului „Carpați" din Brașov, dar nu aveați ochi...

– La Brașov? În hol la „Carpați"? Cum dracu', am fost peste tot cu ochii-n patru! Mă așteptam eu...

– Mai învățați, tovarășe, mai învățați!... Bănuiesc că n-ați cărat-o degeaba încoace...

– Nu, degeaba nu. Tot ce m-a costat e doar un Renault 16!... Și apoi, încoace m-a cărat ea și nu eu. Încolo, totul e

cum ați zis dumneavoastră. Și i-am povestit tot (tot vine vorba) ce-am pățit de când am cunoscut-o la „Palace Girls".

– Ce i-ați spus că vreți să faceți mâine? mă întrebă căpitanul pe un ton aproape oficial. Este important de știut, ca să putem lua măsurile necesare.

– I-am spus că la ora nouă trebuie să fiu la editură, în legătură cu o carte de-a mea, și atât.

– Acum, vă rog să fiți atent! Vă duceți într-adevăr direct la editură, căutați să discutați acolo ceva, o să găsiți dumneavoastră ce, astfel ca să rămâneți în clădire în jur de o jumătate de oră. Când ieșiți în stradă, luați-o la stânga și mergeți drept înainte. O să treacă un taxi. O Dacia 1300, roșie. Opriți-o. Urcați-vă în mașină și întrebați: „Puteți întoarce aici?" Șoferul o să vă răspundă: „Întorc oriunde, dacă clientul plătește amenda". Răspunsul acesta vă va confirma că totul este în regulă. Șoferul o să știe unde trebuie să vă aducă. De rest avem grijă noi. Este foarte important ca totul să se desfășoare exact cum v-am spus. Nu vă supărați, o să repet.

Eram ca un cartuș, de-abia așteptam să mă percuteze cineva ca să pot exploda. Dar acest „nu vă supărați", și mai ales tonul cu care fusese rostit, m-a făcut să tac și să ascult din nou instrucțiunile sale, pe care și un copil din leagăn le-ar fi putut memora dintr-o dată. Păcat de acest „nu vă supărați", i-aș fi spus în fel și chip, nu-i chiar o glumă să pierzi peste noapte un Renault 16!

– ...Astă-seară ce faceți?

– De ce, am putea să ne vedem? am întrebat repede, cu gândul la năduful meu.

– Nu, am treabă. Am vrut să știu dacă vă întâlniți astă-seară cu ea.

– Mă întâlnesc, și mă întreb cât timp o să mai facă pe dulceața de cireșe negre cu mine.

– De ce de cireșe negre? fu curios Pascu să știe.

– Pentru că asta-i dulceața care îmi place mie! am spus, creadă ce-o vrea căpitanul. Și am adăugat: Numai dacă e produsă de Fabrica de conserve din Buftea!

Suzanne nu era femeia care să-și continue somnul sau să lenevească pur și simplu în pat, gândindu-se la câte toate, în timp ce bărbatul se pregătește de plecare. Ca întotdeauna, se sculase o dată cu mine, sunase chelnerul și-i comandase micul dejun; când eram încă în baie, sub duș, așezase în salonaș masa, iar alături, pe măsuța din fața canapelei, îmi pregătise cafeaua, țigările și bricheta.

Văzuse din primele zile că, înainte de a mânca, îmi place să beau o cafea și să fumez o țigară, cam invers față de ceea ce se cheamă normal, dar asta-i treaba mea ce fac eu cu propria-mi sănătate, și-mi respecta acest, să-i zicem, tabiet.

Ce mai, avea toate calitățile celei mai ideale soții! Și chiar unele în plus. Îmi încheie, să nu mă consum cumva în activități auxiliare, nasturii cămășii, îmi potrivi cravata, o prinse cu o agrafă splendidă – cadoul ei – în cele din urmă îmi ținu haina de antilopă bej, în care îi plăcea atât de mult să mă vadă.

Într-adevăr, croită impecabil, dintr-o piele subțire și moale ca de mănușă, haina nu-mi venea rău, asortându-se perfect cu maronul închis al pantalonilor, cu pantofii bej, din antilopă și ei.

Dichisit astfel, parfumat de Suzanne cu „Bambus Mousson“ dintr-un spray în formă de oală de noapte, pe care scria mare „For men“, am traversat cu pași măsurați holul hotelului și am ieșit, sigur de mine, în stradă. Espada era parcată în față, m-am apropiat de ea ca un stăpân grijuliu, i-am încercat ușile, da, erau încuiate. Continuându-mi drumul, m-am uitat la ceas: nouă fără un sfert. Perfect! Aveam tocmai timpul necesar pentru a fi punctual.

Pe străzi, lume puțină. Așadar, alegându-mi drumul cel mai scurt, am intrat în clădirea editurii, mi-am căutat cunoscuții, două-trei vorbe cu unul, două-trei vorbe cu altul și era cât pe-aci să depășesc jumătatea de oră stabilită cu Pascu.

Dacia 1300, de culoare roșie, cu șahul pe ea, nu întârzie să apară, i-am făcut semn șoferului să oprească. Am spus parola o dată urcat în mașină, mi s-a dat răspunsul exact și nu m-am putut abține să nu-l întreb pe șofer:

– Vreți neapărat să mă convingeți...

– Da, e foarte frumos azi. Cu toate că Topor zicea c-o să plouă. Ei, o mai greșește și el... În primăvara asta a nimerit-o însă!...

Am tăcut, ce era să mai spun.

La următorul semafor, a sosit în intersecție exact în momentul în care galbenul se schimbase cu roșu; printr-o manevră scurtă a volanului, a evitat mașinile care porniseră din stânga. Milițianul a fluierat lung. „De speriat sunt șoferii ăștia de taxi!"

A urmat o scurtă, dar edificatoare demonstrație cum se poate scăpa de cineva nedorit și după vreo zece minute ne opream pe o străduță liniștită, în fața unui bloc nu prea mare.

– Etajul doi, apartamentul patru, îmi comunică șoferul, deschizându-mi politicos portiera mașinii.

Am sunat la ușa apartamentului indicat și aceasta se deschise, lăsând să apară în cadrul ei o tânără foarte plăcută vederii. Mi-a sărit de gât, transparentă și caldă:

– Bine-ai venit! Te-așteptam, spuse ea sărutându-mă.

Am intuit imediat că scena este montată, simțind parcă o prezență străină, am jucat cât mai natural cu putință pe tema revederii cu o prietenă, pe care o lăsasem singură aproape trei săptămâni. Doamne, prin multe îi este dat omului să treacă în viață! Strădaniile mi-au fost răsplătite:

– Să-ți fac o cafea, spuse tânăra. Dezbracă-te. Ai fost la editură? Trebuia să te duci la editură, nu?

– Da, am confirmat. Discuția n-a avut însă loc, pentru că redactorul de carte s-a îmbolnăvit, e internat în spital.

O dată zise acestea, tânăra mi-a scos haina, cravata, apoi mi-a descheiat nasturii cămășii, cu restul am continuat eu și în cameră izbucni o muzică „pop".

– Îmbrăcați-vă în astea! zise căpitanul apărând cu o cămașă și cu niște haine pe brațe.

În aceeași clipă, dintr-o cameră alăturată ieșiră doi bărbați în civil, mă salutară printr-o mișcare a capului, unul dintre ei ducea un geamantan, celălalt o bucată de pânză neagră, cât un cearșaf, înveliră hainele mele în ea. Totul fu executat cu mișcări precise și sigure, de experți.

Apoi apăru tânăra, avea prinsă de umăr o geantă din lac maroniu, trecând pe lângă noi, spuse un scurt „bună ziua", ca și cum n-ar fi fost ea cea care mă sărutase cu atâta sârguință, doar cu cinci minute în urmă.

– Sărut mâinile! am zis respectuos în urmă-i.

S-a întors râzând:

– La revedere!

Rămași singuri, l-am întrebat pe căpitan:

– Așteptăm să-mi aducă hainele de la etuvă sau mergem?

– Nu, „deparazitarea" asta durează ceva!... râse el, oferindu-mi o țigară și abia atunci mi-am dat seama că toate lucrurile mele îmi fuseseră luate o dată cu hainele.

După o jumătate de oră eram la colonelul Dumitru în birou, cu un coniac și o cafea în față. S-a glumit și s-a râs pe tema primirii ce-mi fusese rezervată în apartamentul numărul patru, după care am început să povestesc cum se desfășurase călătoria mea în Austria.

– ...Și trebuie să recunosc că lucrurile au fost regizate cât se poate de bine pentru că, la un moment dat, mi-a fost teamă că intrasem într-un bucluc veritabil. Tocmai de aceea, când polițistul din Tils mi-a spus să dau o declarație despre

trecerea frauduloasă a frontierei, primul meu gând a fost să-i cer să mă pună în legătură cu Ambasada română. Am rezistat. Dar dacă erau cei care mă așteptau în Austria? Dădeam peste cap totul, adresându-mă ambasadei. A venit apoi povestea cu mărcile false. Nu era o glumă, lucrurile puteau să se sfârșească cât se poate de prost. Mai ales că polițistul îmi pusese în vedere că este vorba de o faptă penală. N-a fost ușor să mă hotărăsc ce să fac. Scrisesem a doua declarație și încă nu eram decis s-o mototolesc în pumn și s-o rup sau să i-o dau, dându-mă astfel legat în mâinile lui. Mi-am zis că polițistul este trucat și i-am întins-o. Dar nu sunt deloc sigur că nu mi-a tremurat mâna.

– N-au încercat să vă sondeze dacă n-ați înclina, într-o anumită situație, să rămâneți acolo?

– Ba da. Le-am dat de înțeles că mama-i suferindă, țin foarte mult la ea, dar am lăsat lucrurile în coadă de pește.

– Nu înțeleg de ce-au avut ei nevoie să vi se fure mașina? se întrebă colonelul și desfăcu mâinile într-un gest semnificativ. Uite, asta nu pot pricepe. Care este sensul? Care este mobilul?

– Ați lipsit din Salzburg aproape două zile, nu? mi se adresă căpitanul Pascu. Dacă ar fi vrut să prepare Renault-ul, aveau suficient timp! Fără ca nimeni să bănuiască ceva!

– Nu, trebuie să fie altceva la mijloc!... Ceva care nouă ne scapă acum! nuanță colonelul. Și pentru că suntem la acest capitol, aș vrea să fie examinată astăzi sau cel târziu mâine mașina acestei doamne Suzanne, îi ceru colonelul lui Pascu și se întoarse spre mine: O să vă rog să fiți atât de amabil să-i dați concursul tovarășului căpitan; o să aibă nevoie de mașina ei pentru două-trei ore.

– Nu-i o problemă. O să pretextez ceva... Mâine dimineață ar fi cel mai bine, am spus, gândindu-mă ce i-aș putea zice Suzannei.

– Nu este exclus, continuă colonelul, să fie dotată cu instalație de semnalizare prin radio a poziției, pentru a fi mai

ușor reperată, și am dori să știm de ce tip este. S-o bruiem când situația o va cere sau, dimpotrivă, să ne ghidăm după ea. Și s-ar putea să aibă și alte drăcii... În afara hainei de antilopă, ce cadouri v-a mai făcut Suzanne?

– Bricheta, stiloul... Bricheta mi-a dat-o chiar în prima zi, dimineața, acasă la ea. Am un Ronson defect și, de deștept ce sunt, nu l-am luat cu mine, dincolo, să-l repar. Aici am încercat, imposibil. Îmi cumpăram chibrituri și, bineînțeles, mă trezeam mereu fără bețe. Așa s-a întâmplat și în dimineața aceea și am apelat la bricheta ei. A dispărut în casă, după câteva minute s-a întors cu o brichetă Dunhill nouă-nouță, spunându-mi: „Când ai să-ți aprinzi țigara, ai să-ți aduci poate aminte de mine."

– Atentă femeie!... Drăguț gestul!... remarcă zâmbind colonelul.

– Cu stiloul s-a întâmplat a doua zi. Eram în piscină când a aflat – adică i-am spus eu – cu ce mă ocup. Am remarcat o concentrare a privirii, ca și cum s-ar fi gândit la ceva. După un timp a ieșit din piscină și, când s-a întors, a zis că mi-a pus în buzunarul hainei un stilou, pe care l-a primit cadou mai demult. Stiloul este mai mult bărbătesc și, în general, ea n-are ce face cu el. În schimb, mie o să-mi prindă foarte bine. „De fapt, tot din egoism ți l-am dat, a adăugat ea când am protestat, spunându-i că scriu direct la mașină. Vreau să fiu cu tine chiar și după ce ai să pleci acasă, în țară".

– Nu-i „venise" încă ideea să vă însoțească în carne și oase!... râse colonelul.

– Nu, asta s-a întâmplat ceva mai târziu. Apoi s-a produs cutremurul de la Salzburg. Întâi nu mi-a venit să cred, când am văzut însă că mașina nu-i și nu-i nicăieri... „Calm, băiete, calm!" îmi spuneam eu mereu, simțind cum devin combustibil solid, tocmai bun de trimis pe o rachetă în Marte. De-abia aștept să dea cărțile pe față, să vedem cum o să facă.

– N-aveți nici o grijă!... Totul e gândit până la cel mai mic amănunt.

– Să fie între ea și „belgian“ vreo legătură?

– După toate probabilitățile, da. În orice caz, așa cum era și de așteptat, între „belgian“ și Aralian există una precisă. Tovarășe căpitan!... îl invită colonelul la cuvânt.

– Mark Dominic este reprezentantul unei firme de la care am cumpărat licența și o serie de utilaje și câțiva dintre specialiștii ei sunt de mai multe luni în țara noastră pentru montaj. Aparent, totul este în ordine și nu se poate spune că Mark Dominic nu-și vede de treabă. Ba, dimpotrivă, conlucrarea dintre firmă și reprezentanții noștri este perfectă. Au fost unele greutăți pe parcurs, dar Mark Dominic a intervenit prompt și lucrurile s-au rezolvat în scurt timp. Întâlnirea de la Brașov, în holul hotelului „Carpați“, putea fi o coincidență...

– Numai că Interpolul de la Paris ni l-a semnalat, interveni colonelul, ca făcând parte dintr-o rețea ce trafichează licențe și ne-a rugat să continuăm noi ce-au început ei. Întâlnirea între Mark Dominic și Anca Petroveanu la Brașov... Să revenim însă la Aralian și Mark Dominic, Pascule!

– Fiecare își vedea de treburile lui, începu Pascu, străini totalmente unul de altul. Aralian nu se ocupă numai cu asigurări de mașini, cumpără și vinde tablouri, obiecte de artă, bijuterii, intră în fiecare zi în tot felul de case, primește și dă zeci de telefoane... Ia și verifică – dacă poți – toate adresele acestea, pe toți cei cu care intră el în legătură!... Iată însă că, acum câteva zile, itinerarele lui Mark Dominic și ale lui Aralian s-au intersectat. Este vorba de un restaurant frecventat curent de străini. Nu, nu s-au întâlnit ca din întâmplare la aceeași masă. Ba, dimpotrivă, Mark Dominic a venit la ora cincisprezece și douăzeci de minute, iar Aralian în jurul orei douăzeci și unu. Mesele la care au stat au fost diferite, dar în raionul aceluiași chelner. O coincidență și asta? O să vedem îndată. Lipsindu-i chibriturile,

Mark Dominic i-a cerut chelnerului un foc și acesta i-a aprins țigara, lăsându-i cutia cu chibrituri pe masă. Dominic și-a luat tacticos prânzul, și-a aprins din nou o țigară, apoi alta, iar când chelnerul i-a făcut nota de plată, i-a înapoiat cutia cu chibrituri. Șase ore mai târziu, s-a așezat la o masă Aralian și n-a avut nici el cu ce să-și aprindă țigara. I-a aprins-o același chelner și, din nou atent, i-a lăsat cutia cu chibrituri pe masă. Numai că, la plecare, Aralian nu i-a mai înapoiat-o, ci a luat cutia cu el.

– Avem deci o dublă coincidență... zâmbi colonelul Dumitru.

– Am înțeles, am spus eu. Deci a fost stabilit triunghiul Aralian – Anca Petroveanu – Mark Dominic.

– Nu, dacă este să ne referim la figuri geometrice... atunci va reieși una cu laturi mai numeroase, spuse colonelul.

Am continuat:

– Prudența profesională, aș zice, a lui Mark Dominic a ieșit foarte bine în evidență din cele relatate de tovarășul Pascu. Cum de s-a hotărât el atunci să se întâlnească cu Anca Petroveanu? Cum de nu i-a fost teamă că cercetările pe marginea asasinării ei ar putea da de un fir care să ducă până la el?

Cel care îmi răspunse a fost colonelul:

– De unde știți când a fost hotărâtă suprimarea Ancăi Petroveanu? Nu credeți că necesitatea unei asemenea măsuri a apărut abia după întâlnirea de la Brașov?

– Îmi permiteți, tovarășe colonel, interveni căpitanul Pascu. Plecarea ei neașteptată și oarecum precipitată de la Poiana Brașov, indispoziția evidentă de a doua zi, „Azi n-am chef să ies nicăieri“... Toate acestea s-au întâmplat după întâlnirea cu Mark Dominic! Sau – de ce nu? – din pricina acestei întâlniri!

– Înlăturarea prin asasinat a unui om, continuă colonelul Dumitru, este o decizie care se ia în asemenea cazuri doar in extremis. Ce-a făcut sau, mai bine zis, ce-a refuzat să facă

Anca Petroveanu, ca ei să ia o asemenea hotărâre? Cred că am putea construi următorul tablou. Prin fostul ei soț, Anca a devenit...

– Vă referiți la inginerul Dobra? l-am întrerupt.

– Da, la inginerul Dobra, confirmă colonelul și reluă: Prin fostul ei soț și mai ales prin relațiile de prietenie cu acesta – nu este exclus să se fi știut că inginerul Dobra continua să-și iubească fosta soție –, Anca a devenit, în împrejurări pe care nu le cunoaștem încă, o figură de un deosebit interes pentru Mark Dominic. Ce rol a jucat Aralian, nu este greu de priceput.

– Cum s-au găsit ei? Cum a fost realizat acest cuplu? am vrut să știu.

– Este o chestiune care se va lămuri pe parcurs. Nu ea ne interesează acum și nu în primul rând. Fapt este că acest cuplu există. Așadar, cunoscând anumite lucruri de la Aralian, Mark Dominic a vrut să se convingă personal că Anca se pretează la rolul în care el a vrut s-o distribuie. Și-i face o vizită. Prudent, vine pe jos. Și chiar dacă ar fi sosit cu mașina, un Fiat 124 nu stârnește la noi curiozitatea nimănui, nu atrage atenția. În virtutea aceloraşi considerente, Mark Dominic se îmbracă cât mai comun cu putință, adoptă o ținută ștearsă, cenușie... Întâlnirea a fost mijlocită, după toate probabilitățile, de Aralian. „Are un străin niște dolari... Și-i dă convenabil. Mie nu-mi trebuie, așa că nu m-au interesat. Îi spun să vă facă o vizită într-o seară. Un om foarte serios, reprezentantul unei firme... Decât să vă întâlniți pe stradă, mai bine acasă." Sau ceva în genul ăsta. În sfârșit, nu contează. Prima întâlnire cu Anca nu l-a dezamăgit pe Mark Dominic. Firea ei libertină, frivolitatea, nu i-a fost greu să le descifreze. Dacă a fost ceva de descifrat... Și, în general, femeile sunt mai ușor de tentat, gradul de naivitate, de credulitate al unora stupefiază de-a dreptul. Un exemplu cât se poate de concludent urmează îndată. Dar să revenim. E greu de spus dacă dolarii au constituit

singurul lor atu sau au mai avut și altele. Totul ne îndreptățește să credem că Mark Dominic a trecut la șantaj, dar a dat greș. Ea avea tarele ei... Poate tocmai pe aceste tare au scontat cei doi, când au hotărât că înscenarea unei sinucideri este cea mai bună modalitate de a o suprima!

– Mark Dominic n-a părăsit însă Brașovul! am obiectat.

– Asemenea lucruri se stabilesc dinainte, spuse colonelul. Se iau întotdeauna în considerare ambele variante: dacă acceptă – e foarte bine, dacă nu – atunci ce facem? Iar de la Brașov se poate vorbi cu Bucureștiul prin automat!...

– Îmi permiteți, tovarășe colonel? vru căpitanul Pascu să spună ceva.

– Te rog.

– Mai mult, se poate presupune că Brașovul a fost ales special ca loc de întâlnire în scopul șantajului. Punându-și alternativa nereușitei, Mark Dominic a avut în vedere câteva lucruri. El își dădea seama că în cazul în care Anca Petroveanu se va hotărî să-i divulge o va face la București și nu la Brașov. Întâi, pentru că Brașovul era un oraș străin pentru ea, în al doilea rând, pentru că în asemenea cazuri omul simte nevoia să rămână un timp singur cu el. Apoi, punând tot răul în față, Brașovul îi oferea lui Mark Dominic cel mai bun alibi.

– Da, remarcă Dumitru, Anca a plecat sâmbătă după-amiază din Brașov. Iar sâmbătă după-amiază și duminică, în reprezentarea tuturor, instituțiile nu lucrează!...

– Tovarășe Pascu, am intervenit eu, vă aduceți aminte, inginerul Dobra ne-a declarat că ea l-a căutat sâmbătă cu insistență la telefon și a rugat-o pe soacra inginerului ca acesta s-o sune imediat ce sosește acasă!

Pascu nu mi-a răspuns direct, însă în timp ce vorbeam a confirmat printr-o mișcare a capului spusele mele. Nu știu de ce, poate a fost doar o impresie, dar în privirile lui am citit un fel de aplauze la scenă deschisă. E adevărat, era și o anumită șarjă în aplauzele astea.

– Cele spuse de dumneavoastră nu vin decât să întregească tabloul, mă aprecie colonelul. Sigur, continuă el, lipsesc încă o serie de detalii... Spuneam că Anca Petroveanu prezenta un interes deosebit pentru Mark Dominic, prin fostul ei soț.

Însă nu numai Mark Dominic acționează. Acum nouă zile, mai precis în zorii zilei de sâmbătă, mașina inginerului Claude Stymson, un Peugeot-504, a fost găsită la kilometrul 38 al șoselei Râmnicu Vâlcea-Sibiu, răsturnată într-o prăpastie, iar inginerul, unul dintre specialiștii firmei de la care am cumpărat instalațiile electronice, mort la volan. Mașina era aproape în întregime distrusă – se dăduse de câteva ori peste cap – și a fost lăsată pe loc. Era nevoie de o macara ca să fie scoasă sus, pe șosea. Dimineața, când s-au făcut cercetări, s-a stabilit că accidentul s-a datorat vitezei cu care se intrase în curbă.

Ceea ce a intrigat organele de circulație a fost faptul că cineva umblase la mașină după accident. Capacul portbagajului și una din uși fuseseră forțate, probabil cu un levier, în mașină totul arăta că se scotocise prin ea, portofelul inginerului francez se afla lângă mașină, pe iarbă. Actele erau la locul lor, aproape opt sute de franci francezi se găseau într-o altă despărțitură, însă nici un leu românesc. Nici în portofel și nici în buzunarele inginerului.

S-a presupus deci că a existat un martor ocular al accidentului sau poate chiar doi. Fie un șofer, fie cineva care se găsea în momentul acela pe șosea. Din păcate, câinele nu putea fi folosit, între timp plouase și încă destul de puternic. În mașină, în afară de impresiunile digitale ale inginerului, nici o altă urmă.

Căpitanului de la circulație nu i-a plăcut toată povestea asta, s-a trecut la examinarea atentă a Peugeot-ului, stabilindu-se că fusese desfăcută piulița de la capătul de bară din dreapta sau a fost scos șplintul de siguranță, iar piulița s-a desfăcut singură, până a căzut. Având-se în vedere că

fusese străbătut un drum de peste două sute cincizeci de kilometri, s-a luat drept posibilă a doua variantă. Pentru o mână criminală este o operațiune simplă și ea nu durează prea mult. Ne-am îndreptat atenția spre specialiștii străini și în special spre colegii lui Claude Stymson.

– „Atenția" este bine spus, zâmbi colonelul. Vă dați seama, nu aveam nici o probă. Cercetări directe nu puteam face... Se punea întrebarea: de ce a fost trimis Stymson pe lumea cealaltă? Nu cumva cel care a scos șplintul de siguranță este una și aceeași persoană cu cea care i-a scotocit atât de minuțios mașina? Și ne-am răspuns că nu este exclus. Iar pentru a crea aparențele unui furt săvârșit de un român, a luat toți leii pe care îi avea asupra sa inginerul. Înainte de a afla „cine", trebuia să aflăm „pentru ce".

Deci, nu „cine", ci „care a fost mobilul" asasinării lui Stymson. Au fost lansate vorbe printre străini, întâi cum a fost provocat accidentul, apoi că poliția deține unele date... câinii au luat o urmă... Iar printre românii de pe șantier – zvonul că în mașina lui Stymson, care pleca pentru câteva zile din țară, au fost descoperite anumite date secrete despre instalație.

Am zâmbit întru câtva sceptic și colonelul a sesizat:

– Dezaprobați metoda? Sau vi se pare pueril procedeul?

– Am zâmbit, deoarece mi se pare ineficientă metoda.

– O să vă dezamăgesc! Pe străini să-i lăsăm pentru moment deoparte. Sâmbătă dimineața s-a prezentat la organul de miliție de pe șantier o tânără, Adriana Costin, desenatoare tehnică, detașată acolo până la terminarea lucrării. „Am venit să mă predau, eu sunt complicea lui Stymson", a spus ea cu o voce încărcată de emoție și a izbucnit în plâns. A scos apoi dintr-un buzunar al taiorului trei mii de lei și, punându-i pe masă a spus printre sughițuri că i-a primit de la Stymson. Și a început să apară dintr-o servietă o pudrieră, o pereche de sandale, două sticluțe de parfum franțuzesc, o brățară și alte obiecte din astea.

– Stymson a fost omul lui Mark Dominic? am întrebat nerăbdător.

– Cred că avem de-a face cu o nouă parte interesantă... Există mai multe variante. Una dintre ele, cea mai probabilă, ar fi că Stymson a acționat pe cont propriu. Atât cât l-au ținut puterile. Ce se întâmplă...

Adriana Costin a dat examen la arhitectură și n-a reușit. S-a pregătit, a dat din nou și iar n-a reușit. Posibilitățile materiale ale mamei sale nu i-au mai permis să rămână acasă. Taică-su e undeva pe la Iași, divorțat de mult, recăsătorit... A intrat în serviciu ca desenatoare și, cum n-avea greutăți familiare, a fost printre primii pe lista celor detașați pe șantier. Făcea naveta cu trenul, de multe ori aștepta pe șosea o ocazie... Așa a cunoscut-o Stymson.

Fata drăguță, cu un anumit farmec, și poate că Stymson a privit-o de la început numai cu interes bărbătesc. Apoi, când a aflat unde și ce lucrează, omul și-a spus că n-ar trebui să-i scape ocazia unei asemenea lovituri. Specialiștii străini discută între ei... Și Stymson a început să facă investiții: azi un restaurant, mâine un cadou, poimâine altul, promisiuni de căsătorie...

N-aș putea spune că Adriana Costin face parte din categoria gâsculițelor naive și proaste... Dimpotrivă, fata este destul de inteligentă. Și totuși ea a crezut toate balivernele servite de Stymson.

După ce-a făcut-o să creadă c-o ia de soție, Stymson a pus punctul pe „i". I-a prezentat realitățile din Occident fără fard și prin sinceritate a mai câștigat un atu. I-a povestit ce înseamnă să ai sau să n-ai bani acolo, i-a spus că primul lucru pe care ar trebui să-l facă, întorcându-se în Franța cu ea, este să-și cumpere o casă, deoarece chiriile sunt foarte mari, iar pentru casă trebuie bani și încă bani foarte mulți. Și, bineînțeles, i-a stimulat tot felul de vise. Așa a început Adriana Costin...

Se auzi o bătaie la ușă și în clipa următoare în cameră intră unul dintre ofițerii care îmi împachetaseră hainele în geamantan.

– Îmi permiteți să raportez? i se adresă el colonelului.

– Te chem eu. Lucruri interesante?

– Da, tovarășe colonel.

– Bine. Într-o jumătate de oră te chem.

Adică hainele mele prezentau lucruri interesante? m-am întrebat și am înclinat să cred că da.

– Cum se obișnuiește în lucrări de asemenea proporții, montajul se execută pe baza unor schițe de detaliu, extrase din proiectul general al instalației. Proiectul este păstrat într-o casă de fier prevăzută cu două sisteme de închidere, pentru fiecare sistem există câte o cheie... Dimineața, dosarul este scos din casa de fier, planșele după care urmează să se lucreze sunt împărțite pe desenatori, pentru copiere în trei, patru, cinci sau șase exemplare, în dependență de situațiile respective, pe detalii de ansambluri. Apoi, copiile sunt predate sub semnătură inginerilor care conduc lucrările în hală, la terminarea schimbului aceștia aduc înapoi schițele și ele sunt încuiate în casa de fier.

– Numai că Adriana Costin, am luat-o eu înaintea colonelului, a început să facă și câte o copie în plus!

Nu știu, poate m-am înșelat sau căpitanul Pascu mi-a tras într-adevăr un picior pe sub masă?

– O copie în plus? Știți, o asemenea operațiune nu numai că ar fi deosebit de riscantă... Practic, i-ar fi fost imposibil să scoată o schiță afară. Este cât o planșetă de desen. Unde s-o ascundă? Adriana a acceptat propunerea lui Stymson, acesta a plecat în Occident și i-a adus un ceas de mână, de fapt un aparat fotografic, cu obiectivul plasat în ferestruica marginală, prin care se poate citi data. Ceasul funcționează prin mișcarea mâinii, țumburușul – cum îi spunem noi – servind astfel pentru rularea filmului și declanșare.

Nu-i o noutate... Și nu-i nici o problemă să cumperi așa ceva în Occident. Sigur, costă enorm... Sunt firme specializate... Au magazine proprii... Spionajul industrial a luat astăzi asemenea proporții în lume încât, de cele mai multe ori, descoperirile și perfecționările de aparatură sunt folosite mai întâi în acest domeniu și abia mai târziu și în cel militar. Sunt firme a căror poliție internă, destinată să anihileze acțiuni adverse, se ridică la sute de oameni! Este și aceasta o fațetă a revoluției tehnico-științifice pe care o trăim. Dar să revenim la Adriana Costin. Așa a reușit ea să execute optsprezece fotografii de pe planșele pe care le primea pentru copiat la o scară mai mare.

L-am întrebat pe colonel, nevenindu-mi a crede:

– Și i-a dat lui Stymson clișeele?

– I le-a dat.

– Clișeele astea le-o fi căutat cel care a scotocit mașina lui Stymson!...

– Aproape fără îndoială, confirmă colonelul.

– ...Cel care a scotocit mașina, care a scos șplintul de siguranță... mă completă Pascu și continuă: Accidentul a avut loc în noaptea de vineri spre sâmbătă. Joi după-amiază, Stymson i-a cerut ceasul, a scos filmul din el și l-a înlocuit cu altul. Iar Adrianei i-a spus că pleacă pentru câteva zile ca să trateze afacerea pe baza clișeelor făcute de ea.

– Adriana nu știe, mai cunoștea cineva dintre colegii lui Stymson despre intenția acestuia de-a pleca din țară? am întrebat eu.

– Nu, nu știe. Întâlnirile lor luaseră un caracter foarte discret. Stymson locuia într-o cameră cu intrare separată, închiriată prin O.N.T., la cineva într-un bloc, Adriana se strecura întotdeauna cu băgare de seamă... Gestul Adrianei Costin a fost determinat întru câtva și de teama de a nu fi descoperită; zvonul lansat că în mașina lui Stymson fuseseră găsite anumite date secrete privind instalația ajunsese doar și la urechile ei!

Mi-am adus aminte de zâmbetul meu sceptic cu privire la eficacitatea metodei.

– Înseamnă că unul dintre colegii inginerului știa că Stymson a acționat prin intermediul fetei – și nu fără rezultat – în direcția instalației! am preferat să spun.

– Bineînțeles, mă aprobă colonelul Dumitru. Aflase despre clișee, pentru că altfel provocarea accidentului, scotocirea mașinii ar fi lipsite de sens! Dacă știa însă și despre fată este un semn de întrebare. Posibil că da, posibil că nu. Am luat măsurile necesare pentru a obține un răspuns. În cazul în care știa de Adriana Costin, el va încerca, mai devreme sau mai târziu, să intre în legătură cu ea. Și intrând în legătură cu ea, va intra în legătură cu noi...

– Am înțeles, am spus. Așadar, Adriana își vede în continuare de serviciu ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Exact.

– Și ceasul?

– Îl poartă pe mână, pentru ca cel care l-a trimis pe lumea cealaltă pe Stymson să vadă că totul este în regulă.

– Ați remarcat că asemenea ceasuri costă enorm. N-ar fi exclus ca Stymson să se fi împrumutat de bani... Sau și-a luat chiar un asociat pentru lovitura asta *di granda*!

– Ne-am gândit și noi la o asemenea posibilitate. Atunci... respectivul va căuta cu atât mai mult să intre în legătură cu Adriana! Și să dea Domnul să intre! Cât mai curând. A ne limita doar la așteptarea ca el să facă acest pas ar fi însă o mare greșeală! Tovarășe căpitan, să vină Vlad. Ne promisese lucruri interesante.

Ardeam de curiozitate, și cum terminasem țigările colonelului, m-am servit din pachetul căpitanului Pascu.

Căpitanul Vlad intră în birou, colonelul Dumitru îi făcu semn să ia loc la masă și el își începu raportul:

– Tovarășul, arătă căpitanul Vlad în direcția mea, poate să-și deschidă – pe cuvânt de onoare – o casă de filme!

Ce tot zice ăsta?!... m-am mirat, și cum pe față mi se pot citi toate gândurile, colonelul m-a rugat să mai am puțină răbdare.

– Îmi pare rău că nu pot face demonstrații decât în laborator, mi se adresă căpitanul Vlad, o să vă convingeți pe parcurs. Stiloul are un emițător de reperare în corpul central; sistemul, după cum se știe, nu-i nou... O adevărată bogăție sunt însă nasturii... Haina de antilopă are patru nasturi din piele împletită. Unul, cel de jos, conține un magnetofon, iar ceilalți trei – aparate de filmat. Sincronizate între ele, tovarășe colonel. Fiecare lucrează pe alt principiu. Unul pe bază de unde magnetice, celălalt pe variații de intensitate a luminii, iar al treilea este de tipul „Eins-drei"...

– De aia mă dichisea Suzanne așa!... mi-am adus eu aminte.

– Ce făcea? întrebă colonelul.

– Mă dichisește în fiecare dimineață. Îmi aranjează cravata, are grijă dacă mi-am luat portofelul, bricheta, stiloul, ochelarii de soare...

– La fel se comporta și dincolo?

– Aproape din prima sau a doua zi.

– Ca să nu vi se pară curios că o face aici!

– Da, și îi place grozav cum îmi stă haina de antilopă! Cred și eu!...

– Vor să vă verifice... Să le fie de bine!... Nu, Vlade?

– Da, tovarășe colonel! Am prelucrat și pelicula și banda magnetică... Le-am sincronizat...

– Abia acum înțeleg de ce-a insistat atâta Suzanne să dorm cu ea la hotel! „Cum o să mă lași singură?!" Mititica!... Problema era ca nu cumva, plecând dimineața de acasă, să îmbrac un alt costum și nu sacoul ăsta splendid! Bună actriță! Nu se poate să nu dea azi-mâine cărțile pe față! Să vedem cum o s-o facă.

– O s-o facă perfect. V-am mai spus, totul e gândit până la cel mai mic amănunt. Și pentru că suntem la acest

capitol... Și nu numai pentru asta, eu oricum voiam să vă vorbesc. Este de datoria mea să vă previn că situația în care vă aflați nu este lipsită de pericole. Cele petrecute...

– Tovarășe colonel, s-o părăsesc pe Suzanne tocmai acum?!...

– Nu, eu...

– ...Ce-o să zică fata? O aduc în țară și o abandonez?!

– Eu știu că vă place să glumiți...

– ...N-a putut ea să rămână o singură noapte la hotel fără mine... Și-apoi, trebuie să vină Otto, Hellen... Oamenii au fost atât de amabili, m-au scos din buclucuri, să nu mă revanșez?! Mi-au luat de pe cap și grija mașinii.

– Bine, concedă colonelul, atunci să stabilim măsurile ce se impun.

CU CĂRȚILE PE FAȚĂ

Am părăsit cu un „taxi“ clădirea și am făcut calea întoarsă la apartamentul numărul 4. În timp ce mă îmbrăcam în hainele mele, Pascu apăru din cealaltă cameră cu un pahar și o sticlă de bere aburită, de parcă fusese scoasă atunci de la gheață.

– Și cârciumă aveți aici?! nu m-am putut eu abține.

– După ce ne arătăm gazde atât de atente, ne luați și peste picior!?

– Văd că sunteți „de-al casei“ acum!... V-ați pus bine pe lângă Dumitru și...

– Chiar așa. Și îmi turnă bere în pahar, asigurându-mă: O să mirosiți ca un butoi de vin! Am observat, continuă, că ați început să vă exersați spiritul de observație... Nu uitați să numărați însă doar până la nouă! mă preveni căpitanul și îmi turnă în pahar și restul de bere.

– Mai sunt unele puncte care se cer lămurite...

– Le descântăm noi, vine ea vremea!... La „Rața“...

– Și ce, nu era bine?! Acum nu poți scoate o vorbă!...

– Aveți de dat trei sticle de vin, pe puțin!...

– Tot eu să dau?! Și mi-am adus aminte că-i cumpărasem la Viena o mică atenție, semnificativă întru câtva pentru circumstanțele în care ne cunoscusem.

La plecare nu știu dacă am ieșit din bloc pe aceeași ușă pe care intrasem, dar era fără îndoială că mă aflam pe altă stradă. Sau poate mă înșelasem și eram pe aceeași? În orice caz, aflasem și văzusem atâtea încât, dacă mi-ar fi spus cineva că am devenit mașină de cusut, termometru sau portchei, gândindu-mă la căpitanul Vlad, nici n-aș fi încercat să mă pipăi. De un singur lucru eram totalmente convins – ceea ce mă liniștea întru câtva cu privire la identitatea mea – că-mi era foame. Și arzând de nerăbdare să mă întâlnesc cu Suzanne, am grăbit pașii.

Mă aștepta sus în cameră, privind pe fereastră.

– Am întârziat cam mult, te rog să mă ierți! m-am scuzat și am sărutat-o pe obrazul pe care mi-l întinsese. M-am întâlnit la editură cu niște amici și fiind plecat atâta vreme din țară, n-a fost lipsit de interes pentru mine să aflu ce noutăți mai umblă prin târg.

– Dacă amicii tăi folosesc colonie feminină, atunci „noutățile“ au avut darul să te pună în temă!

Avusese grijă căpitanul Vlad să miros a de toate.

– Nu fi copilă! Nu pot mirosi decât a băutură, asta nu neg.

– Ce-ai rezolvat la editură? schimbă ea demonstrativ vorba.

– Redactorul de carte a fost internat în spital acum câteva zile, așa că discuția n-a mai avut loc. Dacă știam, nu ne mai grăbeam așa. Ai mâncat?

– Fără tine?!

Mișcat de atâta dăruire, am sărutat-o și pe celălalt obraz și în scurt timp am coborât în restaurant.

– Miroase a ciuperci, i-am spus în șoaptă. Toată lumea vorbea în șoaptă, ca la biserică, și tot ca la biserică bărbații ridicau privirile îndată ce intra o femeie pe ușă. Mă dau în vânt după tot felul de bunătăți cu ciuperci, n-am acordat nici o atenție celor din jur, nu de mine li se lipiseră ochii, și am

condus-o ceva mai grăbit pe Suzanne spre una dintre mesele libere.

– Uite-l pe Alex! exclamă ea deodată, îndreptându-se în direcția lui. Fostul meu soț.

„Au început să se adune!“ mi-am spus și am urmat-o, neștiind ce să fac, având-se în vedere relațiile care existau între mine și ea. Era totuși fostul ei soț!... Am preferat să adopt o expresie candidă. Cum nu m-am văzut însă niciodată așa în oglindă, am înlocuit-o cu una distrată. Nu, nici aceasta nu mă prinde prea bine. Așa că, ajungând la masă, nu mai știu ce mutră am făcut. Nu-i exclus să fi făcut mai multe.

– Ce-i cu tine, Alex, aici? i se adresă ea în germană. Apoi, schimbând germana cu franceza, mă prezentă fostului ei soț.

Se înclină rece în direcția mea, eu – de circumstanță, a trebuit să zâmbesc.

– Cu treburi. Azi-dimineață am sosit. Ești ultimul om pe care m-aș fi așteptat să-l întâlnesc în București! spuse Alex cu o voce tocmai bună să-ți razi călcâiele după baie cu ea.

– De ce însă singur? se miră Suzanne.

– Edwiga trebuie să nască. Probabil că n-ați luat masa, se uită el pe rând la amândoi, în sensul că, dacă nu avem nimic împotrivă, putem mânca împreună cu el.

– Nu, acum am intrat. Da, sigur!... se animă Suzanne.

Ne așezarăm, chelnerul trecea pe lângă noi, l-am oprit nelăsându-l să-mi scape. În timp ce discutam cu chelnerul cam ce și cum să-mi pregătească cu ciuperci, l-am simțit pe Alex studiindu-mă.

– Câte zile rămâi? Ai venit pentru mai mult timp? îl întrebă Suzanne pe fostul ei soț, când chelnerul se îndepărtă de la masă.

– Încă nu știu. Depinde... Și tu?

– A, eu îmi petrec vacanța. Mâine plecăm la Brașov, nu, Ol?

Așa îmi zicea ea mie, „Ol".

– Îmi pare rău, mâine n-o să putem. Am de rezolvat unele formalități în legătură cu mașina, i-am explicat.

– Închipuieți, Alex, i-au furat mașina la Salzburg!

– Da, se fură o mulțime de mașini, spuse el și începu să povestească cum a fost descoperită o contrabandă de mașini furate, care erau expediate sub numere false, din Hamburg.

Vorbea rar, fără să se grăbească, chiar enervant de rar, cuvintele însă ieșeau repezite ca și cum, o dată rumegate, ar fi fost aruncate afară. Nu-mi plăcea mutra lui de ascet și mai ales cum i se zbăteau pleoapele, des, acoperind și descoperind o privire rece, ușor ironică.

– ...Numerele de circulație erau luate din parcurile cu mașini de ocazie, încheie el, așa că n-a fost ușor până s-a descoperit cum dispăreau fără urmă mașinile furate. Să nu fi avut nevoie de mașină ca să dea vreo lovitură!... mi se adresă Alex.

Vru să continue, dar Suzanne îl întrerupse:

– L-am rugat pe Otto să se intereseze din nou la poliție. Otto și Hellen vin și ei în România. Am vorbit azi cu Hellen.

Mie nu-mi spusese. E adevărat, nici nu avusese timp. În orice caz, era o noutate care trebuia comunicată colonelului Dumitru.

– Da? Nu i-am mai văzut de mult, spuse Alex egal și continuă: După-aamiază am treabă, seara sunt invitat la o masă, mâine dimineață însă, dacă ai să fii liberă, domnul spunea că are câteva treburi de rezolvat, ne-am putea întâlni. La ce cameră stai?

– La trei sute șase. În jurul orei unsprezece îți convine? întrebă Suzanne.

– Aș prefera înainte de zece treizeci.

– Perfect!

– Ai venit cu mașina?

– Da, e parcată în fața hotelului. Dacă o să ai nevoie de ea, spune-mi.

– Nu, îți mulțumesc, am întrebat doar așa.

Am răsuflat ușurat. Stabilisem în principiu pentru a doua zi examinarea mașinii, de aceea mă și eliberasem de Suzanne, spunându-i că aș avea de rezolvat unele formalități cu Renault-ul. Dacă Alex ar fi zis „da, mi-ar trebui mâine dimineață mașina", nu știu cum aș fi scos-o la capăt.

M-am ridicat o dată cu el, ne-am luat rămas-bun, dându-ne mâna, am simțit un tremur ușor, abia perceptibil, al degetelor sale osoase și mari. În timp ce se îndepărta, l-am urmărit fără să vreau cu privirea.

– Ai încercat să-ți imaginezi căsnicia mea cu el? mă întrebă Suzanne.

– Ca să nu mint, prefer să nu-ți răspund.

– Am înțeles. Într-adevăr, Alex nu este nici frumos și nici foarte plăcut. În majoritatea cazurilor însă, nu acestea sunt considerentele care duc la un mariaj. O căsnicie este o problemă prea serioasă, ca să ții seama de lucruri atât de exterioare! Dacă ai cunoaște-o pe actuala lui soție... Se spune despre mine că sunt o femeie frumoasă. Edwiga este un cadru. Era una dintre cele mai conștiincioase funcționare ale lui și, mai ales, de o purtare ireproșabilă. S-au căsătorit, îi face al doilea copil, dar în privința purtării, lucrurile s-au cam schimbat.

– Probabil e prea frumoasă pentru a nu greși. Unei femei frumoase, bărbații nu-i permit un asemenea lux! Să bem pentru frumusețea ta! și am ridicat paharul.

– Și pentru interdicția unui asemenea lux! zâmbi Suzanne, urmându-mi gestul.

– De acord!

Am golit fiecare paharul și fiecare ne-am gândit, probabil, la altceva.

– Ce propui pentru azi? mă întrebă.

– Aș vrea să te duc la Muzeul Satului și, cât mai este lumină, să facem o plimbare prin București cu mașina. Pentru seara, hotărăști tu.

– Nu te muți la mine?

Avea nevoie de sacou, știam.

– Nu suntem și așa împreună?

– Ba da, dar... Poți să-i spui mamei că pleci chiar în după-amiaza asta la Brașov... De ce n-am pleca chiar mâine? Îți rezolvi treburile și plecăm imediat după prânz. Ce zici?

– N-am nimic împotrivă.

– Diseară o să ieșim undeva... O să vrei să te schimbi... Mâine-dimineață o să fie aceeași situație...

– Da, ai dreptate, am acceptat.

– Ia mașina și după ce-ți aduci bagajul, plecăm direct în oraș.

Când m-a văzut făcându-mi din nou geamantanele și a auzit că plec la Brașov, mama, care mă ține și la vârsta asta din scurt, nu m-a iertat:

– Parcă spuneai că te apuci de lucru îndată ce vii din Austria?

– Ehe, eu m-am apucat de lucru încă înainte de a pleca în Austria!

– Ce fel de lucru? Văd că n-ai scris de două luni nici un rând!

– Mă documentez, mamă.

– La Brașov?! Cu tipa asta, cu care ai venit de-acolo?! Te-ai întors cu ea din Austria... Acu' pleci cu ea la Brașov... Umbli cu mașina ei... Zău dacă faci bine!...

Am izbucnit în râs.

– Uite, habar n-aveam că am o mamă atât de vigilentă!

– Râzi tu, râzi!...

Trebuia să-l sun pe căpitanul Pascu și am rugat-o să-mi facă o cafea. Lăsându-mi sacoul în cealaltă cameră, îi mai

telefonasem o dată, curios, nimeni nu ridicase receptorul. Să fi format greșit numărul? Am încercat din nou.

– Aneta la telefon, s-a auzit la celălalt capăt al firului.

– Cu domnul doctor Ionașcu s-ar putea vorbi? am început parola pregătită pentru cazul că aveam sacoul pe mine.

– În chestiunea rețetei de Seduxen?

– Nu, am ceva să-i comunic din partea fratelui său din provincie, Sandu.

– Comunicați-mi mie, doctorul Ionașcu este la masă.

Și doar îi spusesem lui Pascu că-l sun! El, gata, se și grăbise să se ducă la masă! M-am uitat la ceas – se făcuse cinci. I-am comunicat „Anetei" ceea ce aveam să-i spun căpitanului Pascu, dar ar fi fost altceva dacă aș fi putut sta de vorbă cu el.

A doua zi dimineață, așa cum îmi ceruse colonelul Dumitru, am preferat sacoului costumul meu gri, Suzanne s-a prefăcut că nu observă și am răsuflat ușurat. Dacă m-ar fi rugat să îmbrac astăzi sacoul, cedam imediat, dar asta însemna, după cum mi se explicase, anumite complicații cu neutralizarea înregistrărilor, era de dorit să duc mașina la „puricat" fără să fiu îmbrăcat în sacou. Luasem însă stiloul la mine, asta o liniștise probabil pe Suzanne.

După ce am coborât în holul hotelului, m-am îndreptat fără grabă în direcția restaurantului, unde nu prea știam ce aveam de făcut, deoarece micul dejun îl luasem în cameră, și m-am oprit lângă standul cu ziare. Îmi zâmbea politicos o fată în uniformă bej, cu un năsuc răzgâiat și cu breton.

– Nu știți, *România liberă* de astăzi are caricatura lui Matty? am întrebat-o. Dacă nu, dați-mi *Scânteia*.

– Are. Și eu urmăresc caricaturile lui Matty, îmi răspunse fătuca, întinzându-mi ziarul.

– O.K.! am spus, am luat ziarul și mi-am continuat drumul spre restaurant.

M-am așezat la o masă și am comandat o cafea.

– Dacă nu vii îndată cu ea, o beau la toamnă, când am de gând să mai stau o lună aici! i-am spus unui chelner tinerel, care mă primise cu „Good morning, sir".

Nu știu ce-a înțeles, dar a șters-o repede în direcția bucătăriei.

Rămas singur, m-am uitat peste pagina întâi a ziarului, apoi l-am desfăcut și, într-adevăr, pe coloana a doua a paginii cu „Mica publicitate", o serie de litere erau înțepate cu acul. Era în regulă, am închis ziarul și m-am întors la pagina întâi, unde văzusem un articol despre prașila întâi la porumb.

În scurt timp, chelnerul m-a întrerupt din lectură, am băut cafeaua și, după câteva minute, citeam în mașina Suzannei, așteptând, vezi Doamne, să se încălzească motorul, mesajul ce-mi fusese adresat:

„Început. La nouă și jumătate Aura în Piața Cosmonauților. Sfârșit".

M-am uitat la ceas, era nouă și cinci. Aveam destul timp, deschizând capota motorului, am accelerat de câteva ori brusc, apoi am trecut în spate să ascult ralantiul la țeava de eșapament. Fiat-ul 124 a lui Mark Dominic îl văzusem în extremitatea cealaltă a parcării, dar m-am abținut să mă uit în direcția lui.

În cele din urmă, am demarat fără grabă, m-am oprit la stația de benzină de la „Lido", am făcut plinul și am pornit încet spre Piața Cosmonauților, care se găsea la doi pași. Singurele locuri libere erau cele rezervate stației de taxiuri și cu toate că unul dintre șoferi îmi făcuse semn spre tăbliță, am tras fără să-mi pese, cu spatele la bordură.

Când am coborât din mașină, șoferul m-a luat în primire:

– La dumneavoastră acasă tot așa faceți? „Rezervat"! „Taxi"! spuse el în germană, după ce se uită la numărul meu.

Am dat din cap în semn că am înțeles și mi-am văzut în continuare de drum până la scuarul de vizavi, pentru a fi reperat mai ușor de tânăra care mă primise ieri în apartamentul numărul 4 și mai lesne de ținut sub observație de către cei care aveau interes să mă vadă la această întâlnire cu ea.

A apărut după vreo zece minute. Era grandioasă tovarășa asta Moraru, cu ochii ei mari, puțin migdalați, de un verde închis, catifelat, aproape negru, ce luceau dens de sub gene prelungi, de o copilăroasă vioiciune. Mă învălui cu o privire tandră și-mi zâmbi afectuos:

– M-ași aștepți de mult? mă întrebă și, întinzându-mi mâna la sărutat, îmi examină haina cu o privire discretă.

Radia toată de fericire și eu radiam la fel.

– Nu, doar de vreo zece minute. Ești de-o eleganță tulburătoare, iar bluza e de-a dreptul superbă! am exclamat și, luând-o cu intimitate de braț, am adăugat: Am făcut rost de o mașină, ți-aș propune să ieșim undeva. Uite-o, aceea citron. E o Lamborghini Espada.

– Vai, ce mașină splendidă! Lamborghini Espada? Câtă suplețe! În materie de mașini, italienii sunt niște stiliști desăvârșiți!

– Da, e carosată de Bertone. Este a unui prieten... Un străin. În dimineața aceasta ne stă la dispoziție, am spus, conducând-o atent la mașină

– Uite cum îi vânează pe străini putorile astea! făcu unul dintre șoferi în așa fel încât să audă și tovarășa Moraru, care aștepta să-i deschid portiera.

– Drăguț compliment! am remarcat eu zâmbindu-i, în timp ce o pofteam în mașină. Apoi, tacticos și fără grabă, am trecut la portiera mea, așezându-mă la volan, am dat drumul la radio.

– Cât rafinament! exclamă Aura, examinând tabloul de bord și deodată, întorcându-se spre mine, mă admonestă sever cu privirile:

– Ce te uiți așa la picioarele mele? mă întrebă ea alintându-se.

La naiba cu minifustele astea, mă năuciseră picioarele ei! Mi-am dezlipit în grabă ochii de pe rotunjimile lor și am dat să mă mir:

– Eu? Vocea îmi răsună fals și pițigăiat în urechi și, ca să scap din încurcătură, am adăugat repede, râzând oarecum mirat: De ce, nu e voie?! Și pentru că trebuia să-mi joc perfect rolul – în treburile astea nici un amănunt nu poate fi neglijat! – am adus-o drăgăstos lângă mine. Neavând încotro, tovarășa Moraru îmi oferi gura ei rotundă și roșie ca un semn de sens interzis. Atât doar că semnul n-are buze calde și moi.

– Mergem? am întrebat-o, grăbindu-mă deodată, în timp ce Aura mă fulgera cu ochii ei mari, puțin migdalați... Verdele lor închis devenise negru, și nici catifelat nu mai era.

– Dacă zici că ai mașina la dispoziție pentru întreaga dimineață, hai la Snagov. La Snagov-sat. O prietenă de-a mea... Mara, pictorița, ți-am mai povestit despre ea, a închiriat o vilă pentru întreaga perioadă de vară; ai să vezi ce frumos stă!

– O.K.! am exclamat și am dat drumul motorului.

– Fii drăguț, ia-o prin Piața Romană. E un atelier de tricotaje puțin înainte... Era în inventar, vreau să văd dacă mai este afișul pe ușă.

– Așa mă gândeam și eu, pe Dorobanți circulația a devenit o calamitate!

Ieșind pe Magheru, am încercat să reperez ce se întâmpla în spatele meu. În afară de oglinda centrală, Lamborghini Espada are două retrovizoare pe aripi, le puteam urmări cu discreție; până la Casa Scânteii n-am observat nimic deosebit.

După ce am trecut de monumentala clădire, ce ne evocă amintiri cât se poate de dragi, tovarășa Moraru mi-a făcut un semn discret să accelerez energic. Discutasem despre calitățile mașinii, am înțeles că tema aceasta fusese anume abordată de Aura. I-am demonstrat ce repriză putea să aibă o Lamborghini Espada, am condus tot timpul în trombă, pe unele porțiuni ale autostrăzii acul kilometrajului a urcat spre o sută optzeci. La o asemenea viteză e destul de periculos să-ți ridici ochii de pe parbriz, aruncând din când în când priviri de o clipă asupra oglinzilor retrovizoare de pe aripi, n-am remarcat nici o mașină care să se țină după noi.

– Să nu intrăm în vreun pom! spuse Aura cu teamă în voce după ce luasem în fluierat de cauciucuri o curbă de pe șoseaua Snagovului. Conduci prea tare, te rog frumos, nu mai goni așa! și îmi făcu semn să reduc.

M-am conformat, în scurt timp pe șosea apărură o „portocală" a depanării și un Renault 16, bej, staționat în „pană", alături. Aura schimbă o privire fugitivă cu cei care se găseau lângă mașină și îmi spuse:

– Se face un drum asfaltat la stânga, a patra vilă pe dreapta. Formidabil ce repede am sosit! Colosală mașină!

– Ai văzut, ca lipită stă pe viraje?!

Ajunsesem în apropierea vilei în cauză, cineva ne deschise poarta. Mașina „depanării" intră în curte imediat după noi.

– Ooo, dar e splendid aici! am exclamat și l-am văzut pe căpitanul Vlad coborând de la volanul „portocalei".

Dezbrăcându-mi haina și lăsând-o în mașină, am ieșit în întâmpinarea căpitanului.

– A fost cineva în spatele nostru? l-am întrebat cu vădită curiozitate.

– Nu, nimeni. O ieșire amoroasă, și-au spus!... Acum vă puteți plimba o oră-două cu tovarășa Moraru prin parc. Vă anunțăm noi când suntem gata.

– Să mergem! am invitat-o pe Aura, dar n-am mai luat-o de braț.

Am mers un timp tăcuți, îndreptându-ne în direcția lacului, am atacat din nou:

– Spuneți-mi... Sunt curios să aflu, când m-ați sărutat cu atâta conștiinciozitate în apartamentul numărul 4, aveați buzele de rezervă?

A râs și n-am mai mers tăcuți. Așa că, la sfârșitul șederii noastre în parc, Aura, ca o măslină, nu atât de neagră, cât atât de alunecoasă, eu – ca o scobitoare de Piatra Neamț, nu atât de subțire, cât atât de bont, ne-am îndreptat spre mașină, prieteni, subsemnatul fiind foarte în clar până unde pot merge lucrurile când te afli în serviciu comandat. Ceea ce, să recunoaștem, nu era deloc puțin pentru mine!... Mă documentam, nu-i așa, în vederea cărții pe care aveam să o scriu...

Căpitanul Vlad ne aștepta lângă vilă:

– În afară de un magnetofon minuscul, aveți în mașină și un microemițător, ne informă el și continuă: Spuneți-mi, după remarca referitoare la picioare a urmat un sărut, nu? mă întrebă Vlad și adăugă: Așa ar reieși...

– Exact, am confirmat și am considerat necesar să-i explic: Pentru a crea aparențele respective.

– Este perfect, nu sunt probleme. O lăsați pe tovarășa Moraru în fața magazinului „Muzica" de pe Calea Victoriei, iar pe drum bârfiți-o puțin pe prietena Aurei. Pictorița s-a mutat aici nu atât să lucreze, cât să se întâlnească cu un prieten din București... care o vizitează mereu... Și așa mai departe.

Eram cu Suzanne la Brașov de trei zile. Întorcându-ne spre seară de la cheile Oituzului, i-am găsit pe Hellen și Otto așteptându-ne în hol la „Carpați". Fusesem înștiințat de

dimineață – aici, în locul *României libere* ceream ziarul local – că Otto intrase în țară.

– Ați sosit de mult? l-am întrebat după ce ne-am manifestat reciproc bucuria revederii.

– De o jumătate sau trei sferturi de oră...

– Ce facem, Ol? interveni Hellen. La recepție ni s-a spus că nu mai au nici o cameră liberă.

– Vedem noi îndată, am spus și m-am uitat în direcția recepției, căutând din ochi o doamnă Mia, pe care – așa cum știa Suzanne – o cunoșteam de mult.

Era într-adevăr de serviciu. M-am scuzat, desprinzându-mă de grup. Mi-a spus că-i este imposibil să facă ceva pentru prietenii mei:

– Așteptăm dintr-o clipă în alta două autocare cu turiști englezi, cărora li s-au rezervat de alaltăieri camere, credeți-mă, nu știu cum o să mă pot descurca.

– Nici în Poiană?

– Nu v-aș fi spus?!... Să încerc totuși la hotelul „Teleferic", și intră în birou să telefoneze la Poiană.

Otto mă urmase la recepție, asistase la discuție. Întorcându-mă spre el, am adoptat o mină plină de îngrijorare, cu toate că eram sigur că n-am de ce să fiu îngrijorat: camera două sute optsprezece de la hotelul „Teleferic" le fusese special rezervată. Doar erau amicii mei, ce Dumnezeu?!

– În cazul în care rezultatul va fi negativ, zău dacă știu ce-i de făcut! am spus. Cum de ne-a scăpat din vedere să vă reținem o cameră?!

– Da, trebuia reținut... Nu m-am gândit. Și doar am vorbit cu Suzanne la telefon!...

– În noaptea asta dormiți cu noi, am propus, iar mâine vedem noi ce facem. Trebuie să se elibereze mâine o cameră!...

– Totul este în regulă! mi se adresă doamna Mia, întorcându-se din birou și îi spuse lui Otto în germană: Cereți

camera două sute optsprezece, sunteți așteptați la hotelul „Teleferic", în Poiana Brașov. E un hotel modern, cu piscină, la doisprezece kilometri de aici. O să vă simțiți chiar mai bine decât la noi, în Poiană e foarte frumos.

Otto îi mulțumi pentru amabilitate; ne-am întors veseli la Hellen și Suzanne.

– Ol a fost de-a dreptul formidabil! S-a rezolvat, ar fi cazul să beau ceva tare!

– Să vă instalați întâi, am propus. Să nu ne sufle cineva camera, alta nu mai găsim!

– Da, da! se grăbi Hellen să mă aprobe. Ol are dreptate!

Am făcut semn unui băiat să ducă bagajele la mașină; după câteva minute plecam spre Poiana Brașov, eu cu Suzanne în față pentru a le arăta drumul.

– Sunt sigură că o să le placă foarte mult sus, se arătă ea bucuroasă de sosirea lui Hellen și Otto. Îi ducem la „Șura Dacilor" diseară, ce zici?

– Diseară sunteți invitații ei! am spus sentențios.

Otto nu avea să-mi lase însă această plăcere.

Bănuiam ce urma să se întâmple. Suzanne nu trecuse la propuneri, comportându-se neschimbat, cu toate că ei trebuie să fi fost mulțumiți de rezultatele verificărilor la care fusesem supus. Înseamnă că fusese așteptat Otto. Acum se punea doar problema zilei când va trece el la ofensivă. Încă astăzi sau mâine? Mai mult nu avea de ce să amâne. Era sâmbătă, sâmbătă avusese loc și discuția dintre Anca Petroveanu și Mark Dominic...

Și Hellen și Otto se arătară cât se poate de încântați de Poiana Brașov; le plăcu și hotelul. Primind de la recepție cheia, ne invitară sus în camera lor.

– Nu, se opuse Suzanne, instalați-vă în liniște, până vă schimbați, bem o cafea. Ne găsiți la bar.

Am ieșit pe terasa piscinei și, în timp ce căutam o masă, l-am văzut pe căpitanul Pascu în mare amor cu o tânără pe

care, eram absolut sigur, nu mi-ar fi displăcut s-o cunosc. M-am așezat în așa fel, încât masa noastră să fie în raza privirii lui Pascu.

– Cred că am făcut o imprudență că nu mi-am luat o jachetă cu mine, spuse la un moment dat Suzanne, sorbindu-și cafeaua.

– Să-ți dau haina mea, m-am precipitat.

V-ați dat seama și singuri, sunt un bărbat cât se poate de atent cu femeile!

– Ca să răcești tu în schimb?! Urc la Hellen, se ridică Suzanne, și iau ceva de la ea. Ce cameră au? încercă ea să-și aducă aminte.

– Dacă nu mă înșel, două sute optsprezece. Da, da, ăsta-i numărul! am spus ferm. Să te conduc?

– Nu, de ce? și se îndepărtă de la masă.

Afară se făcuse destul de răcoare, Suzanne era îmbrăcată însă în pantaloni și pulover, bineînțeles nu acesta fusese motivul pentru care plecase. Am crezut că fata de la masa lui Pascu se va ridica și ea. Nu, rămase pe loc, râzând mereu la tot ce-i spunea îngerul meu păzitor. Nu era singurul, bănuiam.

Suzanne se întoarse împreună cu Hellen și Otto și toți trei arătau cât se poate de veseli.

– O să mâncăm friptură de urs, friptură de mistreț... Ce fripturi am mai mâncat noi? mă întrebă Suzanne.

– De căprioară, am spus.

– De căprioară... Și am mai mâncat ceva, dar Ol e afurisit și nu spune, ca să vă facă vouă o surpriză. Și-o să bem vin roșu, „Puterea ursului"!...

– Fain! exclamă Otto, frecându-și cu satisfacție mâinile.

– Chiar așa îi spune? se miră Hellen.

– Chiar așa este! o asigură Suzanne. Și-o să mâncăm clătite cu foc! Pufff! suflă ea în direcția mea, ca într-o flacără.

Am mâncat la „Șura Dacilor“, în aceeași atmosferă gălăgioasă și veselă, susținută mai cu seamă de Suzanne. Făceam tot posibilul să fiu în ton cu ea, în aer însă simțeam că plutește ceva. Râsul lui Otto era câteodată forțat sau absent, încerca discret să nu întreacă măsura la băutură, Hellen devenise stridentă și doar Suzanne era total degajată, ca și cum ar fi fost complet străină de ceea ce avea să se întâmple, vorbea și râdea întruna.

Se făcuse aproape unsprezece când am ieșit din restaurant, îndreptându-ne spre hotel.

– Splendidă noapte! exclamă Suzanne. Nici un pic de vânt.

– Chiar, ce liniște! Numai brazii foșnesc! Auziți! se opri Hellen.

– Ol, tu știi câte stele sunt pe bolta cerească? mă întrebă Suzanne venind lângă mine.

– Câte stele? Zău dacă am idee!

– Un milion trei sute optzeci! Dacă nu mă crezi, numără-le! izbucni ea în râs.

– Cred că iarna aici e și mai frumos! remarcă Otto, adresându-mi-se.

I-am explicat unde sunt pârtiile de schi, ce se preconizează să se construiască. Ajungând la scările hotelului, Otto se opri și se adresă celor două femei:

– Duceți-vă sus, noi ne mai plimbăm la aer puțin, și mă strânse complice de braț.

– Bine, spuse Hellen și începu să urce pe scări.

– Să nu vă duceți undeva singuri! ne amenință Suzanne cu degetul, pornind după Hellen.

„Urmează deci atacul!“ mi-am zis, încordat ca un odgon, de teamă să nu calc în gropi tocmai acum.

– Aș vrea să discutăm ceva în liniște... mă anunță Otto și se uită în jur, ca și cum ar fi căutat locul care s-ar fi pretat pentru o asemenea discuție.

– Să bem aici un coniac, am propus, arătând în direcția restaurantului de la parterul hotelului „Teleferic".

– Nu, nu... Haideți! făcu el, ca și cum s-ar fi hotărât deodată.

Mercedesul său era parcat chiar acolo, în față; îmi deschise portiera.

– Mi-a făcut necazuri pe drum, se referi el la mașină. Ori a intrat o murdărie în carburator, ori este ceva la aprindere. La turație mare nu se simte, însă când reduc gazele, întrerupe...

– Cu rateuri în eșapament? am întrebat, lăsându-mă antrenat în discuție. Și pentru că, trecând de intersecția care duce spre hotel „Sport" Otto virase la stânga, spre Brașov, am crezut că este bine să remarc: Dacă mergem la bar în Brașov, o să se supere și Suzanne și Hellen. Și nici nu suntem îmbrăcați pentru bar!

– Nu, la bar n-are rost să mergem. Rateurile în eșapament mi-ar fi spus că am lipsă de benzină. Mai curând platinele. Tot de la aprindere să nu fie ceva... M-am uitat la delco... Între München și Budapesta ne-a plouat tot timpul. Și încă ce ploaie! De-abia reușeau ștergătoarele să mături apa de pe parbriz. Mi-am spus că, trecând prin băltoacele de la marginea șoselei, câțiva stropi or fi ajuns pe ebonita încinsă a delcoului...

– Așa se putea întâmpla și cu „pipele" bujiilor, am improvizat, cum, desigur, făcea și el – vorbe de clacă. Nu-i exclus să fie și o întrerupere de bujie!

– Da, la asta nu m-am gândit. Am schimbat bujiile, dar la „pipe" nu m-am uitat. Și una dintre ele este foarte aproape de filtrul de aer, mi-a mai făcut o dată un necaz. Să oprim acolo, arătă el spre un refugiu, care apăruse după un viraj.

Am înțeles că locul fusese stabilit dinainte, probabil când Otto se ridicase de la masă, pentru că la extremitatea

de jos a refugiului era parcat, cu luminile de poziție stinse, un Mercedes alb.

– Mai e o mașină, arătă el spre Mercedes, oprind chiar la intrare. Nu suntem nici singuri și în același timp putem discuta în deplină siguranță. Fără să ne temem de urechi indiscrete.

„Asta s-o crezi tu!"

– Înseamnă că aveți să-mi spuneți ceva cu totul ieșit din comun...

– Nu știu dacă este chiar așa de ieșit din comun... nuanță Otto, îmi oferi o țigară și își aprinse și el una. Este vorba de o chestiune de afaceri. Dar să intrăm în subiect! Firma mea vă propune, prin mine, o ofertă cât se poate de avantajoasă și eu...

L-am întrerupt:

– Ce legătură pot avea eu cu firma dumneavoastră? Știți foarte bine că profesiunea mea...

– Vă rog să mă ascultați cu răbdare! Lăsați-mă întâi...

– Îmi pare rău, nu vreau să ascult nimic. Afacerile nu sunt de competența mea. Și, în general, ele se discută într-un alt cadru!...

– Este în interesul dumneavoastră întâi să ascultați! schimbă el germana cu o franceză curgătoare.

– Știam că nu cunoașteți franceza! Interesant...

– Eu cunosc mult mai multe lucruri decât vă închipuiți dumneavoastră! Repet: este în primul rând interesul dumneavoastră să mă ascultați!

– Lăsați-mă să apreciez eu care sunt interesele mele! Sunt în stare să-mi port singur de grijă!

– Bine. Poftiți! spuse el, întinzându-mi o fotografie. Apreciați! Și deschise cutia de la bordul mașinii ca să pot privi fotografia la lumina ce se revărsa dinăuntru.

Stăteam pe canapea, în camera mea, numărând mărci vest-germane. Pe măsuța din față se vedeau cele două pachete cu franci elvețieni și dolari.

– Dumneavoastră ați primit oficial șilingi, dacă nu mă înșel?! sublinie el cuvântul „oficial".

– De unde știți ce-am primit eu oficial? am întrebat eu mecanic și am vrut să continui, dar Otto mi-o luă înainte:

– V-am spus: știu mult mai multe lucruri decât vă închipuiți dumneavoastră!

– Și ce-i cu fotografia asta? De unde aveți o asemenea fotografie? Cine a făcut-o?

– Cam multe întrebări! Este bine să mă ascultați cu răbdare și în liniște...

– Bine, dar... am zis eu cu derută în glas.

– Repet: este în interesul dumneavoastră să mă ascultați!

– Mă șantajați?

– Nu recurgeți la asemenea expresii...

– Astea sunt faptele!

– Dacă este să fie așa, v-aș arăta și această fotografie, și îmi întinse încă una.

Eram în magazinul reprezentanței „Uher", fusesem surprins exact în momentul în care întindeam banii șefului de magazin.

– Aveți și acestea două. În prima – mi-o oferi el – ieșeați cu magnetofonul în stradă, iar în astălaltă, așezați magnetofonul în mașină.

– Așadar, Aralian...

– Tranzacția valutară, după cât știu eu – ilegală – ați făcut-o cu un scop precis! Un „Uher" costă peste șase mii de șilingi în Austria!... Este mai bine ca aceste fotografii să nu ajungă la autoritățile românești!...

Examinam fotografiile și el a continuat:

– Firma mea, continuă Otto sigur de el, este interesată de o anumită licență de fabricație – o licență străină, nu românească – al cărei dosar se află la inginerul Dobra în

seif. Iar pe inginerul Dobra dumneavoastră îl cunoașteți cât se poate de bine.

– Vă înșelați! Eu îl cunosc într-adevăr foarte bine pe inginerul Dobra... Dar tocmai de aceea vă pot spune că el nu va accepta niciodată o asemenea tranzacție.

– Știu.

– Că-l cunosc pe inginerul Dobra tot Aralian v-a spus?

– N-are importanță. Este vorba de un efort de o jumătate de oră. De fapt, nici chiar atât. Pentru care câștigați cincizeci de mii de dolari! Înțelegeți, desigur, ce înseamnă o asemenea sumă! N-o să fie o problemă pentru dumneavoastră să-l invitați pe inginer undeva. Se deplasează foarte des pe șantier... Îl căutați acolo spre sfârșitul programului, îi propuneți o ieșire... Sau vă oferiți să-l aduceți cu mașina la București... Pe drum îl serviți cu o țigară dintr-un pachet pe care o să vi-l dau eu și inginerul o să adoarmă brusc pentru cinci-zece minute. Este mai mult decât timpul necesar pentru a-i fotografia cu un aparat minuscul cheile de la casa de fier.

– Vă dați seama ce înseamnă asta?

– Inginerul, continuă Otto fără să dea atenție remarcii mele, se va trezi când veți fi din nou în mers cu mașina și va avea senzația că a ațipit o secundă. Nici atât. Senzația este că pentru o clipă a fost absent. La oameni ca el, asemenea momente de absență, de oboseală sunt destul de des întâlnite. Somnul este superficial, creierul continuă să lucreze... Și el, în nici un caz, nu va bănui ceva. Pentru clișeele acestea încasați cincizeci de mii de dolari!

– Nu, asta se cheamă trădare!...

– Nicidecum! Nu este vorba de un patent românesc, țara dumneavoastră nu-i cu nimic afectată, în dispută se află două firme occidentale!

– Nu risc o asemenea implicație! am spus cu hotărâre în glas.

– Bine, dar dumneavoastră sunteți de pe-acum implicat în lucruri tot atât de grave!

– Eu?

– Da, dumneavoastră. O să încerc să vă ajut memoria.

– Nu vă supărați, a cumpăra, chiar ilegal, patru sute de dolari nu este același lucru cu ceea ce mi-ați propus!

– Să recurgem din nou la fotografii. Examinați-o pe aceasta, și îmi întinse o nouă fotografie.

Era fotocopia declarației mele în legătură cu trecerea ilegală a frontierei R.F. Germania.

– Și asta, făcu Otto schimb de fotografii.

Imaginea reprezenta declarația despre punerea în circulație a mărcilor false.

– Ambele declarații sunt păstrate în original la poliție și cercetările pot fi oricând redeschise. Este suficient un singur semn!

– Deci, totul mi-a fost înscenat!

– Iarăși expresii... nepotrivite.

– Bine, dar e o înscenare!

– Trebuie să și dovediți!...

– Peste graniță... Înseamnă că Suzanne e amestecată și ea în toate acestea!

– Nu, Suzanne nu știe nimic. Absolut nimic! Eu am fost acela care a îndemnat-o să ne invite la ea, inclusiv pe dumneavoastră, revanșându-se astfel pentru masă. Iar ea a fost imediat de acord. Am sesizat că vă plăcuse, știam că-i va surâde ideea.

– Peste graniță, am reluat, m-ați transportat cu mașina! N-am făcut-o din proprie voință! Da, acum îmi amintesc perfect, la un moment dat mi-ați oferit o țigară. Era, bineînțeles, o țigară de genul acelora pe care le-ați pregătit pentru inginerul Dobra!

– Puteți proba? Nota de plată la restaurantul domnului Kramer din Tils ați achitat-o cu propria mână! Scoțând

bancnote din propriul dumneavoastră portofel! Domnul Kramer poate depune oricând mărturie!...

– Pentru că bancnotele mele au fost schimbate cu unele false în timpul primei nopți petrecute acasă la Suzanne! Și cine putea s-o facă decât ea?!

– V-am spus, Suzanne n-are nici un amestec. Așa puteți s-o bănuiți și pe femeia de serviciu!... Dovediți!

– Banii i-am primit de la Aralian. Și printre ei erau și mărci.

– Ce sumă?

– N-are importanță!

– Ba da.

– Aș fi putut să primesc mărcile false când am schimbat dolarii sau francii elvețieni!...

– Vă rog! Otto îmi întinse câteva fotografii.

Le scotea pe întuneric, nu știu de unde, cum scot prestidigitatorii iepurii din joben.

În toate cele trei fotografii fusesem surprins în timp ce schimbam banii la ghișeul unei bănci din Viena.

– Cine v-ar putea crede, spuse Otto luându-mi fotografiile din mână, că un casier de bancă, ce trece pe sub lumina unei lămpi speciale fiecare bancnotă cât de puțin suspectă, v-a dat mărci false în schimbul dolarilor sau francilor elvețieni?! Nu vorbiți copilării!

– Ați avut totul în vedere, am spus eu încet.

– V-am întrebat ce sumă ați primit de la Aralian. În total, ați avut la dumneavoastră aproape cinci sute de dolari, nu?

– Cu banii schimbați oficial...

– Circa trei sute de dolari magnetofonul... Celelalte cumpărături... Cheltuielile de drum... Atunci de unde ați avut patru sute douăzeci de mărci, aproape o sută treizeci de dolari, ca să plătiți întreaga consumație la „Palace Girls"?

Bețiile în localuri de noapte ca „Palace Girls“ costă, nu glumă!

– Exagerați! În primul rând, n-am plătit întreaga...

– Mai întâi uitați-vă la fotografiile astea!

Într-una eram la masă, ciocnind toți patru cupele de șampanie, și masa arăta că ocupanții ei nu se limitaseră doar la o sticlă sau două. În alta, dansam pe ring cu Suzanne și felul cum își sprijinea ea buzele de gâtul meu nu lăsa nici o îndoială cam ce relații se stabiliseră între mine și ea. În a treia, achitam șefului de sală partea mea de consumație. Era tocmai amănuntul pe care voiam să-l ridic în fața lui Otto; colonelul Dumitru îmi spusese să mă zbat până la ultimele puteri și numai atunci când voi vedea că sunt definitiv „înfrânt“ și nu mai am nici o scăpare, să mă dau în mâinile lui.

– Știți foarte bine, am insistat să plătesc partea mea de consumație și așa am și făcut! De unde ați luat?...

– Șeful de sală este gata să declare că ați achitat întreaga consumație!

– Dar nu este adevărat!

– ...Că ați achitat-o în mărci vest-germane. Faptul că la închiderea casei au fost găsite aproape patru sute de mărci false nu a îndreptat atunci bănuielile spre un român, deoarece mai bine de jumătate din clienții sălii au fost vest-germani. Dar puse în relație, cazul acesta cu cele petrecute la Tils, lucrurile ar putea lua proporții!... Iar cercetările să treacă în mâinile Interpolului. În lume circulă sume impresionante de mărci vest-germane false – este moneda cea mai stabilă astăzi – și Interpolul se află într-o continuă alertă. Dă-le oamenilor lui un asemenea fir și ei sunt în stare să răzbească și în jungla braziliană pentru a vă da de urmă. Nu sunteți greu de găsit!...

– Exagerați, am spus fără convingere.

– Îmi pare rău că trebuie să fiu dur, dar, practic, n-aveți de ales! Trebuie să acceptați propunerea mea, o a doua alternativă nu există!

Am rămas tăcut și, sprijinindu-mi coatele pe genunchi, am început să-mi masez fruntea cu palmele. Arătam ca un om încovoiat, distrus.

– V-am făcut o ofertă cât se poate de avantajoasă: o întâlnire, care nu poate să dea nimănui de bănuit, cu inginerul Dobra și ați câștigat cincizeci de mii de dolari!

– Și ce să fac cu ei?

– Ne-am gândit și la asta. La două sau trei zile după ce ne predați clișeele, poliția românească va fi anunțată telegrafic că într-o localitate oarecare, din apropiere de Salzburg, a fost găsit abandonat un Renault 16...

– Deci și mașina este tot opera dumneavoastră!

– ...Fără numere de circulație, trecu Otto peste remarca mea, cu seria motorului ștearsă și că sunteți rugat să veniți la Salzburg pentru a vă recunoaște mașina, deoarece se bănuiește că este Renault-ul care v-a fost furat acum două săptămâni. În condițiile acestea veți primi imediat un pașaport...

Deci, acesta era scopul pentru care mi-au furat ei mașina! Și noi nu găseam mobilul... Bine gândit!

– ...Și veți avea ce face cu cincizeci de mii de dolari! Cu banii aceștia se poate trăi fără griji câțiva ani buni!

– Nu mă pot hotărî, am zis cu voce spartă, chinuit de îndoieli. Trebuie să-mi dați un timp... Să zicem... până mâine la prânz. Ca să vă pot da un răspuns.

– V-am spus, aveți o singură alternativă! Noaptea este într-adevăr un sfetnic bun, dar... Să nu încercați gesturi necugetate, pentru că ele vor fi numai în defavoarea dumneavoastră! O să vorbesc deschis, așa cum am făcut și până acum. Ați putea fi tentat să vă faceți un calcul... El se va dovedi în întregime greșit! Vă spun îndată. Renault-ul va fi

găsit într-adevăr abandonat, dar cu numerele lui de circulație și cu seria de la motor intacte. Iar în ușile mașinii vor fi descoperite câteva pachete cu mărci false. Vor începe cercetările, ziarele din Austria vor fi pline de relatări. Șeful de sală de la „Palace Girls" va face o declarație la poliție în sensul că acum este evident de la cine proveneau cele patru sute de mărci false. Poliția vest-germană se va sesiza și ea, scoțând cazul la iveală. Interpolul va prelua cercetările, ziarele vor fi servite cu fotografiile dumneavoastră în timpul chefului de la „Palace Girls", apoi înotând în piscină, la Suzanne acasă, stând în șezlong într-un halat de baie, cu o sticlă de coniac „Napoleon" și un pachet de o mie de mărci pe măsuță, alături; la volanul Lamborghinei Espada, petrecând cu Suzanne în localurile de lux din România... Pentru ziarele din Occident asemenea fotografii, ținând de o afacere cu bancnote false, vor fi o adevărată mană cerească! Postul de radio *Europa liberă*, în emisiunea lui pentru România, va relata, bineînțeles cu lux de amănunte, întregul scandal! Poate nu veți fi tras la răspundere penală... dar veți fi un om definitiv compromis! Ca să nu muriți de foame, vi se va da undeva un post de conțopist. Trafic de valută, desfrâu, chefuri, viață imorală cu o străină nu sunt iertate într-o societate puritană ca aceea din România!

Am rămas tăcut.

– Din câte mi-am dat seama – și am pretenția că mă pricep la oameni – continuă Otto pe cu totul alt ton, Suzanne s-a legat de dumneavoastră și încă foarte serios. Ea poate nu vă arată, continuând să pară aceeași femeie care trece cu ușurință prin viață, nerefuzându-și plăcerile pe care și le poate oferi. Priviți-o mai atent. Și apoi, ea nu este numai o femeie frumoasă, dar, din punct de vedere material, și o partidă pe care e păcat s-o scăpați!...

– Ce știe Suzanne despre toate acestea?

– Suzanne nu știe nimic. Am folosit-o fără ca ea să știe ceva. Noi nu ținem seama de scrupule. Veți spune că sunt cinic... Viața nu-i cinică?! De altfel, rolul pe care a trebuit să-l joace Suzanne a fost cu totul neînsemnat. Mai mult o întâmplare mi-a scos-o în cale. I-am făcut o vizită cu Hellen și deodată mi-am dat seama că ea mi-ar putea foarte bine servi și mai ales casa se potrivea intențiilor mele. Vedeți, eu sunt cât se poate de deschis. Partida e jucată... Putem da cărțile pe față.

– Nu, nu este încă jucată!...

– Poftim? făcu el surprins.

– Suma este prea mică față de riscul la care mă expun.

– Ce vreți să spuneți?

– Eu credeam că am fost clar. Cincizeci de mii de dolari este prea puțin pentru ceea ce risc!

– Nu vă fie teamă, nu riscați prea mult! Eu...

– Știți ce pedeapsă mă așteaptă în cazul în care vom fi prinși?

– Nu vom fi prinși! Metodele și mai ales mijloacele tehnice cu care lucrăm înlătură categoric o asemenea posibilitate!

– Totuși, un anumit procent de nereușită există! Pun înainte răul... Și dacă e să mă vând diavolului, vreau să știu pentru ce-o fac! Adică...

– Diavolul fiind eu? Nu-mi displace. Dumneavoastră fotografiați cheile inginerului și o dată cu înapoierea aparatului v-ați încheiat misiunea! Unde vedeți riscul?

– În ceea ce se va întâmpla după aceea!

– După aceea, este de la sine înțeles ce se va întâmpla. Vor fi executate chei pe baza clișeelor, iar cu cheile respective va fi deschisă casa de fier în care inginerul Dobra ține dosarul cu proiectul lucrării.

– Și credeți că pe șantier veți putea pătrunde atât de ușor?

– Nu-i vorba de șantier. Nu risc nimic spunându-vă. Proiectul este în două exemplare. Un exemplar pe șantier, pentru a servi la montaj, celălalt exemplar în casa de fier a institutului. Inginerul este nevoit să aducă unele modificări, impuse de aparatura electronică cumpărată din Franța. Și el face mereu drumul de la șantier la institut, pentru că pe șantier nu are condiții de lucru.

– Sunteți perfect informat! am spus cu admirație.

– Astăzi câștigă acela care este cel mai bine informat. Dacă un inginer greșește, îl dă patronul afară. Pentru mine acesta este riscul cel mai neînsemnat.

– Cu alte cuvinte, ați confirmat ceea ce vă spuneam eu. Un risc există!...

– Dacă nu ești bine informat și dacă nu-ți faci meseria ca lumea.

– Neprevăzutul este însă imposibil de prevăzut! ca să folosesc un joc de cuvinte. Tocmai acest lucru îl am în vedere când cer majorarea sumei.

– Neprevăzutul a fost prevăzut! Vă temeți că omul nostru ar putea fi surprins în timp ce va fotografia filele din dosarul proiectului, nu? Și astfel să se ajungă la dumneavoastră! El va cunoaște un singur om – pe acela care îi va da cheile. Iar acesta va fi demult în Occident. Fiți sigur, am grijă să-mi păzesc propria-mi piele!

– Nu știu la cât o evaluați pe-a dumneavoastră, dar pe a mea n-o vând fără dublul sumei pe care mi-ați propus-o.

– Cereți prea mult!

– Nu vă întreb cât realizați personal din această afacere...

– Nu sunteți singurul distribuit în reușita acestei acțiuni!...

– Dar, în clipa de față, încep să cred că sunt singurul care poate obține cheile inginerului Dobra!

– Există o sumă pe care firma este dispusă s-o plătească... Din suma aceasta o parte revine participanților, iar

o parte pentru celelalte cheltuieli care nu sunt deloc neînsemnate!

– Cheile, ca să folosesc iar un joc de cuvinte, sunt însă cheia acestei afaceri!

– Să cădem de acord pentru șaizeci de mii de dolari. Este o propunere mai mult decât rezonabilă!

Am tăcut un timp, după care am spus:

– Cu condiția ca suma să fie depusă la o bancă în Elveția, stipulându-se că banii nu vor putea fi ridicați decât la prezentarea mea. Îmi înmânați întâi chitanța de depunere și eu vă predau aparatul.

– Vă pricepeți la condiții!...

– După cele câte mi-ați servit cu mărcile false și așa mai departe...

Otto râse și râsul lui răsună ca o ușurare. Cu condițiile mele îi servisem încredere și el se și vedea încălzindu-și mâinile la reușita „afacerii" sale.

Eram curios, oamenii căpitanului Vlad reușiseră oare să înregistreze convorbirea asta cu Otto? Căpitanul îmi povestise ceva despre un fel de pistol cu raze Lasser, cu care se puteau asculta discuții purtate într-o mașină, chiar dacă aceasta se afla în mers. La noi era mai simplu, discutam în mașină... Tare aș fi dorit să ascult o dată, în liniște, întreaga convorbire între mine și Otto. Iar apoi s-o transcriu.

Ne-am întors la hotel fără să scoatem pe drum un singur cuvânt. Urcând scările, mi-am aranjat părul cu mâna și, străbătând holul, am repetat gestul. Era semnul că totul este în regulă.

– Le spunem că am fost la Brașov, unde am băut ceva amândoi, mă avertiză Otto în timp ce ne îndreptam spre camera lui. Nici un cuvânt Suzannei!

Adormiseră îmbrăcate. Era încă o dovadă că Otto nu neglija nici cel mai mic amănunt. Totul era pus în scenă

perfect, și ele ne făcură un tărăboi groaznic pentru că lipsiserăm atâta.

– Vă așteptăm mâine la zece la noi! i-am spus eu cu o mutră pocăită lui Hellen, luându-ne rămas-bun de la ei.

Când am trecut prin hol, apoi în timp ce ne îndreptam spre mașină, mi-am aranjat din nou părul cu mâna.

– Lasă-mă pe mine să conduc, spuse Suzanne pe un ton supărat, întinzând mâna după chei. Ai băut!

Era și aceasta o măsură de precauție. Cu Lamborghini pe mâna mea, să nu fiu tentat la vreo prostie, se temuse Suzanne probabil. Cu toate că, nu mă îndoiam, Otto o anunțase printr-un semn că lucrurile erau aranjate.

– Da, ai dreptate, i-am spus și i-am dat cheia, trecând la portiera cealaltă.

Am coborât tăcuți până la Brașov, intrând însă în hotel și luând cheia de la recepție, am oprit-o din drum:

– Vreau să te rog două lucruri...

– Nu mă ruga nimic, nici nu vreau să te ascult!

– Atunci o să mă duc singur la bar!

– Și tu crezi că eu o să te las?

– Asta și voiam să te rog: să mergi cu mine la bar!

Aveam trei motive puternice să-i adresez invitația aceasta. Trei motive la fel de puternice. Ca să respect adevărul pe care ni l-au adus Adam și Eva din cer, le voi transcrie aici în ordinea lor subiectivă:

Primo, îmi crăpa țeasta, nu alta, trebuia să bag în mine rapid o „tărie".

Secundo, intenționam să-i servesc lui Otto o porție de încredere pe pâinea sandvișului său.

Terțio, voiam să bea și căpitanul Pascu un whisky sau două pe socoteala statului, că n-o fi gaură-n cer! La naiba! adusesem astă-seară 60 (șaizeci de mii) de dolari beneficii extraplan, ceea ce nu era chiar de colo! Cât un Gostat fruntaș!

– Și cel de-al doilea lucru? vru Suzanne să știe.

– Să nu mai fii supărată pe mine.

Ne-am schimbat în câteva minute și am coborât la bar. Polarizând toate privirile, Suzanne era cea mai autentică hârtie de turnesol: bărbații se înroșeau de plăcere, femeile se înverzeau de invidie. Numai că, fiind sâmbătă, nu se vedea un scaun liber măcar. Eu însă aveam noroc cu șefii de sală, și cel de aici n-a întârziat să vină la noi. Eleganța cu care era îmbrăcată Suzanne impunea; ne făcu rost de două scaune la o masă cu încă o pereche.

Programul se terminase de vreo oră, eu însă nu pentru program venisem acolo și după ce am lichidat parțial cu primul motiv, am trecut la al doilea, invitând-o pe Suzanne la dans.

Știind de ce întârziam atâta cu Otto și bănuind ce se petrece cu mine, mă observa discret, filtrând întreaga mea comportare, fiecare gest chiar, și eu, nedisimulând, mă eliberam de descărcarea nervoasă, dar într-un alt sens decât credea ea.

Băusem dintr-o dată un pahar de coniac și cerusem imediat altul: până să vină acesta sorbisem din al ei și Suzanne interpretase probabil că mă anesteziez, că astfel, prin alcool, caut să văd în roz tot ce avea să urmeze după convorbirea cu Otto. Ea îi va comunica mâine toate acestea.

Am dansat un timp tăcuți, pentru a-i pregăti întrebarea, am făcut în așa fel încât să mă surprindă privind-o.

– De ce mă examinezi așa? mă întrebă.

– Cum te examinez? ți se pare! am negat.

– Nu, nu mi se pare, mă cercetezi întrebător cu privirea. S-a întâmplat ceva, Ol? se interesă ea, uitându-se în ochii mei.

– Spune-mi, Suzanne, tu ții într-adevăr la mine?

– Ți-am spus nu o dată că da. Tu te-ai eschivat însă mereu. Parcă ți-ar fi rușine să spui că mă iubești.

Trecuse la contraatac și încă la unul masiv.

– Nu este vorba de o eschivare. Ai spus... parcă mi-ar fi rușine... Ai intuit ceva, dar nu în sens de rușine. Tu ești o femeie frumoasă... Nu știu, mi se pare banal... Poate să pară banală o declarație de dragoste. Astăzi se declară atât de ușor „Te iubesc“... Și mai ales unei femei ca tine! Sunt sigur că ți-ai dat foarte bine seama de sentimentele mele.

– Da, dar eu vreau să-mi spui. Să-mi spui că mă iubești!

– Apoi, situația ta materială... Pentru un bărbat este dificil...

– Copilării! Astea sunt prejudecăți, Ol!

– Poate tocmai puterea acestor sentimente... Atât de banalul „te iubesc“... le-ar pângări parcă.

– Ești un om curios! spuse ea privind undeva departe.

– De ce?

– Așa... Ori poate te dedublezi... Ai pe cineva?

– Pe cineva? Pentru un bărbat necăsătorit... Pentru un bărbat care nu este nici chior și nici șchiop...

– Eu m-am referit la o legătură statornică.

– Statornică... într-un anumit fel... N-am nici timpul necesar și nici nu sunt bărbatul care să alerge după fuste. Mă obosește. Nu, n-am nici timp pentru asemenea lucruri. Sunt acum într-o pauză... De obicei lucrez zece-douăsprezece ore pe zi. Spune-mi, Suzanne, ce-ai zice tu dacă aș veni dincolo?

– În Germania Federală?

– Nu neapărat. În Occident.

– Eu voiam să-ți propun...

– Poate că ar fi rândul meu acum să te întreb. Ești o femeie frumoasă și, pe deasupra, liberă... Poziția ta materială... Ai... ceva... în perspectivă?

– Nu la „ceva“, ci la „cineva“ te referi. Dacă aș fi avut, nu veneam cu tine pentru două-trei luni aici! Ai văzut bine, am hotărât totul într-o singură clipă. N-am dat telefon

nimănui să spun că plec sau să inventez vreo minciună. Ol, spune-mi că mă iubești!

– Suzanne, ce sens are?...

– Nu, nu, spune-mi că mă iubești!

Pisicuța își spăla șoricelul ca să-l mănânce mai bine. Dacă ea voia așa, și-i făcea atâta plăcere...

– Sigur că te iubesc, Suzanne!

Mă strânse cu recunoștință lângă ea, lipindu-se de mine; cu același gest de recunoștință i-am răspuns și eu, așa că eram chit.

– Ai vorbit cu Otto despre mine? se interesă ea deodată.

– Nu. Nu în sensul pe care l-ai avut tu în vedere.

– Dar în ce sens?

– Otto mi-a spus la un moment dat că te-ai atașat de mine. Că mă iubești, a spus el. Asta a fost tot. Eu n-am comentat.

– Și tu ce crezi?

– Că te-ai atașat... Cuvântul este mai complex... Exprimă mult mai multe lucruri.

– Ești un prostuț!

Nu eram absolut sigur.

– Cum, tu nu ți-ai dat încă seama că eu te iubesc?!

Mă spăla pisicuța, mă spăla!...

– Aș fi fericit să fie așa.

– Nu mă crezi?

– Mi-e teamă să nu te înșeli.

– Nu, eu mă cunosc. Nu mă înșel. De asta m-ai întrebat cu atâta îndoială ce-aș zice dacă ai veni în Occident?

– M-am gândit că este posibil să ai pe cineva...

– Unei femei îi este mult mai greu să fie sinceră decât unui bărbat. Vouă vi se admite orice... O să fiu însă sinceră. După Alex a existat un bărbat la care am ținut, la care am ținut chiar foarte mult. E o întreagă poveste... se opri ea.

Aștepta s-o invit să continue, pentru că în acest sens se oprise. Provocator, într-un anumit fel.

– Spune! am îndemnat-o, făcându-i pe plac. Dar dacă trecutul e prea recent și rana e încă deschisă...

– Nu despre asta este vorba. Amintirile sunt penibile... dintr-un anumit punct de vedere.

– Atunci...

– El mi-a făcut curte încă din ultima fază a căsătoriei cu Alex... Doar curte, nimic altceva. Ai să vezi... Eram în același cerc de prieteni, Alex observase, pentru că această curte era deosebit de insistentă, dar nu reacționa în nici un fel. Pur și simplu nu dădea importanță. M-am ambiționat și i-am făcut unele avansuri lui Hug. Era opusul fostului meu soț. Delicat, de o manieră ireproșabilă și, mai ales, nu încerca să ajungă cât mai repede la scopul pe care îl urmăresc toți bărbații. Poate și din această cauză am suportat destul de ușor despărțirea de Alex. După divorț, Hug a devenit nelipsit de lângă mine. Nu puteam bănui că el vizează situația mea materială, pentru că a lui era mult mai bună. Și apoi, Hug nici nu se grăbea să mă ceară în căsătorie. Așa a durat un an și ceva. În cele din urmă am aflat că este homosexual. Asta-i tot, oftă Suzanne. Acuma știi totul, spuse ea și mă privi cu ochi grei, așteptându-mi răspunsul.

Zău dacă nu-mi venea s-o aplaud. Jos pălăria! Suzanne își cunoștea meseria, nu glumă!

Și în timp ce ea povestise, retrăindu-și „amintirile", îmi imaginasem deodată ce ușor trebuie să le fie unora de genul Suzannei să pună la îndopat gâsculițe naive și proaste, care înghit pe nemestecate tot felul de baliverne.

Cu alte cuvinte, după Hug, în timpul căruia ea postise – vai, biata! – venisem eu, vezi Doamne, cel mai bărbat între bărbați, și, dacă e s-o luăm așa, eram de fapt primul bărbat-cu-adevărat pe care deschisese ea ochii! Da, eram cineva!... Aplauzele mi se cuveneau de fapt mie!...

– Suzanne, îmi pare rău că... te-am făcut să răscolești unele lucruri pe care tu le voiai... definitiv uitate.

– Le-am înfundat în cel mai ascuns colțișor din memoria mea, ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat. Ai insistat să-ți spun... A fost ca o eliberare pentru mine. Nu vreau să existe nici un echivoc între noi. Nu numai acum. Niciodată! Te-ai gândit să vii în Occident pentru o perioadă mai îndelungată?

– Mă gândesc să mă stabilesc acolo.

– Ar fi extraordinar!

Se entuziasmase într-atât, încât mi-a fost teamă să nu se dezintegreze cumva.

– Crezi că ai să reușești? se îngrijoră ea deodată.

– S-a ivit o situație care mi-ar putea oferi o asemenea posibilitate.

– Dar este perfect!

– Sper să reușesc, am spus eu decis, ca o hotărâre definitiv și irevocabil luată.

– Ar fi înlăturată astfel singura situație care se ridica într-un fel între noi. Rămânem cu tine aici o lună-două, hai trei... Și pe urmă? Nici nu îndrăzneam să mă gândesc că va veni o asemenea zi. Ar fi soluția cea mai perfectă!

Încă în lift mi-am simțit capul greu, în cameră m-a apucat o amețeală plăcută și totul era calm și frumos, pe patul moale, cearșaful foșnea proaspăt, venea somn odihnitor fără vise, de care aveam atâta nevoie. Și revăzând paharul ei cu coniac, pe care mi-l oferise, i-am mulțumit în gând că se sacrificase pe sine...

DE CÂND „TREI AȘI“ SUNT MAI MICI DECÂT „DOUĂ PERECHI“?!

A doua zi ne trezi Otto, sunând de la recepție:

– Mai dormiți încă? Vă așteptăm de un sfert de oră în hol!

Într-adevăr, trecuse de zece și, îmbrăcându-ne în grabă, am coborât cerându-ne scuze pentru că i-am făcut să aștepte atât.

– Până mâncăm ceva, spuse Suzanne îndreptându-se spre restaurant, stabilim încotro s-o luăm. Ol, mi se adresă ea, nu vrei să aduci harta din mașină?

Avea nevoie să mă expedieze undeva, mă și ridicasem să plec, abia așteptam ocazia care să-mi permită să ies până la debitul de alături, dar Otto mă opri locului.

– M-am uitat azi-dimineață pe hartă... Am niște treburi în București și v-aș face următoarea propunere: Plecăm cu toții... cel mai bine mâine-dimineață, la prima oră. Dacă sosim diseară, mai mult ca sigur nu găsim camere. Până la București nu sunt nici două sute de kilometri!

Nu de camere îi era lui Otto! Voia să mă aibă încă o noapte departe de Capitală, sosind dimineața mă putea controla mai ușor.

– Îmi rezolv treburile în câteva zile, continuă el, recuperăm ce-a văzut Suzanne și o luăm spre mare.

– Otto, de ce să mergem acum la mare, când nu suntem încă în sezon?! obiectă Suzanne.

– Un moment! Vizităm o zi-două litoralul, apoi mergem în Deltă cinci-șase zile... Iar de acolo ne continuăm drumul spre nordul Moldovei, unde sunt mânăstirile.

– Aduc imediat harta, am spus, ridicându-mă decis de pe scaun și în clipa următoare mă îndepărtam cu pași grăbiți de la masă.

Ieșind din hotel, am aruncat o privire spre mașinile parcate în față. La coborârea cu Suzanne din Poiana Brașov nu mai văzusem Mercedesul alb în refugiu, în schimb, îl găsisem staționat în fața hotelului. Acum nu era nicăieri. Am luat harta din mașină și, întorcându-mă spre intrarea hotelului, am schimbat brusc direcția spre debitul de tutun, ca și cum mi-aș fi adus aminte de ceva.

– *Drum nou* de astăzi are programul de radio? am întrebat vânzătorul.

– Are. Și eu urmăresc în ziarul nostru programul de radio.

– Dați-mi voie, fiți bun, să arunc o privire de treizeci de bani peste el.

– Cu cea mai mare plăcere. Cum o să vă iau bani?! și vânzătorul îmi întinse ziarul *Drum nou*.

Pentru o mai mare siguranță, fusese stabilit, printr-un mesaj similar, că voi „citi" ziarul lângă debit și-l voi restitui imediat după descifrarea mesajului, operațiune care îmi era acum mult mai la îndemână. Atent să nu dea Otto peste mine, m-am rezemat de zid și am deschis ziarul. Soarele bătea exact ca să-mi permită o mai ușoară reperare a perforărilor făcute cu acul în literele de tipar.

„Început. Respectați întocmai indicațiile lui. Inginerul va fi pregătit. Sfârșit."

– Vă mulțumesc foarte mult! am zis și i-am înapoiat vânzătorului ziarul, răsuflând ușurat.

Ieșind după mine sub un pretext oarecare, Otto mi-ar fi putut cere ziarul, vezi Doamne, pentru a-și da seama dacă

reușește să înțeleagă ceva, și eu nu l-aș fi putut refuza. Este adevărat, perforările erau foarte greu observabile pentru cel care nu știa unde să le caute și ele apăreau doar atunci când ziarul era ținut în lumină, dar Otto nu era un novice în treburi din astea!

M-am întors fără grabă și, așezându-mă la masă, m-am arătat preocupat:

– Trebuia să se transmită astăzi la prânz o schiță de a mea, umoristică... Am văzut că nu-i în program. Dracu' să-i pieptene!

– Unde să se transmită? nu înțelese Otto.

– La radio, am spus plictisit.

– Aaa, pricepu el.

Am desfăcut harta și, reperând cele două variante ce pornesc de la Brăila spre Galați-Iași, cealaltă spre Focșani-Bacău, le-am explicat tot ce am putea vedea, de cât timp aveam nevoie pentru fiecare obiectiv turistic, i-am ademenit lângă Vatra Dornei, unde un țăran ce ne-ar putea face niște păstrăvi în spuză – să nu-i uiți toată viața, le-am arătat drumul de întoarcere cu variantele lui spre Cluj sau Reghin-Sovata.

– Eu rămân la părerea mea! spuse Suzanne, după ce am încheiat. Facem la ducere drumul pe care ni l-a arătat acum Ol, iar la întoarcere, Delta și litoralul, pentru a rămâne la mare două sau trei săptămâni.

Era gratuită, știam, toată discuția aceasta, dar eu trebuia să particip la jocul pe care mi-l impuneau.

– Depinde și de timp... Nu-i exclus să fie acum frumos la mare, iar mai târziu urât!... am încercat să fiu neutru, dar, în același timp, să susțin varianta lui Otto.

– Are dreptate Ol! mă aprobă el. Vedem la București ce se întâmplă cu vremea, ne interesăm ce pronosticuri dau meteorologii și hotărâm atunci. Deci, n-aveți nimic împotrivă să mergeți cu noi la București?

– Din punctul meu de vedere este perfect. Am unele lucruri de pus la punct... și m-am uitat semnificativ la Suzanne.

– Dacă și Ol vrea... Ne întoarcem, n-am nimic împotrivă.

După două ore eram la Sibiu. Am vizitat Brukenthal-ul, orașul vechi, am urcat la Păltiniș și, în cele din urmă, ne-am oprit în Dumbrava.

– Noi rămânem cu Ol pe o bancă, voi, dacă vreți, duceți-vă la animale, le propuse el, expediindu-le la colțul zoologic.

Lipsa mea de la masă îi permisese să se informeze în amănunt despre tot ce se întâmplase după ce mă despărțisem de el, care fusese starea mea sufletească în timpul cât petrecusem cu Suzanne la bar – și acestei stări îi acorda el, desigur, o maximă importanță – aflase despre clarificările sentimentale pe care le provocasem, despre intențiile mele de viitor și, după cum mi se părea, Otto era convins că totul este O.K. în ceea ce mă privește.

Îi servisem Suzannei încredere, încrederea aceasta era ca un unt proaspăt pe sandvișul lor, Otto urma doar să pună icrele negre.

– Ați înțeles probabil că trebuie să ne întoarcem la București pentru cele discutate ieri. Problema a fost ca Suzanne să nu sesizeze nimic. Nu v-a întrebat aseară ce-am discutat noi atâta?

– Nu, era în continuare supărată, dar am împăcat-o ducând-o la bar. Se pare că ați avut dreptate referitor la cele ce mi-ați spus ieri despre ea.

– În mod sigur!

– Adevărul este că nici eu nu țin mai puțin la Suzanne.

– Noi trebuie să fim însă cu capul pe umeri. Să judecăm lucrurile sub toate aspectele lor.

Cât timp am fost în patru, Otto se arătase cât se poate de prietenos față de mine, vesel și, într-un anumit fel, deschis, ca și cum nimic nu se întâmplase aseară, și eu credeam că

Otto încearcă să-mi câștige chiar simpatia. Acum însă era distant și rece, ca și cum mi-ar fi spus: „Afacerile sunt afaceri, iar în aceste afaceri patronul sunt eu!“

Continuă, intrând direct în subiect:

– Sosind la București, trebuie să vă ocupați imediat de inginerul Dobra. Fiecare zi câștigată ne apropie în mod corespunzător de rezolvarea întregii chestiuni. Cu precauțiile...

L-am întrerupt:

– Dacă știam că nu pot să-mi iau asemenea precauții, nu acceptam nici pentru întreitul sumei! Tocmai aici se ridică o problemă. Nu pot în nici un caz să mă duc la șantier cu mașina Suzannei. Considerațiile sunt multiple.

– Nu, nu cu mașina Suzannei. Nu puteți împrumuta de la cineva o mașină?

Am stat puțin pe gânduri, ca și cum mi-aș fi trecut în revistă prietenii.

– Sper că da. Mă gândesc în special la un amic, care are un Renault 16 ca al meu, numai că este de altă culoare. Nu, inginerul Dobra nu va sesiza acest lucru. Și dacă va sesiza, o să fac de așa manieră... „Da, e a unui prieten“ și o să schimb vorba.

– V-ați gândit cum să-l abordați?

– Cred că o să apelez la el solicitându-i sprijinul pentru a aranja în serviciu o cunoștință de-a mea. M-a rugat mai de mult o tânără în acest sens. Mâine, voi face în așa fel încât s-o întâlnesc ca din întâmplare și ea o să mă întrebe dacă n-am uitat-o cu ce m-a rugat. Îi voi promite că mă voi ocupa în zilele următoare și o să-i vorbesc lui Dobra despre ea.

– Este foarte bine așa! mă aprobă el.

– Dobra n-o să mă refuze. Am scris acum câțiva ani despre el foarte elogios... Undeva, poate acest reportaj l-a și făcut remarcat. În orice caz, de atunci suntem în bune relații, ne telefonăm reciproc... Nu, nu cred că Dobra o să mă refuze.

A fost clipa când m-am gândit că în cazul în care lui Otto i-ar trece prin cap să mă întrebe „Dobra și mai cum?" eu aveam să fac o mutră de urangutan și judecând cu viteza troleibuzului 84, o să-i spun că mă duc după Anca Petroveanu, ca să aflu de la ea numele mic al fostului ei soț.

Am căutat să închei cât mai repede:

– O să fie și pretextul pentru a-l invita undeva. Ca să-i pot vorbi. Înțeleg însă că veți acționa concomitent în privința sumei de bani! Treburile acestea nu se fac telegrafic... Iar eu vreau o chitanță pe numele meu și nu cu parolă. În legătură cu condițiile, sper că am fost aseară cât se poate de clar!

– Da, ele vor fi respectate, aveți cuvântul meu.

Am zâmbit ironic.

– O să-mi dați voie să-mi iau măsuri de precauție în ambele direcții.

– În ce sens? sună aspru întrebarea lui.

– În sensul ca riscul să nu fie gratuit. Dumneavoastră o să-mi dați chitanța, eu la întâlnire o să vin fără aparatul fotografic, care bănuiesc că nu este cât o ladă, iar după ce o să verific chitanța și o s-o pun unde știu eu, vă predau ce trebuie predat.

– Nu aveți, deci, încredere?

– Ba da. Dar chitanța bancară îmi va demonstra că n-a fost o falsă investiție de încredere.

– Îmi pare rău...

– De ce? Dintre noi doi, primul care și-a pus încrederea la dispoziție am fost eu. La Salzburg... Apoi la Tils... Dați-mi voie să am acum o rezervă.

– Bine.

– Am o întrebare pe care vreau să v-o pun din simplă curiozitate.

– Poftim!

– Un clișeu poate reda imaginea desenului unei chei. Dar nu și dimensiunea fiecărui amănunt în parte!

– Pelicula are gradații milimetrice. Milimetrice la mărire... V-am spus: mijloacele noastre sunt excepționale! Cheile vor trebui fotografiate... La înmânarea aparatului, o să vă explic cum trebuie să procedați.

Am vrut să spun ceva, dar Otto mă făcu atent cu o mișcare a brațului. Pe alee înainta un grup de tineri și, în cele din urmă, a trebuit să ne ridicăm; doi dintre ei se așezaseră chiar lângă noi, în timp ce alții ocupaseră gălăgios banca vecină.

Sosiserăm în București încă înainte de zece, camerele le rezervaserăm telefonic de la Brașov, așa că nu întâmpinarăm nici un fel de greutăți în această problemă, rezolvată de altfel din timp, așa cum o cereau regulile jocului. După un duș rece, foarte indicat după drum, am coborât în hol, unde aveam întâlnire cu Otto și Hellen.

Încercasem să scap de Suzanne, îmbrăcându-mă mult mai repede. M-a rugat alintându-se, să n-o las singură. Ca și cum „Athénée Palace" ar fi fost bântuit, ziua în amiaza mare, de fantomele unor fecioare invidioase și crude! Noaptea, poate, nu este exclus... N-am forțat nota pentru a nu stârni bănuieli nedorite.

Am hotărât să profit de faptul că Otto și Hellen nu coborâseră încă în hol și după ce ne-am așezat în fotolii pentru a-i aștepta pe cei doi, m-am ridicat brusc și, scuzându-mă față de Suzanne, m-am îndreptat spre standul cu ziare.

Tânăra cu nasul în vânt și breton era acolo. Cunoscându-ne, nu mai era nevoie de parolă.

– O *Românie liberă*, vă rog, am cerut simplu. Știind că voi fi astăzi singur, Suzanne făcuse în așa fel încât să îmbrac sacoul de antilopă, care îmi venea ca turnat.

Am rămas lângă stand și, deschizând ziarul la „Mica publicitate", am căutat mesajul. În hol domnea o lumină

difuză, n-am reușit să descifrez decât cuvintele. „Început“ și „Sunteți“, când a intervenit vocea fetei:

– Un moment! îmi ceru ea ziarul. V-am dat numărul de duminică.

Am ridicat privirea, Otto venea spre mine.

– Iertați-mă, lunea nu apar toate ziarele. „În față la «Cina» – mașină“, continuase fata, întinzându-mi *Scânteia* și luând cu cealaltă mână *România liberă* înapoi.

Am desfăcut calm ziarul, căutând programul de radio. Când l-am simțit pe Otto oprindu-se lângă mine, am spus „Îndată“ și am continuat să parcurg, preocupat, programul de radio.

– Ceva interesant? mă întrebă el.

– A, nu... Nu m-am uitat încă prin ziar.

Ne-am îndreptat în direcția fotoliului în care o lăsasem pe Suzanne.

– Voiați să-mi spuneți ceva? l-am întrebat.

– Da, voiam să vă spun că emisarul nostru este în drum – și își privi ceasul – spre Zürich, pentru a vă îndeplini condițiile.

– Cum ați procedat?! am făcut speriat.

– Fiți calm! spuse el rar. Stăpâniți-vă. Putem fi observați. Prin curier; mă credeți copil?!

– Tocmai... am spus eu, ca să spun ceva.

– Mâine sau cel târziu miercuri voi dispune de chitanța cerută. Așadar, aștept rezultate.

– Asta și aveam de gând să fac în dimineața aceasta. Să dau de cunoștința mea, pentru a pregăti motivul întâlnirii cu... Am evitat să pomenesc numele inginerului Dobra, arătându-mă astfel prudent.

– Foarte bine.

– Ce să fac însă cu Suzanne? O să caut să inventez ceva...

– I-ați spus că aveți de aranjat unele treburi. V-ați referit la treburile noastre, știu... Spuneți-i, de pildă, că trebuie să

vă duceți la radio, în legătură cu schița aceea umoristică... Și mai găsiți... O s-o trimit cu Hellen în oraș.

– Ar fi perfect! Mașina ei însă, și mai ales cu număr străin, sare în ochi. Iar fără mașină...

– Folosiți taxiurile. Nu coborâți exact la adresă... mă instrui el. Lăsați totdeauna o distanță... pentru a continua pe jos. Șoferii de taxiuri au o memorie profesională a fizionomiilor...

– Da, da, aveți dreptate!...

La dracu', atâta lucru știam și eu!

Apropiindu-ne de Suzanne și Hellen, după ce m-am salutat cu aceasta din urmă, am desfăcut din nou ziarul:

– Ia să vedem ce noutăți mai sunt în lume. Și am adăugat zâmbind: Să nu se fi prăbușit vreun avion în drum spre Zürich...

– De ce spre Zürich? mă întrebă Suzanne mirată.

– S-a mai prăbușit unul săptămâna trecută.

– Zău? Se spune că siguranța călătoriei cu avionul a sporit considerabil... Și totuși, numărul catastrofelor aeriene a crescut de mai bine de zece ori în comparație cu acum douăzeci de ani!

– Pentru că traficul a crescut de peste cincizeci de ori! interveni Otto.

Discuția a continuat pe aceeași temă, terminând de răsfoit ziarul l-am pus, ca pentru a scăpa de el, în spate, pe fotoliu și m-am grăbit să-i informez:

– Apropo de avioane... În California, un bimotor a fost adus la aterizare forțată. O contrabandă de heroină, de vreo patru milioane de dolari.

– E business-ul zilei, remarcă Otto.

Business-ul zilei era altul...

– Pe mine o să vă rog să mă iertați, și m-am uitat la ceas. Am câteva treburi pentru două-trei ore, am spus, privind-o semnificativ pe Suzanne.

– Și eu ce fac? se alintă ea, răspunzându-mi în același fel că a înțeles despre ce treburi e vorba.

– Da, e timpul și pentru mine să plec, interveni Otto. Rămâneți singure-singurele, aici e plin de bărbați bine, tipul de pe canapea vă mănâncă din priviri...

M-am uitat, era un fel de Homo Sapiens și încă un exemplar nu prea reușit.

– Lăsați-l să se uite, i-am spus eu lui Otto.

– Ești foarte generos!... remarcă Suzanne, zâmbind ironic.

– Nu, vorbesc serios, interveni Otto, urcați-vă în mașină... Suzanne, tu știi cam ce trebuie văzut în București. Ne întâlnim la masă, în jurul orei două.

– Mai bine două și jumătate, am propus eu, nefiind sigur că o să mă pot descurca în intervalul acesta de timp.

Ne-am luat rămas-bun și, schimbând câteva fise la garderobă, m-am instalat lângă un telefon public din apropierea hotelului. Apoi, cu agenda în mână, am înscenat două convorbiri. Una cu o așa-zisă Lidia, a doua cu institutul inginerului Dobra, vorbind ca și cum la celălalt capăt al firului ar fi fost într-adevăr cineva.

Pentru orice eventualitate, însă, am apăsat cât am putut de tare receptorul de ureche, pentru ca nu cumva toate drăciile din sacoul meu de antilopă să înregistreze și tonul, care bâzâia fără întrerupere, să-mi spargă timpanul aproape.

Pretextul o dată creat pentru deplasări în oraș cu taxiul, m-am îndreptat, scurtând drumul, prin scuarul Ateneului Român, spre restaurantul „Cina". „În față la Cina – mașină" – spusese tânăra de la standul de ziare. Nu știam însă nici culoarea mașinii și nici alte amănunte, cu ajutorul cărora aș fi putut-o repera, și nici parolă nu aveam pentru a fi identificat de către șofer.

La adresa apartamentului 4 fusesem rugat să nu vin din proprie inițiativă și, mai ales, necondus, iar eu trebuia să ajung cu orice preț la căpitanul Vlad. Cuvintele „În față la

Cina – mașină“ le aveam asupra mea, înregistrate de unul din nasturi și ele trebuiau neapărat șterse.

Și acum ce fac? Mă urc în primul taxi din fața restaurantului și-i spun șoferului cam așa: „Nene, du-mă unde vrei, eu altceva nu știu să-ți zic“? O să se uite șoferul la mine ca la un cimpanzeu împăiat, cobor și iau altă mașină? Și așa mai departe, până dau de cel care mă așteaptă aici? Dacă între timp oamenii lui Otto nu mă poftesc într-o mașină de-a lor și atunci totul o să fie perfect.

În timp ce îmi treceau aceste gânduri negre prin minte, m-am apropiat de stație și o mașină s-a desprins de lângă coloana de taxiuri. La volan se afla șoferul Daciei-1300 care mă preluase din fața editurii chiar în prima zi după sosirea în țară. Numai că eu mă urcasem acum într-o Volgă de un alb spălăcit și nu într-o Dacie-1300 roșie!! Ori am ajuns să nu deosebesc o Dacie-1300 de-o Volgă?! Fapt este că eram pe mâinile cui trebuia, avusese el grijă, căpitanul Pascu, să nu devin satelit artificial al restaurantului „Cina“.

Șoferul n-a mai recurs la trucul cu stopul și nici n-a gonit ca pe un circuit de viteză; a ales, pur și simplu, drumul cel mai drept spre Casa Scânteii. Ajungând aici, a oprit la intrarea de la extremitatea aripii din dreapta.

Pascu m-a preluat din spatele ușii, am urcat cu liftul, am străbătut mai multe coridoare, am coborât și am urcat scări... Lucrasem câțiva ani în clădirea aceasta, în stil atât de brâncovenesc, știam pe unde se poate ajunge mai repede la bufetele mai multor redacții, însă Pascu mă conducea prin labirintul coridoarelor de parcă el ar fi proiectat monumentul respectivei epoci.

Când am ajuns la destinație, adică la „Expediția“ Combinatului Poligrafic Casa Scânteii, eram exact în spatele extremității aripii din stânga. Unul dintre subalternii căpitanului Vlad mi-a preluat haina; eliberat de ea, m-am urcat într-o mașină închisă, trasă cu spatele la intrare.

– Alaltăieri noaptea, la bar ați băut un whisky, nu? l-am luat eu la sigur pe căpitan, după ce-am pornit.

– De unde știți? fu el surprins.

– Vreți să vă spun ce conțin buzunarele dumneavoastră?

Am râs amândoi, amintindu-ne că, pe atunci, mai aveam timp și de câte o șuetă.

În locul Aurei, în apartamentul cu numărul 4 ne primi colonelul Dumitru.

– Cu o jumătate de oră înainte am terminat de ascultat înregistrarea convorbirii dumneavoastră cu Otto în Poiana Brașov. Luați loc! mă invită colonelul într-un fotoliu. Ați trecut cu bine hopul cel mai greu. Tovarășa Moraru, te superi dacă ne faci câte o cafea? se adresă el în direcția camerei cu glasvand.

– Îndată, tovarășe colonel! se auzi vocea Aurei.

– Și ne dai și un coniac?

– Aveți grijă, îmi făcu colonelul cu ochiul, tovarășa Moraru mi-a spus că vă cheamă în judecată pentru abuz în serviciu!

Am simțit că roșesc, nu trebuia să-i povestească... Am încercat să parez:

– Numai că eu nu sunt funcționar public!... Și apoi, noțiunea de documentare este foarte complexă!... Cum vi s-a părut convorbirea cu Otto? Tare aș vrea s-o ascult într-o zi, după ce se va încheia această poveste. De-abia la „rece", detașat suficient de toate cele întâmplate, o să pot să-mi dau seama unde am spus ce nu trebuia sau unde trebuia să mai adaug ceva.

– O s-o ascultați, de ce nu?! E convorbirea dumneavoastră... zâmbi colonelul. Unele pauze în momentele-cheie mi s-au părut, ca să fiu sincer, prea scurte. Adică frământarea...

– Se prea poate... Eu am jucat însă pe ele! N-am tăcut pur și simplu.

– Da, este adevărat. V-a inundat cu fotografii!... Unele am înțeles ce conțineau... Vă aduceți aminte... – se uită colonelul într-un carnețel –... ce reprezenta fotografia a doua? Imediat după cea făcută de Aralian la dumneavoastră acasă. Când numărați mărcile sau dolarii.

– Plăteam magnetofonul la magazinul reprezentanței „Uher" din Viena.

– Da, da. Ați văzut pentru ce au avut ei nevoie de mașina dumneavoastră?

– Numai la asta nu m-aș fi gândit.

– Doi iepuri dintr-un foc! Accepți, o folosim ca să te scoatem din țară. Nu, o îndopăm cu mărci false și-ți regizăm un scandal din care n-ai să mai ieși niciodată! Își cunosc meseria, asta știam... Au lucrat destul de inteligent. Ați văzut cât de minuțios gândesc fiecare amănunt, nesemnificativ chiar, la prima vedere, cât de minuțios pregătesc totul?

Îmi rămăseseră țigările în haină, am apelat la cele ale căpitanului Pascu, care fuma „Virginia" fără filtru. Mă servise colonelul cu țigări, dar pe mine „Snagov"-ul mă îneacă, nu pot să sufăr țigările astea. Făcând o asociație de idei, l-am întrebat pe colonelul Dumitru:

– Cum scot ei ce le trebuie din nasturii hainei? Cât mi-a permis prudența, am urmărit să văd ce se întâmplă. N-am observat nimic.

– Nu scot, înlocuiesc. Piciorul nasturelui, ca și întreaga carcasă, este din metal și el se înșurubează în carcasă, făcând astfel contact între aparatură și firele din interiorul hainei. La momentul oportun, Suzanne deșurubează nasturii și îi înlocuiește cu alții.

– Fotografiile cu care m-a servit Otto erau cât se poate de clare... De pildă, când dansam cu Suzanne în localul acela de noapte din Salzburg, ringul era cufundat în semiobscuritate... În general, localurile de acest gen nu prea cheltuiesc banii pe lumină!... Ei bine, nu fotografia în sine este compromițătoare, cât amănuntele surprinse cu indiscre-

ție de aparat! Ca să nu mai vorbesc că în imaginea care mă înfățișa stând în șezlong, pe terasa piscinei, se vedeau clar mărcile vest-germane... Așa cum se vedeau și în fotografia făcută de Aralian la mine în casă.

– De fotografii făcute în întuneric total n-ați auzit?

– La fizică luam doar note de trecere.

Colonelul zâmbi, își aprinse o țigară și reluă:

– Unul din cei cu care Otto a luat contact aici a plecat azi-dimineață cu avionul de Paris. N-ați surprins ceva din care să deduceți ce-ar putea însemna această plecare?

– Mai mult decât atât, știu sigur despre ce este vorba. Ieri, în Dumbrava Sibiului, i-am amintit lui Otto despre condițiile mele. I-am atras atenția că-i voi cere întâi chitanța cu depunerea sumei de bani pe numele meu și, de-abia după ce mă voi convinge că totul este în regulă, îi voi preda aparatul cu clișeele cheilor inginerului Dobra. Azi-dimineață, în hol la „Athénée Palace", Otto m-a asigurat că emisarul lor a și plecat spre Zürich, pentru îndeplinirea condițiilor mele.

– Mi-ați spus un lucru extrem de important! Da, da, despre asta este vorba... zise ca pentru sine colonelul și continuă: Nu știu cum i-ați pus problema în Dumbrava Sibiului, și oricum i-ați fi pus-o era după un timp de gândire, noaptea ați forțat puțin nota. Și ați forțat-o mai ales după o pauză nu prea mare.

– Am vrut să-i arăt că sunt omul care știe ce să aleagă în asemenea situații. Nu atât în sens de promptitudine... Acestea au fost cel puțin intențiile... ce-a ieșit...

– Nu, nu, a fost bine. Așa cum am prevăzut, Otto a gustat binișor din condițiile cu chitanța. Ea i-a dat certitudine că accepțiunea dumneavoastră nu este una fictivă.

– Certitudinea aceasta am încercat să i-o întăresc și mai mult, seara, cu Suzanne la bar.

– Căpitanul, arătă colonelul spre Pascu, a încercat să vă prevadă pașii. N-ați jucat rău pe îndrăgostitul frământat de îndoieli. Nu, tovarășe căpitan, parcă așa spuneați?

– Amândoi au fost la înălțime!... se uită Pascu la mine zâmbind. Cu o femeie ca Suzanne să fii la înălțime...

– Faptul că Otto și-a trimis omul la Zürich...

– Mă scuzați că vă întrerup, tovarășe colonel, Otto a fost ieri în permanență cu mine. Azi-dimineață, la fel. Nu l-am văzut luând legătura cu nimeni.

– Nici n-a luat. Și probabil nici n-o să ia în sensul legăturilor la care vă referiți. Cu toate că el putea s-o facă noaptea sau, pur și simplu, eliberându-se de dumneavoastră. Tipul este însă mai mult decât precaut. L-a suplinit Hellen.

– Pe cine n-am mai întâlnit este Alex. El ce hram poartă, tovarășe colonel?

– La prima vedere, Alex a venit aici în interes de afaceri. Asemenea lucruri nici nu sunt greu de regizat!...

– Poveștile Suzannei... A intrat atât de bine în pielea femeii cu bani – vila cu piscină, Lamborghini Espada... M-a servit alaltăieri seara la bar cu câteva amintiri dureroase despre o nefericită experiență cu un tip, avut ca și ea, dar care s-a dovedit, în cele din urmă, homosexual... Încolo însă, fin și extrem de delicat. A găsit și pentru Alex o poveste, roz bombon, cu fundă albastră de catifea...

– Alex se menține într-o totală rezervă. Și, deocamdată, în afară de două întâlniri cu Suzanne, nimic altceva.

– Să fie el tipul pregătit pentru chei?

– Vom vedea. În orice caz, ei au început să se grăbească. Ne convine perfect. Din toate punctele de vedere. Din păcate, stăm pe loc în privința clișeelor executate de Adriana Costin. Cercul celor vizați s-a redus acum la cinci, dar asta nu înseamnă încă mare lucru. Unul dintre ei are clișeele. Individul s-a dat la fund și nu vrea să iasă de acolo! Adriana Costin umblă pe sub nasul lor cu ceasul pe mână... Nimic. Trebuie să tulburăm apele. Și aici v-am ruga să ne ajutați.

– Vă ascult, am spus eu, privindu-l cu atenție pe colonel.

– În după-amiaza asta o să am o întâlnire cu inginerul Dobra, pentru a-i cere sprijinul.

– Mă iertați, iar vă întrerup. Cum îl mai cheamă pe inginer? Dobra și mai cum?

– Alexandru.

– Bine că n-am uitat să vă întreb!

– De ce? Ce s-a întâmplat? vru colonelul să știe.

I-am relatat ce-i spusesem lui Otto despre legăturile mele cu inginerul Dobra, cum schimbasem vorba de teamă să nu mă întrebe Otto care este prenumele inginerului.

– V-am întrerupt, tovarășe colonel.

– Îi voi cere sprijinul, spuneam, inginerului Dobra pentru ca el să vă primească pe șantier și, totodată, vom întocmi un text al discuției pe care o veți avea cu el în mașină. Nu e bine să veniți pe șantier cu Espada.

– Discuția cu Otto din Dumbrava Sibiului n-o cunoașteți?

– Nu, discuția aceasta n-a putut fi înregistrată. De ce?

– I-am explicat că mașina Suzannei ar putea bate la ochi, el a fost de acord și mi-a sugerat să împrumut de la unul din prietenii mei o mașină. I-am spus că am în vedere pe cineva care are un Renault 16, și într-adevăr așa este, dar amicul în cauză pleacă des în provincie.

– Dacă întâmpinați greutăți, o să rezolvăm noi această problemă. Tovarășe căpitan, v-ați notat? se adresă colonelul spre Pascu.

– Da, tovarășe colonel.

– În mașină, reluă colonelul, inginerul Dobra o să vă povestească cele întâmplate cu Stymson, într-o variantă modificată oarecum, și eu v-aș ruga să-i transmiteți lui Otto cele auzite de la inginer.

– Glumiți? am zâmbit.

– Nu, deloc. De altfel, această convorbire va fi înregistrată de magnetofonul pe care ei vor avea grijă să-l aveți în haina de antilopă sau prin intermediul altuia. Este bine

însă să manifestați inițiativa și să le „vindeți" pontul cu Stymson.

– Nu înțeleg ce urmăriți. Vreți să-i determinați să renunțe astfel?...

– Dimpotrivă: să-i pun pe foc. O să-i apuce pur și simplu turbarea când o să afle că încă cineva și-a băgat nasul în business-ul lor! În business-ul în care au investit ei nu numai atâția bani, dar și atâtea speranțe! Și or să tulbure ei apele, ca să-l scoată de la fund pe acela pe care îl căutăm noi. Poate au ei noroc, poate știu ceva...

– Am înțeles. Ideea nu-i rea, am spus și, deodată, mi-am dat seama că lucrurile nu stau chiar atât de perfect. Am reluat cu voce măsurată: Scăpați însă ceva din vedere. Când vor afla că se știe despre clișeele făcute de Adriana Costin, își vor lua zborul ca potârnichile!

– Nu, nu se știe nimic.

– Atunci? Dumneavoastră spuneați...

– Adriana Costin... Speriată de cele întâmplate lui Stymson, l-a căutat pe inginerul Dobra cu care, vezi Doamne, e rudă și care a angajat-o la institut. I-a povestit tot inginerului Dobra. Lucrurile acestea s-au întâmplat acum câteva zile și inginerul o să vă ceară sfatul în mașină, s-o denunțe sau nu? Bineînțeles că nu, o să-l sfătuiți dumneavoastră, demonstrându-i astfel lui Otto că-i serviți interesele și, implicit, pe cele personale. Și, în acest sens, o să-l speriați pe inginer că poate s-o pățească din cauza fetei. Cam în genul ăsta o să fie textul, nu m-am gândit încă la toate amănuntele, și colonelul își masă fruntea cu degetele.

Am înțeles că era obosit, arăta într-adevăr ca după o noapte nedormită, dar eu mai aveam unele lucruri de spus:

– Cred că Otto a aflat despre cele întâmplate lui Stymson...

– Mai mult ca sigur.

– Nu, altceva am vrut să spun. Am vrut să scot în evidență faptul că este foarte bine informat. Știe, de pildă,

de existența celui de-al doilea dosar al proiectului! Că inginerul Dobra lucrează la unele modificări!...

– Da, a aflat. Mark Dominic n-a stat degeaba aici. Unele lucruri au putut fi deduse, dacă ținem seama de natura aparatajului electronic... Apoi, din păcate, mai avem încă destui flecari. „Nu știu cum rezistă Dobra ăsta!... Mi-a zis Popescu, azi, că n-a plecat nici astă-noapte acasă. Cică iar modifică la instalația lui!" „Da, dar se umple de bani!" „Ei, ce vrei, meritul lui! Ziua se duce pe șantier, noaptea lucrează în institut... Cât poți să reziști așa?" Sigur, un dialog improvizat, dumneavoastră v-ar ieși unul mai bun. Urcați-vă însă într-un autobuz sau în tramvai, când se iese de la birouri... Și nu-i exclus ca Mark Dominic să fi luat, nu o dată, troleibuzul din fața institutului, amestecându-se printre salariații acestuia. Pentru cine știe să pună în relație azi un amănunt, mâine un altul, poimâine încă unul, asemenea dialoguri sunt de neprețuit! Oamenii de știință nu reconstituie oare, având la dispoziție doar câteva oscioare, scheletul unui mamut? Sigur, nici aici n-o poate face oricine. Ei bine, ei au oameni pregătiți special pentru treburi din astea. Să nu uităm apoi de mașinile electronice!... Îi dai un cuvânt, și mașina îți compune câteva sute de variante posibile. Dar dacă îi mai dai două, trei, patru cuvinte! Atunci ea le corelează și numărul variantelor scade. Apoi, iar câteva cuvinte... Și așa până rămân doar câteva variante.

– Nu înțeleg, de ce a mai avut Otto nevoie să fie prezent Mercedes-ul alb în refugiu când a trecut la recrutarea mea?

– Ca să vă dați seama că prezența acelui Mercedes nu este o simplă întâmplare. El tocmai pe asta a mizat! De altfel, a și spus... Nu rețin exact, dar ceva în genul ăsta: „Nici nu suntem singuri și putem discuta și în liniște."

– Da, da, și încă insinuant.

– Vedeți! Având tot timpul Mercedesul în față, erați prins ca într-o capcană și din acest punct de vedere.

Am mai stat un timp cu colonelul Dumitru de vorbă, am răspuns la câteva întrebări ale căpitanului Pascu, furnizându-i amănunte asupra unor lucruri pe care oamenii lui nu avuseseră cum să le afle și, în cele din urmă, am făcut înapoi drumul la Casa Scânteii.

Mă aștepta aici prețioasa mea haină, am străbătut, de astă dată singur, kilometri de coridoare și am ieșit pe unde intrasem. Era aproape trei, până la „Athénée" mai făceam cu taxiul cel puțin zece minute. Nu stătusem însă degeaba, Otto va fi mulțumit, îi duceam vești cât se poate de bune.

Se găseau cu toții la masă, mi-am cerut pentru întârziere scuzele de rigoare. În timp ce mă așezam lângă Suzanne, i-am dat de înțeles lui Otto, privindu-l semnificativ, că totul este în regulă.

La ieșirea din restaurant, am rămas cu el în urmă și după ce Suzanne și Hellen se distanțaseră puțin, l-am informat asupra celor făcute.

– În privința inginerului totul este perfect. Mi s-a spus că-i la minister, nu mai revine la institut, pleacă de acolo direct în provincie. „Încercați la sfârșitul săptămânii, vineri sau sâmbătă", mi-a spus secretara.

– Și asta numiți dumneavoastră perfect? se uită Otto straniu la mine. Să așteptăm o săptămână încheiată fără să întreprindem nimic?!

– De ce? am spus contrariat. Fiind pe șantier, îl voi putea aborda exact cum am discutat împreună.

– Și v-ați propus să faceți drumul mâine?

– Probabil că da.

– Ce înseamnă probabil?

– Cunoștința mea, tânăra aceea, este plecată din București. S-a angajat pe litoral. M-am gândit atunci la o altă soluție, care mi s-a părut cea mai bună. Obțin de la o publicație comanda unui reportaj de pe șantier și, cu delegația respectivă, nu va mai fi nici o problemă. Inginerul este acolo... deci, nu m-am dus special pentru el...

– Da, da.

– Sau o să găsesc ceva tot în genul primei soluții. Aș putea pur și simplu inventa pe cineva... Un alibi îmi este necesar totuși, pentru orice eventualitate, nu?

– Bine, să zicem că mâine sau în cel mai rău caz poimâine, avem rezultatul care ne interesează. Ce facem cu el? Așteptăm?

– Sunt doar trei zile la mijloc. Până... este valorificat rezultatul... De unde sunteți atât de sigur că inginerul Dobra n-a luat dosarul cu el pe șantier?!

Otto rămase câteva clipe pe gânduri, ca și cum ar fi trecut în revistă unele lucruri știute.

– Da, poate aveți dreptate... Acționați! Ar fi bine ca mâine să ne aduceți un rezultat favorabil.

– Și rezultatul dumneavoastră?

– Tot în cursul zilei de mâine.

– O.K.! am dat eu din cap.

Aflând că voi fi și după-amiază ocupat, Suzanne se arătă cât se poate de înțelegătoare și îmi făcu un semn complice în sens de succes. Am fost sigur că era sinceră. Știa doar foarte bine natura treburilor mele!

„Așadar, iată-mă liber!" Am ieșit vesel în stradă. În sfârșit liber! Și mi-am adus aminte de toată aparatura cu care eram îndopat.

Cu buzunarele pline de fise, m-am oprit din nou lângă telefonul public știut și, în cele din urmă, am găsit o cunoștință feminină, tocmai potrivit intențiilor mele. A fost de acord să ne întâlnim la „Katanga".

Îmi devenise atât de nesuferit cafe-barul acesta, într-atât se schimbase față de ceea ce fusese odată, încât dacă e să-mi cadă în drum, privirea preferă „borcanul" din colț – dirijarea circulației a făcut la noi extraordinare progrese. La „Katanga" însă măsuțele erau scoase în stradă, în plină animație și eu tocmai de această animație simțeam o acută nevoie.

Aveam sentimentul pe care-l încerci probabil după o lungă detenţie, când doar şuvoiul omenesc în matca căruia te reverşi, mişcarea neîntreruptă a oamenilor în toate direcţiile, fără nici un fel de oprelişti, îţi dă senzaţia că eşti şi tu liber, liber ca şi ceilalţi în jur. De aceşti oameni din jur simţeam eu nevoie, cu feţele lor diferite, cu treburile lor diferite, fiecare cu gândurile lui, fiecare grăbindu-se parcă spre mari şi indescifrabile depărtări. Să nu mă gândesc la nimic, să privesc doar.

De la acelaşi telefon am sunat-o pe mama şi din nou am îndesat cât am putut receptorul în ureche.

– Nu sunt nici cinci minute de când a plecat domnul Pascu, mă informă ea. Ai grijă de tine! Să fii atent, auzi ce-ţi spun eu!?

– Bine, mamă, am vrut să ştiu cum te simţi. Dacă e ceva şi ai nevoie urgentă de mine, cere hotelul „Athénée Palace", camera trei sute şase. Sau lasă vorbă la recepţie. Te sărut, am încheiat eu în grabă.

O chinuia o boală sâcâitoare şi grea şi eu îl rugasem pe Pascu să treacă pe acasă, să vadă cu ochii lui cum se simte bătrâna, mie îmi ascundea când îi era rău. Să-i spună că nu mă încurcasem cu nici o străină, despre altceva este vorba, să-i spună ce-o vrea el, s-o liniştească numai, ştiam cum se chinuie făcându-şi tot felul de gânduri.

Cunoştinţa veni la întâlnire, era cam prostuţă, ştiam, dar ea reuşi să mă enerveze mai repede decât am sperat, mirându-se din orice şi întrebând „Da? Da?" Aşa că, după ce am discutat cele ce mă interesa să fie auzite de Otto, am expediat-o, pretextând nişte treburi, şi m-am întors din nou la „Katanga".

– Nu vă supăraţi, se apropie de masă un tânăr. De unde aţi cumpărat haina asta atât de frumoasă? Au fost la „Adam"?

M-am uitat la el, era încă imberb.

– Am primit-o cadou, am spus eu cât se poate de politicos și i-am urat în gând să n-aibă parte de asemenea daruri.

Șantierul îmi apăruse ca un uriaș furnicar de oameni și mașini, cu sute de kilometri de conducte, ce se încolăceau sclipind în soarele acestui început destul de răcoros de vară, când șerpuind pe distanțe interminabile, cam la doi metri paralel cu pământul, când urcând spre înălțimile unor enorme retorte, ca niște rachete captive încă în rampele lor de lansare.

L-am căutat pe inginer într-una din barăcile corpului „B" de lângă o hală de prefabricate de beton și, într-adevăr, o secretară mă conduse în biroul alăturat, cu un mobilier mai mult decât modest.

– Aaa, este o deosebită plăcere să vă văd! îmi ieși în întâmpinare, surâzând, inginerul Dobra. Ce mai faceți?

O clipă am rămas surprins. Intrasem cu imaginea severă și sobră a inginerului, așa cum îl cunoscusem, întâi în holul institutului, apoi la Anca Petroveanu în casă, însă acest „Ce mai faceți?" mă introduse imediat în situație.

– Cu aceleași treburi pe care le știți; lucruri prea noi n-aș putea spune că sunt. Tot cu șantierele, tot?

– Doar pentru câteva zile.

– Este de-a dreptul impresionant ce se ridică aici!

– Într-adevăr, construcțiile industriei chimice sunt spectaculoase...

– Am fost la Onești în urmă cu mulți ani, știți foarte bine, la Craiova, la Brazi... Mi se pare de-a dreptul grandioasă lucrarea. Îmi închipui ce simțiți văzându-vă proiectele materializându-se în aceste construcții de aluminiu, ca dintr-un film de science-fiction.

– Nu sunt singurul proiectant... Eu m-am ocupat de un sector doar. Licența este străină, am cumpărat și unele utilaje... V-a mai apărut ceva? Am fost foarte ocupat în

ultima vreme și cred că n-am intrat într-o librărie de aproape trei luni. O să devin un troglodit în scurt timp. Vreți să scrieți ceva despre șantier?

– Da, mi-am zis că ar trebui scris neapărat ce se face aici! Vă rog! i-am oferit o țigară din pachetul pe care mi-l dăduse Otto și i-am făcut un semn din cap, că se poate servi fără grijă.

– Îmi pare rău că nu vă pot trata cu o cafea, s-a ars rezistența reșoului, se scuză el, în timp ce-i aprindeam țigara.

– Am fost mai întâi în oraș, l-am informat, pe drum am văzut ceva în genul unui han turistic, „Terasa Florești" parcă-i spune...

– Da, e un restaurant curățel.

– Mi-ar face plăcere să mergem la o cafea împreună.

– Sunteți cu mașina?

– Da, e afară.

– Am dat Volga inginerului-șef, să conducă pe cineva... V-aș rămâne îndatorat dacă m-ați repezi în oraș cu mașina. Treisprezece sau paisprezece kilometri, nu sunt mai mult. A, da, spuneați că ați fost mai întâi în oraș... Iar la cafea sunteți invitatul meu, bineînțeles.

– Când lipsiți din București, dormiți aici, în oraș?

– Inginerul-șef are o cameră destul de frumoasă... De obicei însă mă întorc seara la București. O sută și ceva de kilometri nu sunt o problemă...

La venire nu observasem nimic care să-mi indice că eram urmărit, acum însă, străbătând drumul întortocheat al șantierului, m-am pomenit pe neașteptate cu un Fiat-124 în față. La volan era Mark Dominic.

– Aveți mulți străini pe șantier? l-am întrebat pe inginer.

– Destui. Și adăugă după o pauză: O să vă spun... Da, dumneavoastră vă pot spune. O să vă cer părerea într-o chestiune... O chestiune oarecum delicată.

– Vă ascult, l-am invitat eu să vorbească.

– Să ne așezăm la o masă... amână el.

Ieșind pe șoseaua națională, m-am asigurat din ambele sensuri. În stânga, din direcția Bucureștiului, staționa, destul de departe, o mașină albă, a cărei formă n-am putut s-o deslușesc. Probabil Mercedesul, mi-am spus.

Când am încetinit, pentru a căuta un loc potrivit intențiilor mele, inginerul îmi arătă discret cu degetul spre buzunarul din stânga al hainei, dându-mi să înțeleg astfel că acolo se aflau cheile. Am mai parcurs cam un kilometru în direcția orașului lângă care se ridicase șantierul, scoțând pachetul de țigări l-am îndreptat în direcția inginerului.

– Vă rog, am spus.

Îmi răzuisem cu o pilă, sub îndrumarea lui Otto, pielea de la buricul degetului mare, exersasem apoi scoaterea din pachet a țigării cu pricina, doar cu doi milimetri mai înaltă decât restul de „Rothmans super king size", și într-adevăr aceasta ieși, ca din întâmplare, prima afară. Conduceam mașina, îmi dezlipisem doar pentru o fracțiune de secundă privirea de pe parbriz, cine ar fi putut crede, după ce a mai fumat o țigară din același pachet, că cea oferită a fost pregătită și aleasă special pentru el?!

Inginerul ezita s-o aprindă, rămânând cu cutia de chibrituri în mână. Am vrut să-i insuflu curaj și am văzut cu câtă hotărâre a frecat el bățul de chibrit pe cutie.

– Nu vă supărați, am spus, îmi aprindeți o țigară și mie? Când sunt la volan evit, pe cât posibil, imprudențe de acest gen, iar Renaultul n-are brichetă la bord. Au socotit-o un accesoriu de lux iar ea este un accesoriu de siguranță!

Am preluat țigara aprinsă de inginerul Dobra și în aceeași clipă m-am întrebat cu teamă dacă n-am încurcat cumva țigările, piciorul se și ridicase de pe pedala de accelerație. De fapt era indicat să reduc din viteză. Puțin mai departe se vedea un loc tocmai bun pentru a scoate mașina de pe partea carosabilă a șoselei. Intrând mult pe dreapta, am oprit între doi pomi.

O dată executată manevra, am schimbat o privire cu Dobra, trăgând din nou din țigară, mi-o întinse, lăsându-mă să înțeleg că este gata să adoarmă.

În discuția avută cu colonelul Dumitru, se opinase de la început ca inginerul să simuleze doar fumarea țigării: s-o aprindă, dar să nu tragă fumul în piept, prefăcându-se apoi adormit. „Dar dacă există o cheie, o modalitate necunoscută nouă de control?" se întrebase căpitanul Pascu și colonelul hotărâse să-i expună inginerului ambele variante, cu minusurile și plusurile fiecăreia, lăsând alegerea la latitudinea lui.

Stingând țigara în scrumieră, am scos aparatul fotografic, normal ca înfățișare, dar minuscul ca dimensiuni, ceva cam în genul mașinuțelor cu care își fac fabricile de autoturisme reclamă; pe un carton, pregătit dinainte, am fotografiat din cinci poziții ambele chei de la casa de fier, urmând întocmai instrucțiunile date de Otto. A fost exact momentul în care Mark Dominic a trecut cu Fiatul. N-am avut impresia că se grăbea undeva.

Totul a durat cam cinci-șase minute. Ascunsesem aparatul, cheile erau și ele la loc, când inginerul Dobra ridică încet capul care-i căzuse pe umăr.

– Sunt destul de obosit, spuse el ca pentru sine. O să-mi facă bine o cafea.

Pusesem mașina în mișcare, am arătat înainte:

– Trebuie să fie „Terasa Florești".

Ne-am așezat la o masă și după ce am discutat de una, de alta, i-am spus „motivul" vizitei mele.

– Nu vă supărați, trebuie să vă refuz. Nu mai angajez fete și mai ales neterminate de genul acesta, scuzați-mi expresia, pentru nimic în lume! Am pățit-o, mi-ajunge!

– Dar ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu cu îngrijorare în glas.

– Este ceea ce voiam să vă spun. Mai bine zis să mă sfătuiesc, să vă cer părerea. Am deplină încredere în discreția dumneavoastră... N-o spun ca să v-o solicit astfel... Soției

nu-i poți împărtăși anumite chestiuni de serviciu... Iar cu altcineva... O cunoștință, rudă destul de apropiată, o rudă după o soră de-a mamei... Adică într-adevăr rudă. Știți, bărbații, când e vorba de tinere... Nu fac nici un fel de apropo... Fata n-a reușit la facultate, vrea să dea din nou... Până una-alta însă trebuie să mănânce, să se îmbrace, nu poate sta pe capul maică-sii. Cunoaște destul de bine desenul tehnic și am angajat-o la mine. Mai bine zis aici, pe șantier. Ce credeți că se întâmplă? Vine acum câteva zile la mine și-mi povestește, smiorcăindu-se, că s-a încurcat cu un inginer străin, care lucrează pe șantier, că ăla i-a promis că o ia de soție și că, în cele din urmă, dându-i un cesuleț de mână în care era montat un aparat, i-a cerut să fotografieze planșele care le primea la descompus în câteva exemplare. Și ea, cretina, nu pot să-i spun altfel, a făcut o mulțime de fotografii și i le-a dat lui.

– Fantastic! am spus.

– Da. Dacă puteți să vă imaginați una ca asta! Ce se întâmplă însă mai departe? Inginerul străin suferă un accident de automobil, undeva pe Valea Oltului... La o curbă, din cauza vitezei cu care mergea, mașina s-a răsturnat, s-a dat de câteva ori peste cap, făcându-se praf într-o vale, unde inginerul a fost găsit mort la volan. Cică lipsea o piuliță la bara de direcție... S-a presupus că este o mână criminală la mijloc. Nu știți cum sunt ăștia de la miliție?! Cu deformarea lor profesională!... La aceasta s-a adăugat faptul că cineva a scotocit prin mașină și i-a furat toți banii românești inginerului. Până la urmă lucrurile au rămas baltă, nu s-a putut stabili nimic. O fi trecut vreun cioban cu oile pe acolo și, văzându-l mort pe șofer, și-a făcut socoteala că ăluia tot nu-i mai folosesc banii, în timp ce lui i-ar prinde bine câteva sute sau chiar mii de lei, cât o fi avut la el inginerul. Sau a văzut vreun șofer accidentul, s-a dus să dea o mână de ajutor, gândindu-se la răniți, și s-a ales cu banii inginerului. Important este ce fac cu fata. M-a implorat să n-o spun.

pentru că gestul ei necugetat ar putea s-o distrugă pentru o viață întreagă. Dreptate are, știu... Dar pot eu oare să tac?

– Ce importanță au schițele fotografiate de ea?

– Au și n-au importanță. E greu de spus.

– Mai bine tăcea dracului din gură și nu vă mai spunea nimic!... Faptu-i consumat. Nu cred că este cazul să vorbiți.

– Vedeți, obiectivul pe care îl construim...

– Că vă este rudă... că a fost angajată la intervenția dumneavoastră, n-o să fie în regulă!... Bun, ce se poate întâmpla? Într-o zi, să spunem, o să se afle... Nu văd însă cum...

– Numai în cazul în care s-ar găsi clișeele...

– Cine știe unde zac ele îngropate!... Și chiar dacă ar da cineva peste ele... Un cesuleț, spuneți? Vă închipuiți ce minusculă, ce greu de observat trebuie să fie pelicula aceea, cui să-i treacă prin cap despre ce este vorba?! Nu, părerea mea e să nu vorbiți nimănui. O nenorociți și pe ea... Iar dacă, prin absurd, se va afla vreodată ceva... Fata are tot interesul să tacă!... În fond, sunteți cel mai în măsură să apreciați dacă au sau nu importanță desenele fotografiate de ea!

– Da, aveți dreptate. Și eu am judecat tot așa. Știți cum e, simți câteodată nevoia să verifici dacă raționamentul tău e corect.

Era aproape cinci după-amiază când intram în București. În garaj păianjenii crescuseră cât nuca, se făcuse mai bine de o lună de când nu mai intrasem în el. „Lasă că-ți aduc eu mașina la loc!“ mi-am consolat eu garajul, ascunzând într-o cutioară goală de vopsea aparatul cu care fotografiasem cheile inginerului.

Acum puteam sta de vorbă cu Otto și pe drumul cel mai scurt m-am întors la hotel. Cheia de la trei sute șase se găsea la recepție, ceea ce însemna că Suzanne era plecată în oraș; în schimb patru sute treisprezece lipsea. Am urcat și l-am găsit pe Otto singur în cameră.

– Sunt în măsură să vă cer chitanța, am intrat eu direct în subiect.

– Foarte bine!

Și cum rămăsesem în picioare, Otto scoase, ca pe un pistol, portofelul. Când băga mâna în buzunar, o făcea în așa fel încât te puteai aștepta să scoată orice. Zău dacă ar fi fost vreo diferență între un elefant și o batistă.

– Poftim, e a dumneavoastră! îmi întinse el o hârtie filigranată, îndoită la mijloc.

Am examinat cu atenție chitanța de depozit bancar, am citit-o de două ori de la cap la coadă și de la coadă la cap, m-am uitat bine la timbrul sec: suma, numele meu, clauza, totul părea în cea mai perfectă regulă.

– Puteți să o arătați la Banca Națională, dacă vă îndoiți cumva de autenticitatea chitanței! a făcut el ironic.

Am râs.

– Iar dacă la bancă voi fi întrebat de unde o am, o să le spun că am primit-o de la dumneavoastră. Aveți astăzi o foarte mare disponibilitate la sfaturi!...

Nu i-a plăcut remarca.

– În cât timp pot să vă aștept? mă întrebă el rece și oarecum dur.

Stătea în fotoliu, picior peste picior, puhav și prosper ca un băcan în fața prăvăliei, așteptând spre seară ora închiderii. Nu fusese rea ziua.

– Într-o oră cel mult, am spus și am adăugat: Cu toate că mai aveți ceva de îndeplinit.

– Eu?

– Da. Mașina. Rezolvarea acestei probleme mă interesează în cel mai înalt grad!

– A, daaa!

– Ar fi de dorit să vă găsesc tot aici și mai ales singur. O să vă spun câteva lucruri nu lipsite de importanță și o să vedeți că sunt fair-play.

M-am schimbat repede, „uitând" în sacoul de antilopă stiloul, am împăturit în așa fel chitanța primită de la Otto încât o bancnotă de o sută de lei, îndoită la mijloc, a acoperit-o perfect și am coborât în hol, învârtind pe deget cheile Lamborghinei Espada. Ardeam de nerăbdare să citesc „Informația Bucureștiului" din după-amiaza aceea.

– O „Informație", vă rog! am spus fetei cu nasul în vânt și breton și, zâmbindu-i curtenitor, i-am întins suta de lei umplută cu șaizeci de mii de dolari.

Era o probă materială împotriva lui Otto care trebuia pusă bine. Și apoi, suma asta de bani nu se găsea chiar pe toate cărările!

– Am crezut că pot să vă dau restul, spuse fata ridicându-se din spatele standului. O să-mi plătiți mâine, și îmi întinse înapoi bancnota, acum despăturită, să vadă toată lumea suta de lei, cum s-ar spune, nici usturoi n-a mâncat, nici gura a usturoi nu-i miroase.

Îmi venea să chiui, dar m-am limitat să fluier ușor „Trecea fanfara militară" și, desfăcând ziarul în mers, mi-am oprit ochii, avid de senzații, la rubrica „Aflăm de la Miliția Capitalei".

Lamborghini Espada era la parcare, nu mai avea nici o importanță că mașina emitea anumite semnale, care îi puteau pune pe urmele mele. Am tulburat din nou păianjenii, aparatul fotografic era acolo unde îl ascunsesem și după un sfert de oră îl înmânam lui Otto, plocon.

– Temându-mă să nu apară undeva o neclaritate, am repetat întreaga operațiune. Așa că aveți două rânduri de clișee, am spus, arătându-i cât de conștiincios sunt.

În fond, omu' mi-a dat banii pe încredere... Și am început să-i relatez ceea ce îmi spusese inginerul Dobra despre Adriana Costin.

Tot ce-i povesteam trebuia însă să-l impresioneze mult mai puternic. Apăruse o nouă parte interesantă!... Să zicem, Stymson a fost un diletant, dar nu și cel care l-a trimis pe

lumea cealaltă! Nu, Otto nu avea de unde să știe că asasinul lui Stymson se dăduse la fund și nu mai ieșea de acolo! Fata s-a prezentat la inginerul Dobra doar de câteva zile! Îmi spuneam toate acestea și, pentru a câștiga timp de gândire, făceam tot felul de paranteze. Am aruncat undița:

– ...Iar fata a făcut un car de fotografii și le-a dat inginerului francez.

– Ce înseamnă „un car"? întrebă el păstrând aceeași notă de egală neliniște cu care ascultase relatările mele. Doar întrebarea sunase puțin sacadat și nervos oarecum.

– Adică foarte multe! am nuanțat eu și am continuat să-i povestesc cele auzite de la inginerul Dobra.

Mă întrerupea din când în când, cerând precizări, dar devenise clar pentru mine că mintea sa era frământată de alte întrebări. Și ele izbucniră în cele din urmă în cuvinte:

– Trebuie să vă întâlniți din nou cu inginerul! spuse el pe un ton ce nu admitea replică.

– Din nou?

– Da, trebuie să găsiți un nou pretext. Sau poate același... Nu știu, inventați ceva... Aduceți din nou vorba despre cele povestite și încercați să aflați numărul exact al fotografiilor făcute de fată.

– Ce importanță poate avea?... N-a fotografiat tot proiectul!

– Are o importanță mai mare decât vă imaginați dumneavoastră!

– Inginerul spunea...

– Inginerul v-a prezentat lucrurile în mod subiectiv!... Ați procedat cum nu se poate mai bine sfătuindu-l să nu sesizeze organele de stat despre fapta fetei... Vreau să știu cu exactitate numărul fotografiilor făcute de ea! Mâine vă ocupați de această chestiune!

Era un ordin. Tonul rămăsese același, plat, cuvintele ieșiseră cu aceeași mișcare abia perceptibilă a buzelor, dar

ochii săi, care în genere nu spuneau nimic, făcând impresia că aparțineau altcuiva, mă priviră dur și oarecum neglijent.

– O să fac tot posibilul! i-am promis și am dus gânditor mâna la gură. Ce-ar fi dacă i-aș spune inginerului că am o cunoștință de încredere la Miliție și i-aș propune să se sfătuiască cu ea? Îi arăt astfel că mă preocupă interesele lui și, în acest context, aș putea să aflu câte fotografii a făcut fata. Bineînțeles, tot eu voi fi acela care va respinge apoi ideea consultării așa-zisei cunoștințe de încredere, enunțând ipoteza unui anumit risc.

– Nu v-ați gândit rău.

Problema era cum să iau legătura cu colonelul Dumitru, pentru a-i înfățișa toate acestea. Mi-am zis că aș putea perfora cu un ac în „Informația Bucureștiului" mesajul pe care aveam de gând să-l transmit și restituind ziarul tinerei de la standul din hol, să-i spun: „Domnișoară, anulați datoria de treizeci de bani" și, bineînțeles, să-i zâmbesc duios.

Ideea era bună, știam, dar o asemenea acțiune implica riscul ca oamenii lui Otto să sesizeze nu numai faptul că pașii mei se opreau cam prea des la standul cu ziare, dar și în ce scop anume se opresc ei. Și, deodată, mi-am adus aminte de existența „chelnerului" care era pus special ca să mă scoată dintr-o eventuală încurcătură.

Am scris repede pe o bancnotă de zece lei: „Fotbalistul mâine la ora unsprezece la inginer", am îndoit-o în așa fel încât să nu se vadă scrisul și, băgând-o în buzunarul hainei unde aveam doar cheile mașinii pe care le-am luat drept reper, am ieșit în grabă pe ușă pentru ca nu cumva să mă întâlnesc pe drum cu Suzanne.

Trei etaje nu era mare lucru de coborât, dar cum liftul tocmai urca, am rămas să-l aștept. Și din lift a ieșit Suzanne, surâzătoare și mai ales drăgăstoasă:

– Ol, e așa de trist fără tine!...

Am sărutat-o în fugă, rugând-o să mă scuze, și am dat să plec, fără să-i arăt însă că arde pământul sub mine.

– Beau o bere până faci tu un duș... Mi-e o sete teribilă!

– Merg și eu. Da, o bere e o idee excelentă! Dacă ai ști cum mă dor picioarele! se alintă ea și ridică puțin un picior, arătându-mi-l.

N-am văzut pe el nici un fel de durere. Ci cu totul altceva...

Ne-am așezat în braserie la una din mesele de la extremitatea dinspre Calea Victoriei a localului. Acesta era raionul unde știam că o să-mi găsesc omul. Apăru prompt.

– O bere, te rog! i-am cerut eu, văzând în frapiere doar bere „București".

– Mie nu-mi iei? se arătă surprinsă Suzanne.

– O bem împreună...

– O sticlă de bere pentru amândoi, Ol?!

– Bine, am acceptat, dă-ne două sticle de bere și am adăugat, întrebându-l: Dumneata nu ești frate cu chelnerul de la „Cina"?

– Cu Petrică? continuă chelnerul parola.

– Ori ești chiar dumneata și lucrezi acum aici?

– Suntem frați. E plecat pe litoral.

Totul era deci în regulă, am ascultat poveștile Suzannei pe unde umblase cu Hellen, cum s-a întâlnit aceasta din urmă cu un cunoscut pe care nu-l mai văzuse de nu știu câți ani. Povești.

Berea se terminase, urma momentul dificil al notei de plată. Nu era aici vorba doar de întins bancnota pe care scrisesem mesajul, dar mai ales de achitat o consumație de aproape douăzeci de lei numai cu zece. Cu Suzanne o să mă descurc eu... Chelnerul va înțelege desigur, mi-am spus, că special am făcut-o ca să-i atrag atenția asupra bancnotei și o să bage repede în buzunar banii, fără să spună nimic.

L-am chemat la plată.

A scris nota, mi-a întins-o, suma se ridica la 17,60 lei cu remiză cu tot, i-am băgat bancnota în mână:

– Păstrează restul! am spus apăsat, ca să înțeleagă mai bine.

Ieșind în stradă, mi-am umplut pieptul cu aerul răcoros al serii; ca să fiu foarte sincer, aerul era doar un pretext, o dată cu el sorbisem satisfacția pe care o simțeam pentru ducerea la bun sfârșit a acestei acțiuni delicate și nu lipsite de primejdii, dacă e să judecăm drept.

– Ai început să arunci cu banii, Ol! îmi spuse Suzanne oarecum dojenitor, oprindu-se înainte de a intra în hol.

M-am uitat la ea, așteptând să continue cu zâmbet ironic: „Achiți cu zece lei o consumație de optsprezece și-i mai spui chelnerului să oprească și restul?!" Dar ea, când încercam tocmai să mă hotărăsc ce să-i răspund și înclinam să cred că cel mai bine era să fac pe prostul, n-a zâmbit ironic deloc.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o ca să mai câștig timp.

– Cum ce vreau să spun? La o consumație de nici douăzeci de lei, dai optzeci de lei bacșiș chelnerului!

– Cum optzeci de lei?

– Bine. I-ai dat o hârtie de o sută! Și i-ai spus ca un miliardar american: „Păstrează restul!"

Când Suzanne spusese „o sută", eu și băgasem mâna în buzunarul hainei în care știam că pusesem bancnota de zece. Era acolo. Ei, cum? Simțisem doar cheile mașinii pe care le luasem drept reper! La naiba, în buzunarul din dreapta erau tot niște chei! Le-am scos la lumină. Sigur, cheile de la Renaultul amicului meu.

– Ai crezut că e o bancnotă de douăzeci și cinci, probabil? înțelese Suzanne după mutra mea că făcusem o mică confuzie. Eu am vrut să-ți spun, dar gestul cu care i-ai dat tu bacșișul... Și apoi tonul: „Păstrează restul!" mă imită ea. N-am îndrăznit. Acum, ducă-se! N-ai să te întorci să-i ceri suta înapoi!

Nu de bani îmi era.

Am scăpat de Suzanne spunându-i că trebuie să mă întâlnesc cu cineva în problema obținerii pașaportului, m-am oprit la telefonul public știut și am transmis de acolo mesajul destinat colonelului. Mă debarasasem doar de haină, ca să pot pasa fără nici un risc chitanța bancară! Mare dreptate a avut cine a spus că ideile simple sunt cele cu adevărat geniale!

Simple, la prima vedere!...

Erau toți trei în restaurantul hotelului, așa cum mă înțelesesem cu Suzanne.

Otto chemă chelnerul să facă nota și Suzanne se precipită dintr-o dată:

– Coborâm la bar, nu? ni se adresă ea tuturor și se opri cu privirea la mine.

– Cum vreți... am spus, văzând că Otto și Hellen nu se pronunță.

– Toată ziua m-ai lăsat singură și în loc să-mi propui tu!...

Am înțeles că lucrurile fuseseră hotărâte de Otto în acest sens.

– Iartă-mă, ai dreptate. Am fost pentru o clipă absent, i-am cerut eu înțelegere.

– Să mergem și noi? se adresă Otto lui Hellen.

– Sigur!

– În cazul acesta mă reped jos să rețin o masă, am spus ridicându-mă; în clipa următoare mă și pusesem în mișcare în direcția barului.

Localul era plin, pe cele câteva mese rămase libere, de fapt cele mai bune, cartonașe inestetice, sprijinite de câte un pahar, glăsuiau în câteva limbi „Rezervat".

Nereușind s-o scot la capăt cu șeful de sală, l-am rugat să-l cheme pe director la mine. Apăru cam după un sfert de oră, surâzându-mi cu o față lustruită și netedă, parfumat și amabil.

– Am dori o masă, suntem patru persoane, și am adăugat nuanțând: N-or fi chiar toate rezervate!...

– Îmi pare foarte rău, v-aș servi cu plăcere. Absolut toate au fost comandate din timp! Pentru toate s-a încasat un aconto. Uitați-vă, poftiți! arătă el spre șeful de sală care conducea tocmai la o masă rezervată de vizavi pe Suzanne, Hellen și Otto.

Văzându-mă, Suzanne îmi făcu semn.

– Sunt prietenii mei, pentru care spuneam că am nevoie de o masă.

– Iertați-mă, n-am știut că e vorba de niște străini...

– Tovarăși! i-am spus eu de la obraz, aducându-mi aminte de mai multe. Vă rugăm, purtați-vă și cu noi tot așa de frumos cum vă purtați cu străinii! În țara asta, am impresia, muncim noi și nu ei. Iar dacă luăm leafa în lei și nu în dolari, n-o facem cu nici o intenție!

A zâmbit hâd, ridicând mâinile în semn că el n-are nici o putere. De-abia atunci am observat că avea un Phillippe Patek cu brățară de aur la mână.

Otto nu se afla într-o dispoziție prea strălucită și, la un moment dat, pe la mijlocul programului, dispăru aproape o oră de la masă. Când se întoarse, Hellen se mai găsea încă pe ring cu un tip înalt și uscat, care o invitase la dans și cu care se întreținuse sporadic. Se întâmplase ceva în timp ce lipsisem pentru a returna mașina amicului meu? Sau se pregătea să se întâmple? Nu cumva am făcut vreo greșeală? mă întrebam cu teamă.

Bancnota de zece lei pe care scrisesem mesajul o făcusem bucățele, acestora le dădusem drumul din mersul mașinii, una câte una, pe geam... Când vorbisem la telefon cu apartamentul numărul 4, în jur nu se afla nimeni... Atunci?

Am hotărât să nu mă mai ating de pahar care, special probabil, se uita zâmbăreț în direcția mea. Umărindu-i mai atent pe cei trei, am reușit să observ că Otto și Hellen făceau

tot posibilul să mascheze o anumită crispare și doar Suzanne se comporta de parcă singurul lucru pe lume care o interesa era să danseze cu mine seară de seară.

N-am închis un ochi toată noaptea, făcând în fel și chip să nu mă prindă somnul deloc. Ceea ce, dacă judecăm bine, nu-i chiar la îndemâna oricui. Fapt este că Suzanne nu m-a mai dichisit dimineața. Am îmbrăcat singur sacoul și toate celelalte, vrând să le arăt cât sunt de neprihănit și cuminte, am coborât în hol și, îndreptându-mă fără grabă în direcția restaurantului, m-am oprit la standul de ziare.

– Vă datorez de-aseară treizeci de bani, i-am spus fetei, zâmbind ca o scoică aruncată pe plajă și n-am mai privit-o cu interes bărbătesc. Îmi dați *România liberă* și *Scânteia* și suntem chit, i-am mai spus, întinzându-i un leu.

Căpitanul Pascu îmi spusese că, atunci, imediat după plecarea mea din hol, Otto culesese ziarul de pe fotoliu și, după ce se uitase fugitiv peste paginile lui, îl băgase în buzunar, ca pentru o viitoare lectură. O să le las și de astă dată *Scânteia*, să se mai convingă o dată!

Am ales o masă lângă peretele din sticlă pentru a descifra mai cu ușurință mesajul și, așteptând să-mi aducă chelnerul tot ce-i comandasem, am desfăcut *România liberă*, până nu se afla nimeni la mesele din jur. Am putut citi destul de ușor:

„Început. Viitorului 4, etajul opt, familia Stoica. Sfârșit".

Schimbând apoi ziarele, am început să citesc cu asiduitate *Scânteia* și doar când duceam bucătura la gură îmi dezlipeam privirile de pe ea. În condițiile acestea era foarte normal s-o abandoneze pe un scaun, păstrând *România liberă*, pe care nu apucasem decât s-o frunzăresc.

În stația Getax erau mașini suficiente, m-am urcat în prima dintre ele; șoferul a pornit glonț, nemaifiind nevoie să-i spun că sunt foarte grăbit. Sunt buni psihologi, întotdeauna am fost de această părere, își dau imediat seama

cam ce fel de client li s-a urcat în mașină și cam ce fel de treburi are acesta la adresa ce le-a fost indicată.

În mesajul adresat prin telefon colonelului Dumitru, îl rugasem să mi se pună la dispoziție o mașină cu care să ajung pe șantier, deoarece nu mai puteam apela la amicul meu cu Renault-ul. Nu mă îndoiam deci că la adresa primită voi găsi exact ce trebuia.

Liftul era defect, fir-ar să fie, la etajul opt, pe ușa apartamentului 32, am găsit numele Stoica, mi-am tras sufletul și am sunat lung. Mi-a deschis cea mai autentică soție posibilă.

– Ați venit după cheile mașinii? mă întrebă ea și, oricât m-am străduit, n-am deslușit nici o notă de încântare nici în voce și nici în privirile ei.

– Da, am spus, eu sunt persoana. Să nu aveți nici o grijă, conduc de mulți ani. Am... avut și eu mașină până acum... câteva săptămâni.

Cheile erau în vestibul, mi le-a întins adăugând:

– Cum ieșiți din bloc e o străduță în dreapta. O să găsiți acolo parcat un Fiat 1300, albastru. Până diseară vă întoarceți, nu?

Am asigurat-o că în câteva ore sunt înapoi și, sărutându-i ceremonios mâna, m-am grăbit să cobor, cunoscând perfect drumul făcut la venire și mai ales treptele de la etajele șapte și opt le aveam întipărite cât se poate de bine în minte.

Încăperea prin care intrasem ieri la inginerul Dobra era un fel de cameră de comunicare între două birouri; în locul dactilografei, care îndeplinea și funcția de secretară, l-am găsit pe căpitanul Vlad. I-am spus să mă anunțe. S-a întors comunicându-mi că inginerul este ocupat, mă roagă să aștept.

M-am așezat pe un scaun, după un timp mi-am scos sacoul și l-am pus neglijent pe scaunul de alături. Ce avea să se întâmple cu el era treaba căpitanului Vlad.

Și inginerul Dobra și colonelul Dumitru mă așteptau în picioare, întrebându-se intrigați ce se putuse întâmpla ca eu să cer întâlnirea aceasta.

– Ați greșit fotografiile? presupuse inginerul cu teamă.

– Nu, este vorba de cu totul altceva. Și în timp ce ne așezam, am început să povestesc cum reacționase Otto la tot ce-i relatasem despre Stymson și mai ales în legătură cu numărul fotografiilor făcute de fată.

– ...Ascultând banda cu înregistrarea convorbirii dintre mine și tovarășul inginer, Otto își va da seama că expresia exactă este „o mulțime" de fotografii și nu „un car" de fotografii, dar aceasta nu înseamnă că eu am denaturat ceva. Nu-i vorba de o exagerare. Mai curând de o redare mai plastică a cuvintelor inginerului, am încheiat.

– Este ceea ce mi-a fost teamă și mie, spuse colonelul privind gânditor. Pelicula e în mâinile lor. De aia nu ieșea de la fund cel pe care îl așteptam noi! Degeaba îi plimba Adriana Costin ceasul sub nas!... Nu-l interesează clișee disparate... Cred și eu!... Au în perspectivă întregul proiect. Înseamnă că Mark Dominic are printre „specialiștii" firmei un om. Acum însă noi îl putem afla!... Dintre cei vizați, în noile condiții, trei cad de la sine. Mai rămân doi...

– Nu știu pe cine vizați dumneavoastră, îl întrerupse inginerul Dobra, însă mie nu-mi place deloc Dumont, noul inginer venit nu de mult din Franța! Face prietenii și cu nemții și cu belgienii, îi strânge la el, umblă peste tot, își bagă peste tot nasul...

Din felul cum asculta colonelul zâmbind, am înțeles că Dumont era probabil unul dintre cei doi oameni vizați.

– Dumneavoastră vă pot spune, lucrurile sunt aproape clare. Dumont este un detectiv, omul Interpolului din Paris.

– Ce? nu-i veni să creadă inginerului. Cum, detectiv, când el e inginer electronist?! Am discutat cu el nu o dată!

– N-am spus că nu-i inginer.

– Specialiștii francezi nu și-au dat seama că nu-i unul din ai lor?

– Firma are tot interesul să-și păstreze sub zece lacăte secretele de priviri indiscrete! Uzinele ei sunt dispuse în diverse orașe ale Franței... Nici ceilalți specialiști francezi nu s-au cunoscut între ei înainte de a veni aici, nu?

Am știut eu că e ceva cu Dumont ăsta, după cum zâmbea colonelul!...

– Dumont ne-a ajutat să descurcăm puțin ițele în cazul lui Stymson. Stymson a crezut că a dat peste afacerea vieții sale cu Adriana Costin. Numai că amatorismul în treburile astea, care sunt și așa mai mult decât riscante... Pe scurt, Mark Dominic l-a dibuit și l-a ajutat, el sau altul, să ajungă pe lumea cealaltă. Lucrurile sunt însă foarte grave din alt punct de vedere. Găsindu-se la ei, ne-au rămas șanse foarte puține de a căpăta pelicula înapoi.

– Vor fi arestați în cele din urmă!... am spus. Dețineți o serie de dovezi cât se poate de concludente! Și vor fi și altele noi!

– Și credeți că ne vor servi pe tavă încă o dovadă?! Mai ales una care să-i acuze direct de asasinarea lui Stymson?!

– La percheziție...

– Pelicula este de dimensiunile unui băț de chibrit! Iar asemenea lucruri se pun de obicei la loc sigur. Expresia dumneavoastră plastică, precum ați numit-o, ne-ar putea servi însă... Adriana a fotografiat optsprezece file din dosar, iar tovarășul inginer Dobra o să vă spună că ea a mărturisit treizeci și opt. Atâtea i-a mărturisit ea... Cine poate ști însă cu adevărat câte!... Înțelegeți? Ei își vor lua imediat omul la rost și în felul acesta ne vor arăta care este el dintre cei doi. Ne-ar putea fi folositor mai târziu.

Colonelul sesizase perfect situația și construise, în dependență de ea, impecabil. Am vrut să remarc acest lucru, când el reluă:

– În orice caz, ideea de-a plasa expresia „cu carul“ a fost excelentă! Apropo, își aduse el aminte, aveți complimente de la Aralian!

– Nu, zău?

– Da, e în vizite cu una dintre femeile de serviciu de la institut. Vedeți, tovarășe Dobra, de unde dețin ei atâtea informații? Femeia de serviciu trage cu urechea la ce vorbesc salariații, apoi lucrurile ajung la Aralian, iar de la Aralian la Mark Dominic. Ieri, Aralian a condus-o la institut, au intrat amândoi prin ușa care dă în gangul magazinului cu electrice și nu este exclus ca el să fi făcut astfel recunoașterea terenului până la casa de fier. Nu mai avem de ce să ne grăbim. Sigur, se adresă colonelul inginerului Dobra, nici să întârziem prea mult nu e bine!

SUZANNE, LAMBORGHINI ESPADA ŞI EU

Când taxiul mă lăsă în faţa hotelului, Otto îşi parca maşina, din care coborâseră Hellen şi Suzanne. Putea fi şi o simplă coincidenţă. Ieşi din Mercedes şi, alăturându-se celor două femei, compuse poza perfectă a omului de afaceri, iubitor de frumos feminin.

Tocmai în acest sens o adusese el pe Hellen aici, iar ea nu lipsea aproape niciodată din cadru. Nu, Otto era departe de tipul spionului întâlnit prin romane, aducând mai curând cu un proprietar rotofei şi prosper al unui magazin de coloniale şi delicatese, care ieşise duminica să-şi plimbe amanta.

Îl domina aceeaşi proastă dispoziţie ca aseară, acum însă crisparea era mai evidentă. Îndreptându-se spre intrarea hotelului, le-a lăsat pe femei să se îndepărteze puţin.

– Câte? mă întrebă el.

– Treizeci şi opt, i-am comunicat şi am vrut să adaug câteva amănunte.

– Vorbim, spuse el scurt.

Cuvântul pronunţat printre dinţi putea însemna multe şi mai ales nu prea plăcute.

– Hellen, o strigă Otto, noi o să facem o plimbare cu maşina. Duceţi-vă singure la masă.

Am crezut că mi-a sunat ceasul. Nu făcurăm însă decât câţiva paşi şi el se răzgândi brusc:

– Să luăm şi femeile! Mergem să mâncăm undeva.

– Foarte bine! am spus, exprimând exact ce simțeam.

M-am întors repede din drum de teamă ca Otto să nu se răzgândească din nou și le-am găsit așteptând, în hol, liftul.

– Otto este de părere să mergem cu toții să mâncăm undeva, le-am comunicat în sens de dispoziție din partea acestuia.

– Ooo, excelent! exclamă Suzanne.

– Da, excelent! spuse și Hellen.

Dacă pentru ele era așa de „excelent", atunci pentru mine cum mai era?!

Otto se urcase în mașină și eu am crezut că o să mergem toți patru cu Mercedesul lui.

– Voi veniți după noi, i se adresă el Suzannei. Vă conduc eu.

Cheile de la mașină rămăseseră de aseară la mine și cu toate că, adresându-i-se Suzannei, Otto subînțelese că ea va conduce, i-am deschis portiera din dreapta, așteptând, ca un gentlemen ce eram, să ia loc pe scaunul pasagerului. Am pornit în urma lui Otto, încercând să deslușesc sensul pe care l-ar putea avea schimbarea de intenții intervenită în legătură cu plimbarea aceasta.

Trecând de Casa Scânteii, am înțeles că vom ieși din oraș și, într-adevăr, depășirăm în scurt timp aeroportul Băneasa. Mercedesul lansându-se cu viteză pe banda de lângă linia mediană. Pentru Lamborghini Espada era o jucărie să se țină după un Mercedes, fie el și cu injecție, în câteva secunde am fost în spatele lui.

– Am impresia că Otto este puțin indispus, m-am hotărât eu să atac problema față de Suzanne.

– Îl sâcâie o nevralgie rebelă, sunt groaznice nevralgiile lui.

– Să nu fi răcit? m-am îngrijorat.

– La tine lucrurile merg bine?

Mereu mă întreba cum îmi merg lucrurile. Interesul era și normal din punctul ei de vedere. Dar aveam și eu unul:

– Până acum totul este perfect.

Ajungând la încrucișarea de la Snagov-parc, Otto vină la dreapta de parcă fusese acolo de sute de ori. Știuse deci cu precizie unde vom merge! Când ne apropiasem de restaurantul „Săftica“, îl claxonasem pentru a-i atrage atenția asupra localului, dar el menținuse aceeași viteză.

– Am auzit că există un lac în mijlocul pădurii, mi se adresă Otto după ce parcarăm mașinile. Undeva prin apropiere, nu? Iar pe mal, un restaurant cu bungalowuri lacustre.

– E chiar la doi pași.

I-am condus, povestindu-le câte ceva din istoria locurilor, și după ce ne-am plimbat câteva minute pe marginea lacului, ne-am îndreptat spre restaurantul nu lipsit de un farmec aparte.

– Vezi, Ol, nu m-ai adus niciodată aici! îmi spuse Suzanne cu imputare în glas, rămânând încântată de felul cum fusese amenajat restaurantul.

La sfârșitul mesei am pornit într-o plimbare mai lungă pe aleile pădurii și, la un moment dat, lăsându-le pe Hellen și pe Suzanne să-și continue drumul, Otto mă invită pe o bancă.

– Numărul este absolut sigur, treizeci și opt? întrebă el.

– Atâtea a spus fata... Inginerului îi e teamă să nu fi făcut chiar mai multe!...

Otto se juca cu o crenguță, desenând ceva pe nisip. N-aveam cum să-i urmăresc expresia feței, dar ceva îmi spunea că o anumită încordare se aduna în el. Tăcu un timp aproximativ și liniile de pe nisip se întregiră într-o casă, ca în desenele infantile.

– N-ați putut deduce când se va întoarce în București inginerul? mă privi el deodată în față.

– Ba da. Vineri dimineața, mi-a spus.

– Vineri? făcu el ca pentru sine.

– Mai are probabil unele probleme acolo... Era destul de tracasat.

Otto tăcu din nou o bucată de vreme, desenând și stricând case și, la un moment dat, crenguța se înfipse în nisip:

– Deci, inginerul Dobra se întoarce, ați spus, vineri în București... Veți face în așa fel încât seara să fie invitatul dumneavoastră. Cred că înțelegeți de ce?

– Presupun. Vreți să-l știți cu mine și nu la institut.

– N-o să i se pară că ați intensificat brusc relații cu el?

– Nu, deloc. Dimpotrivă, m-a rugat să-l sun la birou pe la prânz, poate ne întâlnim după-amiază. Vrea să se revanșeze probabil...

– Este cum nu se poate mai bine. Numai că, în loc de după-amiază, o să vă întâlniți seara. Veți primi un nou pachet de țigări... De data aceasta, țigara respectivă îi va da doar o stare de oboseală, de moliciune... Perfect normală din toate punctele de vedere.

– Vă temeți că i-ar putea trece prin cap să lucreze noaptea la institut?

– Vă imaginați și singur, asemenea surprize sunt total nedorite. La plecare, veți lua un taxi și-l veți conduce acasă.

– Cheile sunt gata?

– Da, totul este pregătit. Sper că în cursul zilei de sâmbătă ne vom lua rămas-bun.

– Credeam că în aceeași noapte...

– Ca să riscăm o întoarcere?

– Adică? n-am înțeles.

– Până developăm pelicula... A lua cu noi o peliculă necontrolată înseamnă a risca un nou drum. Nu mai spun că la trecerea punctului de frontieră te poți trezi că pelicula ți-a fost voalată, ceea ce înseamnă, de fapt, ratarea întregii afaceri.

– Da... am recunoscut, lucrurile nu sunt simple deloc.

La plecare, Otto ne-a lăsat s-o luăm înainte; văzându-l cum încearcă să rămână în urmă, i-am făcut pe plac.

– Ce-ați discutat atâta pe bancă? mă cercetă Suzanne deodată.

– Nimic important.

– Și totuși... Hellen mi-a spus să vă lăsăm să vorbiți.

– Otto mi s-a plâns că întâmpină greutăți cu încheierea unui contract. Ceva în genul acesta. Pe Alex nu l-am mai văzut, a plecat?

– E undeva în provincie.

Colonelul Dumitru îmi spusese, oarecum contrariat, că Alex avusese într-adevăr unele treburi la Craiova. Să nu fie Alex amestecat în toată chestia asta? În cazul acesta de ce a fost nevoie să mi-l prezinte ca pe fostul ei soț? Poate e singurul lucru adevărat în tot ce mi-a spus ea. Minus înfloriturile respective.

Am transmis prin intermediul fetei de la standul cu ziare cererea lui Otto cu privire la întâlnirea pe care trebuia s-o am cu inginerul Dobra și răspunsul îmi parveni în dimineața zilei de vineri:

„Început. Ora 14. Tel.13.97.45. Sfârșit."

Eram dezamăgit. Mă așteptasem să fiu chemat la apartamentul numărul 4... Nu atât desfășurarea întâlnirii cu Dobra mă interesa, cât evenimentele decisive care urmau să se producă. Dezamăgit, era puțin spus.

Ce trebuia să fac după ce îl voi fi condus pe inginer acasă? Să mă întorc la hotel și să aștept până când omul sau oamenii lui Otto vor fi prinși fotografiind dosarul? Înseamnă că în aceeași noapte vor fi ridicați de la hotel Otto, Suzanne... Bineînțeles Aralian, Mark Dominic...

Eu ce rol voi avea? Totul se va încheia noaptea, îmi voi face bagajele și, urcându-mă într-un taxi, mă voi duce acasă? Asta va fi tot? La naiba, ar fi un sfârșit superbanal! Pentru cartea pe care urma s-o scriu, va trebui să găsesc altul! mi-am spus.

Nu mă îndoiam, aveam să aflu totul, până la cel mai mic amănunt, de la colonelul Dumitru, întâlnindu-mă cu căpitanul Pascu și instalându-ne la o masă, într-o grădină fără

chitariști, difuzoare... Dar eu voiam să știu încă astăzi ce urma să se întâmple!

Gândul acesta m-a chinuit toată ziua și chiar în timp ce mă aflam cu inginerul Dobra la o masă în grădina braseriei „Cina", gândul acesta nu m-a părăsit nici o clipă. Și nu-i exclus că din cauza lui m-am grăbit să-l servesc pe inginer cu țigara dată de Otto, iar el, plângându-se că se simte extrem de obosit, a chemat chelnerul la plată mai devreme decât era prevăzut.

Alesesem special grădina braseriei „Cina" pentru a nu mai pierde timp căutând un taxi și, într-adevăr, stația Getax era plină cu mașini. O dată urcat inginerul în spate, așezându-mă alături de Dobra, i-am spus șoferului că ne grăbim.

Omul a înțeles, după douăzeci de minute intram pe ușa hotelului. Executasem exemplar misiunea dată de Otto, inginerul fumase țigara, îl condusesem acasă, așa cum mi se ceruse, eram absolut sigur că primul lucru pe care îl va face Dobra va fi să caute patul.

Suzanne îmi spusese că fusese rugată de fostul ei soț să îndeplinească împreună cu el oficiul de gazdă la un cocteil pe care îl oferea seara, așa că nu m-am mirat găsind la recepție cheia camerei noastre.

– Domnul Otto a trimis un picolo să vă spun că-l puteți găsi în restaurant, mă informă funcționarul de la recepție.

– În restaurant? am întrebat eu surprins.

– Da, acum un sfert de oră.

Să fi amânat el întreaga operațiune? Nu, imposibil! Își creează un alibi, asta e! Îl au pe picolo martor, pe funcționarul de la recepție... De la restaurant o să coboare la bar și o să justifice astfel întreaga seară, minut cu minut! I-am găsit mâncând tacticos; o sticlă de *Tămâioasă Românească* era la gheață... Mă jurasem, având în vedere tot ce urma să se întâmple, să nu pun strop de alcool în gură; aflându-mă cu inginerul Dobra la „Cina", abia dacă gustasem din paharul cu bere.

– Este în regulă, am spus, fără să mai țin cont de prezența lui Hellen, cu toate că Otto nu mă abordase niciodată în chestiuni de „afaceri" față de ea.

– Vă mulțumesc mult! Și-i explică Hellenei: L-am rugat pe Ol să se intereseze de un pliant în engleză despre Muzeul Satului, ca să-l ducem Marthei.

Hellen îmi turnă, ca la comandă, o întreagă poveste cu această Martha, o pasionată colecționară a tot felul de pliante din toate orașele lumii. Fapt este că din atitudinea lui Otto dispăruse orice urmă de crispare. Completându-se unul pe celălalt referitor la unele amănunte minore, manifestau o nonșalanță de-a dreptul uimitoare și chiar o anumită bună dispoziție, la care țineam să mă fac părtaș, furnizându-mi din când în când explicații ba despre Martha, ba despre fostul ei soț, ba despre cel actual.

O dată încheiată această discuție, Otto a chemat chelnerul la plată, dar în loc să coboare la bar, au urcat ca doi soți, care știu ce înseamnă măsura, în camera lor, urându-mi pe coridor noapte plăcută. Le-am mulțumit întorcându-le urarea și am intrat în camera mea. Pentru că altceva decât s-o aștept pe Suzanne să se întoarcă de la cocteil n-aveam ce face.

„La dracu'! am spus, ce pot însemna toate acestea?" Incertitudinea, mai ales în asemenea momente de paroxism, este lucrul cel mai crud cu putință! Își întăriseră alibiul trecând pe la recepție pentru a lua cheia... Și am început să mă frământ, elaborând o ipoteză după alta, să-mi crape capul, chiar aproape la propriu.

– Ol! Ol! mă trezi Suzanne, zgâlțâindu-mă.

Când naiba venise? Era lângă mine în pat, în cămașă de noapte!...

– ..Hai repede, mama la telefon!

Dintr-o săritură am fost în partea cealaltă a patului luând receptorul din mâna Suzannei.

– Mă simt foarte rău, spuse mama cu o voce întretăiată, recunoscându-mi glasul. A venit doctorul. De data aceasta e ceva foarte grav! Ia mașina Suzannei și vino repede acasă!

– Da, mamă, da! am spus eu speriat. Vin îndată! Uite, am plecat!

– Suzanne, cheile! i-am cerut eu în panică, în timp ce îmbrăcam pantalonii peste cei de pijama.

A avut o clipă de ezitare.

– Cheile de la mașină, tu n-auzi? am spus eu țipând.

Suzanne a scos cheile din poșetă și eu, înhățându-le, m-am repezit spre ușă, îmbrăcând cămașa din mers. Știam ce înseamnă crizele mamei, suferind de inimă, una dintre ele putea să-i fie fatală.

O dată ajuns în stradă, din câțiva pași am fost la mașină și am demarat în fluierat de cauciucuri, băgând în draci întreaga herghelie de cai a motorului. Ceasul din dreapta bordului arăta ora două și un sfert, nu cred că am pierdut mai mult de cinci minute cu drumul.

Când am dat buzna pe ușă, mama umbla în barul bibliotecii, iar pe canapea stăteau colonelul Dumitru, Pascu și Vlad, având cafele aburinde în față.

Am râs ca un ceainic din care dă apa în clocot.

– Luați loc! îmi arătă colonelul Dumitru propriul meu fotoliu.

– Bei și tu? mă întrebă mama, aducând pahare și o sticlă pe care o țineam doar pentru sufletelul meu.

– Mă scoli cu o asemenea voce din somn și mă mai întrebi încă?

– Bine, atunci ai grijă tu... – și mama se retrase discretă.

– Vulpea a venit la coteț, intră colonelul în subiect. O vulpe cu nume de Suzanne.

– Suzanne? am spus eu surprins.

– De fapt, nici n-are importanță, a continuat colonelul. Important este că ea a fotografiat, concomitent cu două aparate, proiectul.

– Cu două? am întrebat fără să pricep mare lucru.

– Înseamnă că vrea să-i tragă clapa lui Alex!

– Lui Alex? Nu înțelegeam nimic.

– Celălalt aparat nu poate fi decât în mașină... a continuat Dumitru, fără să mă lămurească cum e cu Alex. De aceea am și rugat-o pe mama dumneavoastră să vă spună să veniți cu mașina Suzannei.

– Da, da.

– ...Sau l-a luat cu ea în cameră, sus. Deținem un atu important, nu trebuie să-l pierdem din mână. Unde ați lăsat mașina?

– În față.

– Suzanne n-are nici un interes, dată fiind situația ei, să le sesizeze plecarea dumneavoastră acasă...

Am coborât la mașină, după câteva viraje am oprit pe o stradă puțin circulată. Aplecându-se sub tabloul de bord, căpitanul Vlad meșteri ceva dedesubt și aparatul de radio ieși tras pe șine din lăcașul său. Apoi, dintr-un gol apăru un aparat de fotografiat puțin mai mare decât cel cu care fotografiasem cheile inginerului Dobra.

Când m-am întors la hotel, Suzanne dormea sau se prefăcea numai că doarme.

– E ceva grav? întrebă în timp ce mă dezbrăcam.

– O nouă criză, destul de puternică. A venit medicul, i-a făcut o injecție... Acum se simte mai bine. La vârsta ei, este și panica... Când ai venit de la cocteil, că nu te-am simțit?

– Dormeai atât de liniștit... M-am dezbrăcat încet să nu te trezesc.

De data aceasta m-am ținut tare, am adormit pe furate și am simțit imediat când a început să se îmbrace; în scurt timp m-am convins că dispăruse din cameră.

Se făcuse șapte, să fi sunat chelnerul să-mi aducă cafeaua! Știa foarte bine, eram de aproape o lună împreună, că dimineața, mai întâi și mai întâi, beau o cafea neagră cu o

porție dublă de zahăr. Dar luna de miere luase sfârșit. Eram pregătit pentru orice surpriză.

Se întoarse nu după mult timp, când tocmai făcusem un duș și ieșeam din baie, cu halatul pe mine.

– Stai jos, Ol, mă invită ea, așezându-se în fotoliul de lângă fereastră. Vreau să discutăm calm și în liniște.

– Chiar mă întrebam ce-a fost dispariția asta a ta matinală.

– Știi foarte bine ce-a fost!... Fumezi? și îmi oferi o țigară.

– Înainte de cafea nu fumez niciodată. Credeam că ai să trimiți sus o cafea.

– Iartă-mă, de data aceasta mi-a scăpat din vedere.

– Un moment, să sun eu. Și am sunat înainte să spună ceva. După cum înțeleg, am continuat calm, dorești o discuție lucidă.

– Exact!

– Tonul tău puțin înțepat îmi displace. Este ca și cum m-ai fi găsit astă-noapte c-o femeie în pat!...

– Unde este aparatul! puse ea punctul pe „Ii".

– Care aparat?

– Ol!...

– Da, care aparat?

– Aparatul fotografic.

M-am dus în camera cealaltă și am adus Rolley Flex-ul de acolo.

– Poftim! i l-am întins.

Mă privi ca și cum m-ar fi întrebat: „Îți bați joc de mine?"

– Să lăsăm, Ol, teatrul!

Se auziră câteva ciocănituri în ușă. Era chelnerul.

– O cafea neagră, am spus, cu o porție dublă de zahăr, înăuntru și nu separat. O cafea care să nu fie numai fierbinte. Și te rog să mi-o aduci repede, ca să nu-mi tremure mâna la nota de plată. Ai mâncat? am întrebat, întorcându-mă spre Suzanne.

– Nu, și nici nu vreau.

Am cerut pentru mine ouă la pahar și două sticle de pepsi, prevăzând că o să-mi fie gura uscată.

– Spuneai ceva...

– Era un aparat fotografic în mașină, pe care nu l-ai putut lua decât tu! și mă privi drept în față.

Trebuie s-o joc până va spune singură tot.

– Un aparat?

– Ol, să vorbim deschis!

– Sunt adeptul unor asemenea discuții și cred că în acest sens n-ai nimic să-mi reproșezi!

Acum rolurile se inversaseră: spălam eu șoricelul.

– Știu tot ce s-a întâmplat între tine și Otto...

– Știai?

– Da. Mi se spusese să mă prefac că nu știu nimic.

– Și-ai reușit!

– Nu despre asta e vorba!

– De ce nu? Sunt de-a dreptul stupefiat să aflu!

Începu să se enerveze, dar se stăpâni. Aprinse o nouă țigară și din nou îmi oferi pachetul ei cu țigări.

– Nu, nu, mulțumesc, am refuzat.

Suzanne rămase câteva clipe tăcută, privindu-mă concentrat. Reluă, hotărându-se:

– Cheile realizate după fotografiile făcute de tine mi-au fost date aseară și eu am fotografiat ce trebuia. Dacă te-ai gândit că, punând mâna pe aparatul fotografic, ai să poți să-l determini pe Otto să-ți îndeplinească anumite condiții, ai greșit!

– De ce? am întrebat-o după o pauză.

– Pentru că nu sunt femeia bogată în care te-am făcut eu să crezi.

Trebuia să câștig timp.

– Nu, nu despre tine este vorba. Sinceritatea ta reclamă sinceritate. Încetând de-a mai fi un mister, femeia devine un simplu bun de consum. Iar tu nici n-ai fost deloc un mister, n-ai fost ce se cheamă o fortăreață!

– Nu-i adevărat! Nu te cred!

Chelnerul bătu la ușă, aducând cele comandate.

– Ai vrut să fii cu orice preț cinic! spuse când am rămas din nou singuri. Poate o merit... Dar să nu-mi spui mie... Nu, nu sunt femeia care poate fi părăsită! Chiar dacă n-am fost o fortăreață pentru tine. Și aceasta pentru că, într-adevăr, mi-ai plăcut, nuanță Suzanne și genele ei clipiră tendențios.

– Subiectul era parcă altul?!... i-am reamintit sorbind din cafea și aprinzându-mi o țigară. Din propriul meu pachet; în altele nu mai aveam pic de încredere.

– Da, vreau aparatul înapoi.

– Mă mir că n-ai recurs încă la gesturi definitive! Cu un pistolet delicat și micuț, făcut special pentru mânuța ta atât de fină, cu degete de pianistă, subțiri și prelungi!

– Termină, Ol!

– Ori aceasta este treaba lui Otto?

– Cu acest aparat vom scăpa de griji toată viața!

– N-am înțeles. Te-a împuternicit Otto să urci prețul? Este o chestiune pe care prefer s-o discut numai cu el.

– Cu mine discuți! Cu el n-ai ce vorbi.

– Iar n-am înțeles.

– Acest aparat este afacerea mea personală.

– Cum personală?

– Absolut personală! Otto a primit clișeele de care avea nevoie. Acestea le-am făcut pentru mine. Este afacerea mea. Și eu îți ofer jumătate din cât voi lua. Nu poți să te îndoiești că n-o să mă țin de cuvânt. La drept vorbind, sunt la discreția ta. Dacă Otto va afla vreodată, indiferent când, că am făcut două rânduri de clișee... Înseamnă că a doua zi voi dispărea.

Am rămas tăcut.

– Vrei mai mult de jumătate! Fie, mai mult.

Am sorbit din ceașcă ultimul strop de cafea și mi-am aprins o nouă țigară.

– Gândește-te cât am riscat! Gândește-te că trebuie să plasez clișeele!... Alt risc! Alte riscuri!

Și, deodată, în timp ce ducea țigara la gură, aceasta începu să tremure și mâna ei căută brațul fotoliului.

– Da, este ceea ce mi-a fost teamă când am văzut că aparatul lipsește. Întâi, telefonul mamei tale... Apoi cheile mașinii... Am presimțit ceva, dar n-am putut să nu ți le dau. Am înțeles, nu depinde de tine.

Nu mi-a convenit un răspuns, am zâmbit ironic.

– Clar, totul este sfârșit. Ol, spune-mi cel puțin unde și când am greșit. Când ai aflat cine sunt?

– N-are nici un sens.

– De ce să n-aibă?! Cel puțin să știu unde și când am greșit.

– N-ai greșit de prea multe ori.

– Ce anume ți-a dat de bănuit?

Mă așteptam că lucrurile vor lua o întorsătură dramatică, chiar melodramatică, Suzanne o să intre în panică, implorându-mă s-o ajut... Nu, ea stătea lucidă și, într-un fel, calmă; înfrântă, dar nu zdrobită. Era și mândria feminină aici, Suzanne știa cât valorează ca femeie. Nu aveam voie să forțez nota și i-am făcut pe plac:

– Mi s-a părut, în primul rând, cam dubioasă întâmplarea de la „Palace Girls"... Cu toate că putea fi perfect normală. Șeful de sală a avut de plasat destui clienți la masa ocupată de mine, el vă aștepta însă pe voi. Și apoi prea erai frumoasă, prea liberă!...

– Asta-i tot?

– M-ai întrebat ce greșeli ai făcut. Neînsemnate, aș spune. Topografia vilei din Tils o cunoșteai la perfecție, și tu te-ai integrat destul de bine în rolul de bogătașă. Greșelile tale au constat tocmai în aceea că nu erai ceea ce voiai să pari. Așa am bănuit adevărul. Nu mai era o intuiție, ci o bănuială! Toate celelalte – invitarea acasă, sub pretextul coniacului, plecarea lui Otto și a Hellenei...

– De ce n-aș fi fost o femeie mai libertină?... Prin poziția mea materială, divorțată fiind...

– Totul era destul de plauzibil... Când înotam în piscină, tu simțeai însă aceeași plăcere ca și mine... Or asta nu mai era în regulă!...

– Sunt o fire veselă, exuberantă...

– E adevărat. Dar prea savurai descompunerea mișcărilor în oglinzile piscinei!

– Voiam să te anim!

– Nu, având toate acestea la dispoziție zi de zi, ele trebuiau să-ți fie cât se poate de indiferente.

– Te montam în acest sens!

– Simțeai sincer plăcere! Și apoi, tu ești o femeie căreia îi place să se îmbrace... Și încă destul de scump. Câteodată voiai să-mi demonstrezi că ai renunța cu cea mai mare ușurință la toate... Trebuie să dispui de posibilitatea de a-ți procura luxul pentru a-l putea disprețui cu adevărat! Sigur, sunt chestiuni subiective... Ai fost salutată foarte respectuos de către polițistul din Tils, dar nici el și nici proprietarul restaurantului nu s-au comportat ca față de o bogătașă autentică. Femeia de serviciu a vecinului de vizavi s-a uitat cu un anumit interes la mașină și n-ar fi trebuit s-o facă dacă ar fi văzut zi de zi Lamborghini Espada intrând și ieșind din garaj.

– I-am spus odată lui Otto că nu ești ceea ce vrei câteodată să pari. Și iată-ne în mâinile tale.

– Nu într-ale mele. Da, spune! am îndemnat-o să continue.

– Ce rost mai are?! Ceea ce contează acum este că am douăzeci și nouă de ani și că voi fi, la plecarea de aici, o fostă femeie. Dacă voi fi.

– Mai există o șansă. Pentru tine, am subliniat eu, mai există o șansă.

Mă privi cu interes:

– Mai pot avea eu oare o șansă?

– Pentru ce oră a fost fixată plecarea?

– Pentru ora două.

– Ai auzit ceva despre niște fotografii făcute de o fată pentru un inginer francez?

– Da, Otto mi-a spus că a trebuit să plătească o groază de bani pentru optsprezece planșe. Și când colo, așa cum i-ai zis tu, fata a făcut treizeci și opt de clișee.

– Otto n-a plătit nici un ban! Inginerul a fost asasinat, așa a ajuns la Otto pelicula.

– Asasinat, spui? întrebă ea cu surprindere.

– Exact! Unde-i această peliculă?

– Nu știu. Sincer îți spun, nu știu.

– Iată ce trebuie să faci pentru a te disocia de el: când te întâlnești cu Otto, acum, dimineață... De preferat după ora nouă. Rămânem în cameră, îl lăsăm să ne caute el. Dacă vine înainte de nouă, amâni convorbirea. Îi mărturisești apoi cu temere în glas că ți s-a părut oarecum suspect dosarul proiectului. Crezând însă că este doar o impresie și fiind încă sub presiunea momentului, n-ai spus azi-noapte nimic. Otto o să te întrebe ce anume ți s-a părut suspect, iar tu ai să-i răspunzi că prea erau noi și curate copertele, planșele prea neatinse.

– Am înțeles, spuse încet Suzanne. Dosarul fotografiat a fost pregătit special pentru noi! Ceea ce vă interesează sunt clișeele făcute de fată. Le vreți înapoi.

– Exact!

– Și căpătați pe deasupra încă o probă.

– Probe sunt suficiente pentru voi toți! Tu, de pildă, ai să te poți admira într-un film, făcut în timp ce fotografiai concomitent cu două aparate planșele din dosarul proiectului.

– Ce mi se oferă în schimb?

– Numai cu condiția găsirii peliculei care ne interesează, plecarea din țară. În momentul în care pelicula este în mâinile noastre, te urci în mașină și pleci.

– Bine. O să fac tot ce-mi stă în putință. În nici un caz însă n-o să plec cu mașina. Vreau să se creadă că am reușit să scap ca prin minune. Cu mașina e neverosimilă fuga. Voi lua primul avion. Indiferent unde: Atena, Paris, Copenhaga... Primul avion. Din lucruri, doar strictul necesar. N-aș putea aștepta la aeroport? Te rog în acest sens... Dacă... ai vrea... Ar părea mai plauzibilă fuga.

Venisem la întâlnire cu douăzeci de minute înainte, mai trecuse aproape o jumătate de oră peste cea stabilită, epuizasem de-acum toate considerațiile făcute la adresa propriei mele persoane, crezând că am încurcat străzile Polonă cu Romană, când mașina colonelului Dumitru a oprit să mă ia. M-am urcat repede în spate, alături de căpitanul Pascu, care pufni pe înfundate în râs.

Drumul n-a durat decât foarte puțin. Străbătând o anumită distanță pe jos, am intrat pe rând, la interval de câteva minute, într-un bloc cu puține etaje. Liftul ne-a depus la al patrulea, am coborât încet pe scări, ceva mai jos de al treilea, în așa fel decât să putem ține sub observație ușa apartamentului numărul 3, închiriat de firma reprezentată de Mark Dominic.

După un minut sau două a urcat o poștăriță cu o geantă mare agățată de umăr, și acționă soneria.

În scurt timp, o voce de bărbat întrebă: „Cine-i?", poștărița răspunse și Mark Dominic întredeschise prudent ușa. Înmânându-i câteva scrisori sosite pe numele firmei, poștărița îl rugă să-i semneze de primire, Mark Dominic nu mai avea de ce să se teamă, ieși în prag, luă pixul și condica, numai că de sub aceasta din urmă apăruse fulgerător un pistol.

– Tăcere! îi făcu „poștărița" semn să nu scoată o vorbă.

A fost clipa în care au intervenit colonelul Dumitru, Pascu și un alt ofițer.

Totul se desfășurase atât de rapid și într-o liniște atât de perfectă, încât mi s-a părut ireal.

Pătrunzând în apartament, am recunoscut-o în poștăriță pe Aura. Rămase în vestibul cu Mark Dominic, pe care îl ținea la respect cu pistolul.

Abia în camera a doua, de după o ușă deschisă cu aceeași prudență, apăru o draperie neagră. Fu dată brusc la o parte.

– Mâinile sus! ordonă colonelul.

Și el, și Pascu inundaseră încăperea cu o lumină orbitoare. Otto ieși primul pe ușă. Dând cu ochii de mine, se opri stupefiat locului.

– Fantastic! exclamă el șoptit și, în aceeași secundă, ofițerul care rămăsese în cameră îi prinse mâinile în două cercuri subțiri de metal sclipitor.

Apăru aproape imediat Alex; fața lui de ascet părea strânsă într-o menghină – fusese făcut inofensiv în laborator încă. În vreme ce erau percheziționați, Aura îl aduse din vestibul pe Mark Dominic.

Nu fusese rostit nici un cuvânt, totul se petrecea ca într-un film mut, poate tocmai de aceea impresia de ireal continua să mă domine. Când din laborator se auzi vocea colonelului Dumitru:

– Este în regulă! își anunță el subalternii.

Se întoarseră, așteptându-l.

Apăru ținând o peliculă de mărimea unei scobitori aproape și se adresă arestaților:

– Erați contrariați, nu, că nu găseați imaginile acestea pe filmul făcut azi-noapte de Suzanne?! Nici nu le puteați găsi! Ce-a fotografiat ea a fost special pregătit pentru voi. Iar aici, continuă colonelul, arătându-le pelicula, câteva planșe ale instalației achiziționate de noi! Achiziționate de la firma pe care Mark Dominic o fură de câțiva ani buni în complicitate cu voi!

Rămaseră tăcuți și, lăsând capetele în pământ, își feriră privirile.

Ca și cum și-ar fi adus aminte brusc de ceva, Otto a ridicat capul și s-a uitat țintă spre mine. Am vrut să spun ceva cam în genul: „Ei, șefule, dacă-i pe jucate, pe jucate să fie!"

Dar n-am zis nimic, ci doar am zâmbit; vă imaginați și singuri, mă simțeam ca la sânul Mariei Magdalena mirosind a Mitsuko.

București, octombrie, 1970.

CUPRINS

De la o contravenţie la legea circulaţiei 5
„Vreţi să vă spun ce conţin buzunarele dumneavoastră?“ 12
Când se ridică probleme de umanizare.....25
În jurul tinichelei legate de coadă.....46
Căpitanul număra mereu până la nouă... 71
Pe cont propriu 87
Goodbye, Janette 113
O nouă parte interesantă 141
Cu cărţile pe faţă.....163
De când „trei aşi“ sunt mai mici decât „două perechi“?! 197
Suzanne, Lamborghini Espada şi eu.....237

Editor: VALENTIN NICOLAU
Tehnoredactare computerizată: LUMINIȚA CATANĂ

Apărut 2000. București
Timbrul literar se varsă în contul Uniunii Scriitorilor din România
nr. 45.10.10.32, BCR – sector 1. București

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucuresti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

Scriitorul care îl face pe cititor să se întrebe tot timpul cu răsuflarea tăiată „Oare ce mai urmează?“ nu are nevoie de nici o prezentare. Și totuși, iată câteva opinii.

„O mare reușită a genului.“

ROMUL MUNTEANU

„Alertă, niciodată trenantă, bine nuanțată, autoironică și parodică, povestea lui Chiril Tricolici amintește, repet, de narațiunile unui Chandler sau Chase, autori foarte bine cotați în beletristica enigmistică a secolului.“

MIRCEA CONSTANTINESCU

ISBN 973-569-427-1

www.nemira.ro